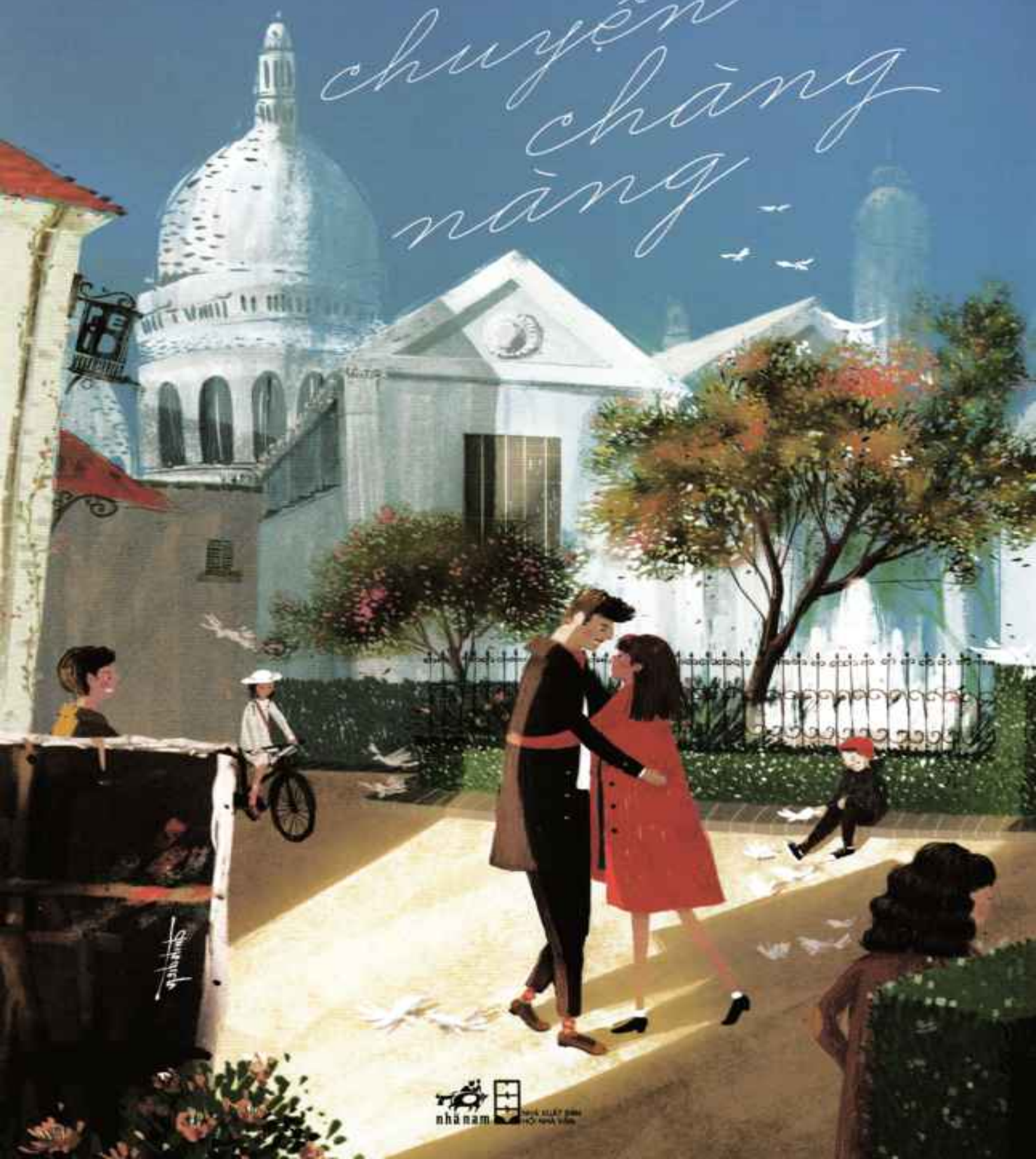
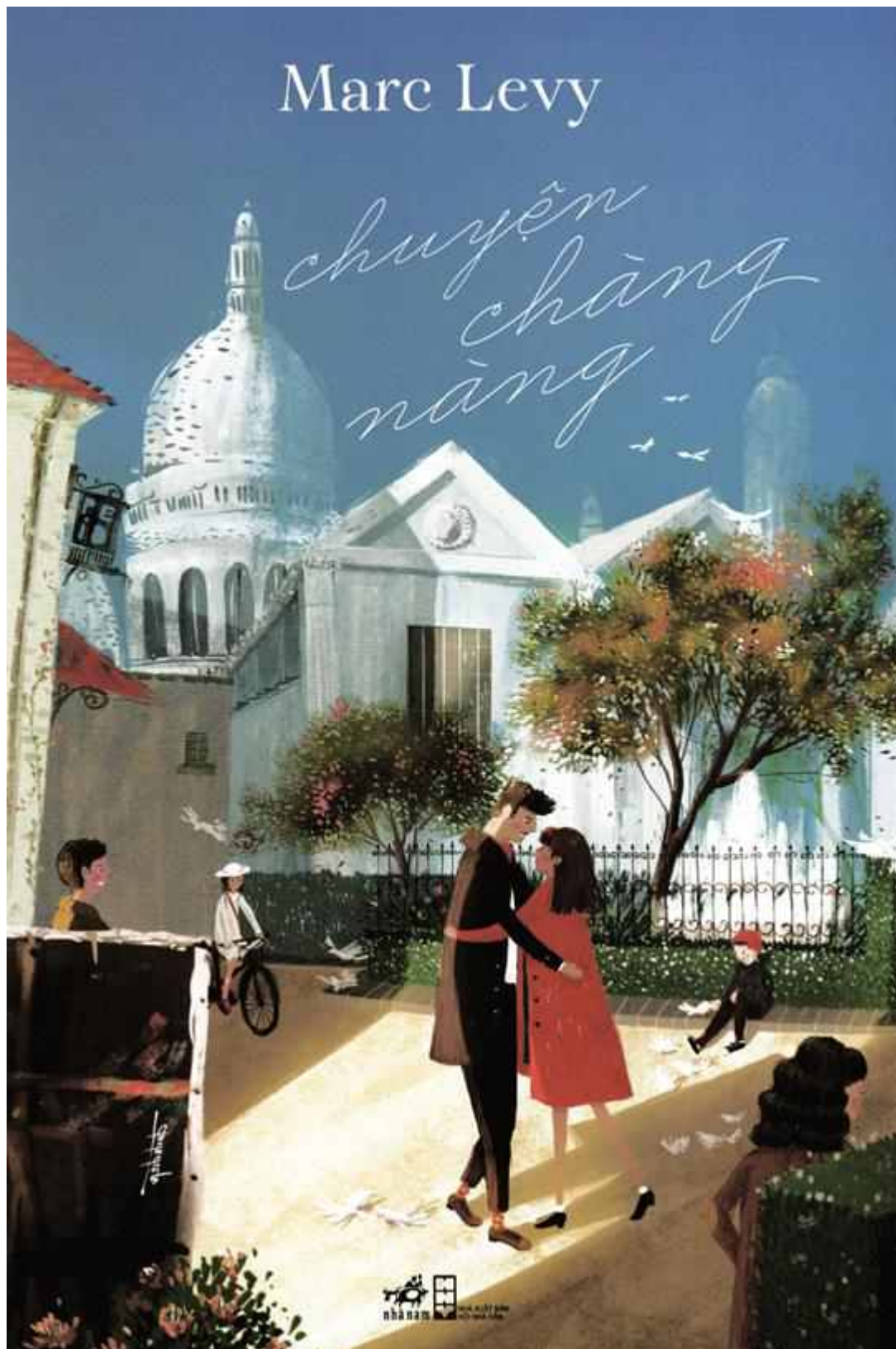

Marc Levy

chuyện
chàng
nàng

Chuyện chàng nàng

Tác giả: Marc Levy

Dịch giả: Linh Quang

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

Sách:

Quynh Anh Nguyen Dac

Typers:

Thùy Dung

Trúc Nguyễn

Xinh Hà

Duong Hoang

Beta:

Quynh Anh

Cương Thị Kim Nguyễn

Linh Bui

Anh Le

Làm ebook: Mây

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết **Chuyện chàng nàng** do **Nhã nam** phát hành.

CHÚ Ý

Ebook **Chuyện chàng nàng** được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

Giới thiệu

Một trang web kết bạn bốn phương đã đưa chàng và nàng đến với nhau. Họ không trở thành người yêu, mà là bạn bè của nhau. Và cả hai đều chỉ muốn dừng lại ở đó...

Nàng là diễn viên. Chàng là nhà văn.

Nàng tên Mia. Chàng tên Paul.

Nàng là người Anh. Chàng là người Mỹ.

Nàng nấu mình trên đồi Montmartre. Chàng sinh sống ở khu Marais.

Nàng đã có vô số thành công. Chàng không hẳn nổi đình nổi đám.

Nàng thậm chí là một ngôi sao. Nhưng chàng lại chẳng hề hay biết.

Nàng cô đơn. Chàng lẻ bóng.

Chàng hài hước. Nàng lóng ngóng.

Nhưng... nàng tuyệt đối không được phải lòng chàng.

Chàng cũng vậy.

Mục lục

1 2. 3 4 5

6 7 8 9 10 11 12.

13 14 15 16 17 18 19 20 21 22

Kính tặng cha

Yêu các con

Yêu tặng vợ.

Một ngày nào đó, tôi sẽ sống theo lý thuyết,

Bởi theo lý thuyết mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ...

1

Cơn mưa đã xối sạch những mái nhà cùng các mặt tiền, xe hơi cùng xe buýt, vỉa hè cùng khách bộ hành, từ đầu xuân tới giờ mưa vẫn rơi miên man không dứt xuống London. Mia vừa xong một cuộc hẹn ở chỗ người đại diện.

Creston thuộc lớp người cũ, những người luôn nói sự thật, nhưng bằng vẻ tao nhã.

Mang sự tao nhã của bản thân vào từng lời lẽ, ông được quý trọng và thường xuyên được dẫn lời trong các bữa tối nhờ các nhận xét sắc lẹm nhưng không bao giờ khiến người khác tổn thương. Mia là người được ông đỡ đầu, mà trong giới điện ảnh tàn khốc và thường đều cang này thì điều ấy giá trị ngang bằng tất tật đặc quyền đặc lợi trên đời.

Ngày hôm đó, ông đã tới xem suất chiếu riêng bộ phim mới của Mia, và vì ông vẫn thường không cho cô đi cùng trong những hoàn cảnh tương tự, cô bèn đợi ông ở phòng làm việc.

Sau khi cởi áo khoác đi mưa, Creston tới ngồi vào ghế bành và không kéo dài thêm phút chờ đợi hội họp.

- Có hành động, một tạo lãg mạn chủ nghĩa, một kịch bản được khéo léo xâu chuỗi quanh một tình tiết chẳng lấy làm gì thuyết phục, nhưng thời buổi này ai thêm bận tâm chuyện đó chứ?... Rồi sẽ hút khách lắm đây, ông đoán chắc.

Mia hiểu Creston quá rõ để biết ông sẽ không dừng lại ở đó.

Cô bé thật tuyệt, ông nghĩ tiếp, đôi lúc hơi quá hở hang, mà lần sau cần cảnh giác để tránh cái kiểu cứ ba cảnh phim lại có một cảnh khoe mông như thế, ông sẽ đề ý chuyện này, vì lợi ích sự nghiệp của cô bé, người ta xếp loại diễn viên nhanh lắm.

- Cứ nói thẳng suy nghĩ của ông cho tôi nghe đi nào, Creston.

- Cô diễn hoàn hảo, tròn vai, cũng không ít nỗ lực. Tuy nhiên, người ta không thể quay mãi những bộ phim trong đó các nhân vật trải qua trọn vẹn một mùa thu với những hai lần phụ bạc, ba phen ngoại tình và một tách trà được. Đó là một bộ phim hành động, máy quay di chuyển nhiều, các nhân vật cũng vậy... cô còn muốn thêm gì khác nào?

- Sự thật, Creston!

- Đó là một đồng phân, Mia thân mến, một đồng phân điểm lệ sẽ thu hút đông đảo người xem, bởi lẽ cô và chồng cô cùng xuất hiện trên áp phích quảng cáo. Vả lại, bản thân việc đó đã là một sự kiện, nào có cần gì khác. Báo chí sẽ mê mẩn sự đồng lõa của hai người trên màn ảnh, họ sẽ còn mê hơn nữa nếu cô đoạt từ tay anh ta danh hiệu ngôi sao, và đó không phải là một lời khen đâu, mà hiển nhiên là như thế.

- Trong cuộc sống thường ngày thì anh ta mới là ngôi sao, Mia đáp với nụ cười tái nhợt.

Creston vượt râu, cử chỉ này ở ông nói lên nhiều điều.

- Chuyện vợ chồng cô ổn chứ?

- Không ổn lắm.

- Cần thận nào Mia, đừng làm gì ngốc nghếch.

- Điều ngốc nghếch nào kia?

- Cô thừa hiểu ý tôi mà. Chuyện đã tệ đến mức ấy sao?

- Đóng chung bộ phim này không giúp chúng tôi xích lại gần nhau.

- Đây chính xác là điều tôi không muốn nghe, ít nhất là cho đến lúc phim ra rạp. Tương lai của kiệt tác này phụ thuộc vào sự gắn kết giữa hai người, trên màn ảnh cũng như ngoài đời.

- Ông có kịch bản nào cho tôi không?

- Tôi có một vài kịch bản đây.

- Creston, tôi muốn ra nước ngoài, xa London và cảnh sắc âm u của nó, diễn một vai trí tuệ, nhạy cảm, nghe những điều khiến tôi cảm động, khiến tôi bật cười, sẽ chia một chút dịu dàng âu yếm, kể cả trong một bộ phim nhỏ xíu thôi cũng được.

- Còn tôi, tôi muốn một chiếc Jaguar cổ của tôi không bao giờ hỏng hóc, nhưng thợ sửa xe lại nhẵn mặt tôi rồi, nói để cô biết vậy thôi. Tôi đã vật lộn để xây dựng cho cô một sự nghiệp, ở Anh quốc này cô đang có một lượng khán giả khổng lồ, những fan hâm mộ trả tiền chỉ để nghe cô đọc niên giám điện thoại, cô đã bắt đầu được yêu mến gần như khắp châu lục, cát sê của cô đang tăng chóng mặt theo thời gian và nếu bộ phim này gặt hái được thành công đúng như tôi dự đoán thì chẳng bao lâu nữa cô sẽ trở thành nữ diễn viên được trả cát xê cao nhất so với những diễn viên đồng lứa. Vậy nên hãy nhẫn nại một chút, xin cô đấy. Chúng ta nhất trí như thế nhé? Trong vài tuần nữa thôi, những lời đề nghị từ Mỹ sẽ trút xuống ào ào như trận mưa hôm nay. Cô sẽ bước vào sân chơi của những đại minh tinh.

- Những cô nàng đại ngọc mỉm cười trong khi lòng đang buồn tủi chẳng?

Creston ngồi thẳng dậy trên ghế rồi húng hắng ho.

- Những cô nàng đó, và những cô nàng khác đang sống hạnh phúc. Xin cô đấy, tôi không muốn nhìn thấy bộ mặt rầu rĩ này nữa, Mia, ông cao giọng nói thêm. Những cuộc phỏng vấn hăn sẽ đưa chồng cô và cô xích lại gần nhau. Vợ chồng cô sẽ phải mỉm cười thật nhiều trong suốt quá trình quảng bá bộ phim, nhiều tới mức rốt cuộc hai người sẽ nhập cuộc thôi mà.

Mia tiến một bước về phía tủ sách, mở hộp thuốc lá nằm trên một tầng giá rồi lấy ra một điếu.

- Cô biết tôi ghét có người hút thuốc trong phòng làm việc của tôi kia mà.

- Vậy thì tại sao ông còn giữ hộp thuốc lá này?

- Dành cho những trường hợp khẩn cấp.

Mia nhìn Creston đăm đăm rồi lại ngồi xuống, điều thuốc tắt ngúm nơi khóe môi.

- Tôi nghĩ mình bị cấm sùng.

- Thời buổi này ai mà không bị cấm sùng theo cách này hay cách khác cơ chứ? ông vừa đáp vừa check mail.

- Chuyện này chẳng có gì buồn cười cả.

Creston ngừng đọc.

- Cấm sùng như thế nào kia? ông nói tiếp. Ý tôi là thi thoảng hay thường xuyên?

- Chuyện đó thì có thay đổi được gì?

- Thế còn cô, cô chưa từng lừa dối cậu ta sao...?

- Chưa. À mà có một lần, một nụ hôn. Bạn diễn của tôi hôn rất cừ còn tôi thì có nhu cầu được hôn. Làm vậy là vì tính chân thực của cảnh phim, như thế không thực sự là lừa dối phải không?

- Chủ tâm mới đáng kể chứ. Trong bộ phim nào thế? Creston nhướng một bên mày hỏi.

Mia nhìn qua cửa sổ và quản lý của cô thở dài.

- Thôi được rồi, cứ cho là cậu ta lừa dối cô đi. Nếu hai người không còn yêu nhau nữa thì có quan trọng gì đâu?

- Anh ấy không yêu tôi nữa, còn tôi thì vẫn yêu anh ấy.

Creston mở ngăn kéo bàn, lấy ra một chiếc gạt tàn rồi quẹt một que diêm. Mia rút một hơi thuốc dài và ông tự hỏi liệu có phải khói thuốc khiến cô cay mắt hay không, nhưng ông kìm nén không đặt câu hỏi cho cô.

- Cậu ta là ngôi sao, còn cô là kẻ chân ướt chân ráo vào nghề. Cậu ta đã đóng vai người dẫn dắt, và trò đã vượt cả thầy. Chuyện này hẳn không dễ dàng gì để cái tôi của cậu ta đối diện hằng ngày. Để ý đừng làm rớt tàn thuốc nhé, tôi quý tám trăm năm này lắm đấy.

- Đừng có nói thế, chuyện đó không đúng.

- Dĩ nhiên là đúng đấy. Tôi không phủ nhận cậu ta là diễn viên giỏi, nhưng...

- Nhưng sao?

- Giờ không phải lúc, chúng ta sẽ nói lại chuyện này sau, tôi còn có những cuộc hẹn khác nữa.

Creston vòng qua bàn làm việc, nhẹ nhàng rút điều thuốc khỏi tay Mia rồi dụi tắt nó trong gạt tàn. Ông nắm vai cô rồi kéo ra phía cửa.

- Sẽ chóng thôi, cô sẽ đóng phim ở nơi nào cô muốn, New York, Los Angeles, Roma. Trong lúc chờ đợi thì chớ có làm điều gì ngu ngốc. Một tháng, đó là tất cả những gì tôi yêu cầu ở cô, tương lai của cô tùy thuộc cả vào đó. Cô hứa với tôi chứ?

Rời khỏi nhà Creston, Mia bắt taxi tới phố Oxford. Mỗi khi cảm thấy buồn, mà những tuần gần đây cô đã không ít lần có cảm giác ấy, cô thường đi dạo trên con phố náo nhiệt và sầm uất này.

Trong lúc dạo bước qua những lối đi của một cửa hàng rộng lớn, cô đã thử gọi cho David nhưng gặp ngay phải hộp thư thoại.

Anh đang bận việc gì vào tầm cuối giờ chiều này nhỉ? Hai ngày nay anh ở đâu? Suốt hai ngày hai đêm không chút tin tức nào ngoài một tin nhắn để lại trên hộp thư thoại trong căn hộ của hai vợ chồng. Một tin nhắn ngắn gọn giải thích rằng anh về nông thôn để nạp lại năng lượng, cô không phải lo đâu. Việc cô đang làm hoàn toàn trái ngược.

Về đến nhà, Mia quyết định bình tĩnh trở lại. Khi David quay về, sẽ không có chuyện cô tỏ ra chút bấn loạn nào. Cô sẽ làm ra vẻ đúng mực, làm chủ bản thân, không cho phép anh đoán ra dù chỉ một giây là cô đã sốt hết ruột gan trong thời gian anh vắng mặt, và nhất là không đặt ra bất cứ câu hỏi nào.

Nghe xong cuộc gọi là của một cô bạn năn nỉ cô đi cùng đến dự lễ khai trương một nhà hàng, Mia quyết định diện thật đẹp. Cô cũng có khả năng khiến David ghen chứ. Và lại thà được đám đàn ông xa lạ vây quanh còn hơn ngồi nhà gặm nhấm nỗi buồn.

Nhà hàng rộng thênh thang, nhạc mở quá to, căn phòng đông nghịt người, không thể nói chuyện với bất kỳ ai hay xê dịch một bước mà không va phải người khác. Ai mà vui nổi trong cái kiểu tiệc tối này chứ? Cô nghĩ bụng trong lúc chuẩn bị đương đầu với đám đông ấy.

Đèn flash kêu tanh tách nơi lối vào. Đây chính là nguyên do cô bạn của Mia tha thiết muốn đi cùng cô. Hy vọng được xuất hiện trên những trang về người nổi tiếng trong một tạp chí nào đó. Cảm giác được nổi tiếng trong chốc lát. *Khốn thật, David, tại sao anh lại để em một mình và vật tại những nơi như thế này chứ? Em sẽ bắt anh phải trả giá gấp trăm lần, “Quý ngài Anh-cần- nạp-lại-năng-lượng” ạ.*

Điện thoại của cô đổ chuông, một cuộc gọi không hiện số, vào giờ này thì chắc chắn là anh ta rồi. Làm cách nào để nghe điện thoại trong tiếng ồn kinh khủng này. *Nếu là một tay súng thiện xạ, mình sẽ hạ gục tên DJ, cô nhũ thầm.*

Cô đưa mắt nhìn quanh, cô hiện đang ở giữa lối vào và khu bếp. Đám đông đang kéo cô về phía khu bếp nhưng cô đã quyết định lợi ngược dòng. Cô bấm nút nhận cuộc gọi rồi hét lớn:

- Đừng bỏ máy nhé! *Đối với một người đã thế sẽ không để lộ ra cảm xúc của bản thân thì mày bắt đầu ngon nghề quá đấy, bạn thân mến.*

Tự rẽ lấy một lối đi, xô đẩy cô ả làm bộ làm tịch vắt vèo trên đôi giày cao gót và thẳng cha cục mịch đang cố ve vãn ả. Đè nghiêng đôi bàn chân cao lêu đêu như cái sào khiến cô ả vắn vẹo như một con lươn, vòng tránh gã đàn ông làm dáng kiêu vô duyên đang nhìn cô ta chăm chăm như nhìn một con mồi, *anh sẽ cười lẩn cười vò ra cho mà xem, bạn thân mến, cô ả nom có vẻ nói chuyện rất duyên.* Chỉ con mười bước chân nữa là ra đến cửa.

- Giữ máy nhé David! *Ngậm miệng lại ngay, cô ngốc.*

Năn nỉ nhân viên bảo vệ để anh ta giúp cô ra khỏi chỗ này.

Cuối cùng cũng ra được bên ngoài, không khí mát mẻ, con phố tương đối tĩnh lặng. Tránh xa đám người chen chúc đang đứng chờ để được vào bên trong cái địa ngục kia.

- David?

- Em đang ở đâu vậy?

- Một bữa tiệc tối... *Sao anh ta dám cả gan hỏi câu đó nhỉ?*

- Em vui chứ em yêu?

- *Đồ đạo đức giả!* Vâng, ở đây cũng khá vui... *Anh đã đi đâu để tìm một thú vui tương tự nhỉ!*

- Thế còn anh, *thằng ngẩn*, anh đang ở đâu... *từ hai ngày nay?*

- Đang trên đường về nhà. Em sắp về chưa?

- Em đang ngồi trong xe taxi... *Tìm một chiếc taxi, mau tìm một chiếc taxi.*

- Anh tưởng em đang dự tiệc tối?

- Lúc anh gọi điện, em đang rời khỏi đó rồi.

- Vậy thì có lẽ em sẽ về đến nhà trước anh đấy, nếu em mệt thì đừng chờ anh, ở đây đang có tắc đường, vào giờ này rồi mà vẫn tắc mới tài chứ. London đúng là đã trở nên không tài nào chịu nổi!

Chính anh mới trở nên không tài nào chịu nổi thì có, sao anh sấm bảo tôi không chờ anh nhỉ? Đã hai ngày nay rồi chỉ làm có mỗi việc đó thôi, chờ anh.

- Em sẽ để đèn trong phòng ngủ.

- Tuyệt, hôn em, hẹn lát nữa gặp lại.

Một vỉa hè lấp loáng, những cặp đôi sánh vai nhau dưới tán ô...

... còn mình, một thân một mình như một con ngốc. Ngày mai, dù có đóng phim hay không, mình cũng sẽ thay đổi cách sống. Mà không, khỏi cần đợi đến mai, tối nay luôn đi!

2.

Paris, hai ngày sau.

- Tại sao lúc nào cũng phải tra đến cái chìa cuối cùng trong chùm mới mở được cửa thế nhỉ? Mía càu nhàu.

- Bởi vì cuộc đời luôn dở như dưa bở, nếu không thì cầu thang đã chẳng tối đen như mực thế này, Daisy vừa đáp vừa cố gắng dùng điện thoại di động soi ổ khóa cho thật rõ.

- Tớ không bao giờ muốn nghe theo ý kiến của ai đó nữa, tớ muốn một hiện tại tương ứng với bản thân; tớ muốn hiện tại, chỉ hiện tại thôi.

- Còn tớ thì muốn một tương lai ít bấp bênh hơn, Daisy thở dài. Trong lúc chờ đợi, nếu cậu không mở được thì trả chùm chìa khóa nhà cho tớ đi, pin điện thoại của tớ gần cạn rồi.

Quả nhiên, chiếc chìa khóa cuối cùng trong chùm là chiếc mở được cửa. Vào được bên trong căn hộ, Daisy liền gạt cầu dao điện nhưng vô ích.

- Có vẻ như cả khu nhà này bị cắt điện rồi.

- Toàn bộ cuộc đời tớ cũng bị cắt điện đây, Mía phóng đại.

- Đừng nói quá lên thế chứ.

- Tớ không biết cách sống trong dối trá, Mía nói tiếp bằng giọng khơi gợi lòng trắc ẩn, nhưng Daisy quen biết cô đã quá lâu để bước vào cuộc chơi nho nhỏ này.

- Đừng có huyền thuyên nữa, cậu là một diễn viên tài năng, vậy nên cũng là một kẻ nói dối có nghề... Hẳn là tớ có nển đâu đó trong nhà, tớ nên tìm ra nển trước khi pin chiếc iPhone của tớ...

Màn hình điện thoại tắt ngóm.

- Thế nếu tớ bảo họ rằng hãy biến đi cho khuất mắt thì sao nhỉ? Mia thì thảo.

- Cậu không định giúp tớ một tay hả?

- Có chứ, nhưng có nhìn thấy gì đâu.

- Cậu nhận ra điều đó là tớ yên tâm rồi đấy!

Daisy dò dẫm tiến bước. Bàn tay cô lướt qua bàn. Trong lúc vòng tránh cái bàn, cô đụng phải một cái ghế, càu nhàu, rồi đến được bàn bếp ở ngay phía sau. Vẫn dò dẫm như thế, cô tiến lại gần bếp ga, vớ lấy bao diêm để trên giá, vặn nút một mâm bếp rồi mời lửa.

Một quang sáng phơn phớt xanh soi chiếu nơi họ đang đứng.

Mia ngồi xuống bên bàn.

Daisy lục tìm từng ngăn kéo tủ. Những cây nến thơm không có chỗ trong nhà cô. Niềm đam mê cô dành cho nghệ thuật ẩm thực có những đòi hỏi riêng, không thứ gì được làm sai lệch mùi vị của một món ăn. Tương tự như một vài quán treo biển “Nhà hàng không chấp nhận thẻ tín dụng”, cô sẵn lòng đề trước cửa “Nhà tôi không tiếp những người quá thơm”.

Cô tìm ra mấy cây nến và thắp chúng lên. Ánh sáng hắt ra từ những ngọn nến đưa căn phòng ra khỏi bóng tối.

Căn hộ của Daisy có thể nói chỉ tập trung vào căn bếp. Nó là phòng chính trong căn hộ, chỉ riêng phòng bếp đã lớn hơn hai phòng ngủ nhỏ nằm cạnh nhau, được ngăn cách bằng một nhà vệ sinh. Trên mặt bàn bếp đặt san sát những chậu đất nung, những cây húng, cây thăng, hương thảo, thìa là, kinh giới, bạc hà và ớt Espelette. Căn bếp này là phòng thí nghiệm của Daisy, con cuồng say và lối thoát của cô. Tại đó cô chế ra những công thức nấu ăn trước khi mang ra phục vụ thực khách lui tới nhà hàng nhỏ của cô nằm trên đồi Montmartre, cách nhà cô vài bước chân.

Daisy không học nghề qua trường lớp nào cả, cô thừa hưởng tài nấu bếp từ truyền thống gia đình và vùng đất Provence quê hương cô. Ngày còn nhỏ, trong khi đám bạn chơi đùa dưới bóng thông và ô liu, cô lại quan sát mẹ và học cách làm theo những động tác của bà.

Trong khu vườn bao quanh nhà, cô đã học được cách lựa chọn các loại rau thơm, và học cách chế biến chúng khi đứng đằng sau bếp lò. Nấu nướng là cả cuộc đời cô.

- Cậu đói không? Mia hỏi cô.

- Có, có lẽ thế. Mà tớ cũng không rõ nữa.

Daisy lấy từ tủ lạnh ra một đĩa nấm mỏng gà, một mớ mùi dẹt rồi bứt một nhánh từ chùm tỏi đang treo lủng lẳng phía bên phải cô.

- Nhất thiết phải cho tỏi hả? Mia hỏi.

- Cậu tính hôn ai tối nay à? Daisy hỏi vặn lại trong lúc băm rau mùi. Kể cho tớ nghe đã xảy ra chuyện gì trong lúc tớ làm bếp nhé?

Mia hít thật sâu.

- Chẳng xảy ra chuyện gì hết.

- Cậu xuất hiện đúng lúc nhà hàng tớ đóng cửa, tay xách theo một cái túi du lịch, bộ dạng thì trông như một kẻ vừa bị sụp đổ cả thế giới; kể từ đó tới giờ cậu không ngừng than vãn. Tớ liền suy ra rằng cậu không đến thăm tớ chỉ vì nhớ tớ đâu.

- Thế giới của tớ đã sụp đổ thật mà.

Daisy ngừng tay.

- Xin cậu đấy, Mia! Tớ sẵn sàng nghe mọi chuyện nhưng đừng có thờ dãi cũng đừng có oán thán gì nhé, ở đây làm gì có máy quay đâu.

- Cậu sẽ là một đạo diễn xuất sắc đấy! Mia buột miệng.

- Có lẽ thế. Tớ đang lắng nghe cậu đây.

Và trong khi Daisy hồi hải làm bếp, Mia ngồi vào bàn.

Lúc có điện trở lại, hai cô bạn giật nảy mình. Daisy vặn nhỏ đèn để ánh sáng dịu mắt, rồi cô mở hệ thống màn hình điện để lộ ra quang cảnh Paris nhìn từ căn hộ.

Mia tiến tới cửa sổ.

- Cậu có thuốc lá không?
- Trên mặt bàn thấp ấy, tớ chẳng biết ai đã bỏ quên lại đó.
- Cậu hẳn phải có nhiều người tình lắm nên mới không biết ai đã bỏ quên thuốc lá trong nhà mình?
- Nếu cậu muốn hút thuốc thì ra ban công nhé!
- Cậu ra với tớ không?
- Nếu muốn biết đoạn tiếp theo thì tớ có lựa chọn khác sao?

- Và cậu đã để đèn sáng trong phòng ngủ? Daisy hỏi trong lúc rót thêm rượu vang cho cả hai.

- Đúng thế, nhưng không để đèn trong phòng thay đồ. Trong đó tớ đã bày bừa sẵn một cái ghế đầu để anh ta vấp phải.

- Bởi vì các cậu có một phòng thay đồ? Daisy hỏi tiếp. Rồi sao?

- Tớ vờ như đã ngủ. Anh ta thay quần áo trong phòng tắm, anh ta tắm lâu ời là lâu, thế rồi anh ta đi ngủ và tắt đèn. Tớ đã đợi để anh ta thì thầm vào tai tớ vài lời rồi hôn tớ. Hẳn là anh ta chưa nạp lại đủ năng lượng nên anh ta ngủ luôn.

- Được rồi, cậu muốn nghe ý kiến của tớ không? Dẫu sao tớ cũng sẽ cho cậu biết ý kiến của tớ nhé. Cậu đã lấy phải một gã khôn. Vấn đề thực sự, và nó khá đơn giản thôi, là phải biết liệu những phẩm chất của hắn có khiến cho những khuyết điểm của hắn trở nên đáng yêu không. Mà không, vấn đề

thực sự là phải biết được tại sao cậu lại yêu hắn nếu hắn khiến cậu khổ đến mức ấy. Trừ phi cậu yêu hắn chính xác bởi hắn khiến cậu bất hạnh.

- Ban đầu anh ta đã làm mình vô cùng hạnh phúc đấy chứ.

- Tớ hy vọng thế! Nếu những đoạn khởi đầu mà tệ hại thì các bạch mã hoàng tử đã biến mất khỏi văn chương và những bộ phim hài lãng mạn đã bị xếp vào kệ phim kinh dị rồi. Đừng có nhìn tớ chòng chọc như vậy, Mia. Nếu muốn biết liệu hắn có lừa dối cậu hay không thì cậu cần hỏi hắn, chứ không phải hỏi tớ. Mà bỏ thuốc đó xuống đi, cậu hút quá nhiều rồi, đó là thuốc lá chứ không phải tình yêu.

Những giọt nước mắt giàn giụa trên má Mia. Daisy tới ngồi gần Mia, vòng tay ôm cô bạn.

- Cứ khóc cho thỏa nỗi lòng đi, cứ khóc nếu làm vậy giúp cậu nguôi ngoai. Những nỗi sầu tình khiến ta đau khôn xiết, nhưng nỗi bất hạnh thực sự là khi cuộc đời biến thành một hoang mạc kia.

Mia đã thề sẽ tỏ ra đúng mực trong mọi hoàn cảnh, nhưng ở bên Daisy thì lại khác. Một tình bạn như tình bạn giữa hai người họ, đã bền lâu như thế, là một thứ tình cảm chị em mà ta đã chọn.

- Tại sao cậu lại nhắc đến hoang mạc? Cô vừa quệt má vừa nói tiếp.

- Đó là cách cậu hỏi mình rằng rốt cuộc mình có ổn không à?

- Cả cậu nữa, cậu cũng cảm thấy cô đơn ư? Cậu có tin rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ được hạnh phúc không?

- Tớ có cảm giác mấy năm gần đây cậu vẫn hạnh phúc đấy chứ. Cậu là một diễn viên nổi tiếng và được công nhận, hề đóng một bộ phim là cậu lại đút túi số tiền mà cả đời tớ mới kiếm nổi, và còn nữa... cậu đã kết hôn. Cậu đã xem bản tin thời sự tối nay chưa... ta không có quyền than vãn.

- Tại sao thế, đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Chẳng rõ, nhưng nếu có tin gì đó tốt lành thì người dân đã đổ ra phố để ăn mừng sự kiện rồi. Món nấm móng gà của tớ thế nào?

- Món cậu nấu là thứ thuốc chống trầm uất hiệu nghiệm nhất trần đời.
- Thế cậu nghĩ tại sao tớ lại muốn trở thành đầu bếp nào! Giờ thì đi ngủ thôi! Ngày mai tớ sẽ gọi điện cho gã đàn chồng cậu, tớ sẽ thông báo cho hắn rằng cậu đã biết mọi chuyện, hắn đã phản bội người phụ nữ tuyệt vời nhất, và cậu chia tay hắn không phải vì một ai khác mà là vì chính hắn. Khi nào tớ gác máy, chính hắn mới là kẻ khốn khổ.
- Cậu sẽ không làm thế chứ?
- Không, chính cậu sẽ làm thế.
- Ngay cả khi tớ muốn thì cũng không thể.
- Tại sao? Cậu thích xem kịch mê lô ba xu hả?
- Bởi vì bọn tớ đang cùng xuất hiện trên tám áp phích quảng bá một bộ phim kinh phí lớn sẽ ra mắt trong vòng một tháng nữa. Tớ buộc phải diễn ngoài đời, vai diễn người vợ mãn nguyện tuyệt vời, hạnh phúc hoàn hảo. Nếu thiên hạ biết sự thật về David và tớ thì còn ai tin vào chuyện tình của bọn tớ trên màn ảnh nữa? Các nhà sản xuất sẽ không tha thứ cho tớ chuyện đó, cả quản lý của tớ nữa. Vả lại tớ rất muốn là một cô vợ bị cấm sừng tỉnh táo chứ không muốn bị sỉ nhục nơi công cộng.
- Ngay cả thế, để diễn thành công một vai như vậy cần phải khốn nạn lắm đấy.
- Thế cậu nghĩ tại sao tớ lại ở đây nào, tớ sẽ không bao giờ đủ khả năng đóng vai ấy lâu đến vậy. Cậu phải cho tớ nướng nấu ở nhà cậu.
- Trong bao lâu?
- Chừng nào cậu còn chịu đựng được tớ.

3

Đến cửa ô La Chapelle, chiếc xe mui trần hiệu Saab cắt chéo ba hàng xe cộ, lờ đi những cú rọi pha của cánh lái xe, rồi rời khỏi đường vành đai để

tiến vào xa lộ A1 thẳng hướng Roissy-Charles-de-Gaulle.

- Tại sao luôn là mình đến đón hấn ở sân bay chứ? Ba chục năm làm bạn và mình dám thề hấn chưa từng ra sân bay đón mình. Mình quá tử tế, vấn đề chính là ở đó! Nếu không có mình, thậm chí họ còn không đến được với nhau. Một lời cảm ơn qua loa thì nào có làm ai tụt lợi, ấy thế mà không, tuyệt nhiên không! Paul lẩm bẩm, mắt nhìn kính chiếu hậu. Được rồi, nhất trí, mình là cha đỡ đầu của Jo, nhưng họ còn có thể chọn ai khác nào? Pilguez chẳng? Không đời nào, vả lại vợ cậu ấy đã là mẹ đỡ đầu rồi. Đúng như mình đã nói, lúc nào mình cũng sẵn lòng giúp đỡ, cả đời mình sẵn lòng giúp đỡ. Mình không nói chuyện đó không khiến mình vui, nhưng nếu người ta quan tâm đến mình một chút thì mình cũng vẫn vui chứ sao. Thí dụ như Lauren, dạo mình sống ở San Francisco, cô ấy có giới thiệu cho mình nàng bác sĩ nội trú nào không nhỉ? Trong bệnh viện chỗ cô ấy thiếu giống gì, cả nữ bác sĩ ngoại trú nữa. Thế mà không, không bao giờ! Lỡ mà có giới thiệu thì khung giờ của họ thật chẳng giống ai. Nếu cái gã chạy xe đằng sau mình mà còn nháy pha một lần nữa, mình sẽ cho ăn tát luôn! Mình cần phải ngừng nói chuyện một mình thôi, Arthur luôn có những lý do chính đáng nhưng mình thực sự sẽ trở thành một thằng điên mất. Mà nói chuyện với ai bây giờ? Với các nhân vật trong tiểu thuyết mình viết chẳng? Không, mình phải ngừng thôi, nghe giả kinh. Người già toàn nói một mình. À mà, là khi họ ở một mình thôi, chứ nếu không, họ đã nói chuyện với nhau, hoặc với lũ con cháu. Một ngày nào đó mình sẽ có con chứ nhỉ? Mình cũng sẽ già đi mà.

Anh tự nhìn mình lần nữa trong gương chiếu hậu.

Chiếc Saab dừng khựng lại trước cột bán vé gửi xe tự động, Paul lấy vé. “Cảm ơn,” anh vừa nói vừa đóng lại cửa kính xe.

Mã hiệu chuyến bay AF 83 hiển thị đúng giờ trên tấm bảng lớn dành cho những chuyến bay đến. Paul giậm chân sốt ruột.

Những hành khách đầu tiên bắt đầu bước ra, chỉ một nhóm nhỏ, có lẽ là khách hạng thương gia.

Sau khi xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tay, Paul quyết định dẹp sự nghiệp kiến trúc sư sang một bên. Công việc viết lách tặng cho anh một sự tự do không thể nghi ngờ. Anh không hề suy tính gì khi bắt tay vào viết. Chỉ đơn giản là anh thấy vui khi được viết kín những trang giấy, gần ba trăm trang khi anh gõ đến chữ “hết”. Mỗi tối, anh đều cảm thấy bị cuốn theo câu chuyện mình viết nên hầu như không ra ngoài nữa và thường xuyên ăn tối trước màn hình máy tính.

Đêm đêm, Paul quay về với một thế giới tưởng tượng nơi anh cảm thấy hạnh phúc cùng những nhân vật đã trở thành bạn bè. Dưới ngòi bút của anh, mọi thứ trở nên khả dĩ.

Viết xong anh bỏ mặc tập bản thảo trên bàn làm việc.

Vài tuần sau đó cuộc sống của anh đã đảo lộn, vào một buổi tối khi anh mời Arthur và Lauren tới nhà ăn tối. Giữa chừng có một lãnh đạo bệnh viện gọi cho Lauren. Cô xin phép Paul lui vào phòng làm việc của anh nghe điện, để anh và Arthur trò chuyện trong phòng khách.

Phát nhảm vì những lời lẽ từ đầu dây bên kia, Lauren nhìn thấy tập bản thảo bèn bắt đầu lật giở từ trang này sang trang khác, bị thu hút đến mức không còn chú tâm nghe điện thoại nữa.

Khi giáo sư Krauss rút cuộc cũng gác máy, Lauren vẫn tiếp tục ngồi đọc. Đến lúc Paul ló đầu vào phòng làm việc để xem mọi chuyện có ổn không và nhìn thấy cô với nụ cười trên môi thì đã hơn một giờ trôi qua.

- Anh có làm phiền em không nhỉ? Paul lên tiếng khiến cô giật nảy mình.
- Tuyệt hay, anh biết đấy!
- Em không nghĩ là nên xin phép anh trước sao?
- Em có thể mang về nhà đọc nốt được không?
- Người bình thường không trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi khác!
- Thế mà anh vừa làm vậy đấy thôi. Em mang về được không?

- Em thích đọc thật hả? Paul hỏi tiếp về nghi hoặc.

- Vâng, thật mà, Lauren đáp rồi gom các tờ bản thảo lại.

Rồi cô ôm cả tập quay ra phòng khách, đi qua trước mặt Paul mà không nói thêm lời nào.

- Em đã nghe thấy anh nói đồng ý rồi sao? Anh nói tiếp khi đuổi kịp cô.

Và anh nhỏ giọng dặn cô đừng để Arthur biết chuyện.

- Đồng ý chuyện gì kia? Arthur đứng dậy vẻ lo lắng.

- Em không biết nữa, Lauren đáp. Chúng ta về chứ?

Trước khi Paul kịp phản ứng, Arthur và Lauren đã ra đến hành lang, cảm ơn anh về buổi tối hôm đó.

Các hành khách khác đi ra, lần này đông đúc hơn. Chừng ba chục người, nhưng vẫn không thấy những người anh chờ đón.

- Họ làm cái quái gì thế không biết? Đi hút bụi trong máy bay chắc? Mình thực sự thấy nhớ cái gì từ khi chuyển tới Paris nhỉ? Nhà của Carmel... Mình vẫn khoái tới đó dịp cuối tuần, ở cùng họ, ngắm mặt trời lặn trên biển. Chẳng mấy chốc đã tròn bảy năm trời. Năm tháng cứ trôi vèo vèo đi đâu ấy nhỉ? Mình nhớ họ nhất. Những cuộc gọi video dù sao cũng tốt hơn là chẳng có gì, nhưng được ôm ai đó trong vòng tay, cảm nhận sự hiện diện của họ thì lại là chuyện khác hẳn. Nay, mình cần nói chuyện với Lauren về chứng đau nửa đầu mãn tính của mình, đó là chuyên ngành của cô ấy còn gì. Không, cô ấy sẽ yêu cầu mình đi khám, chỉ là những cơn đau nửa đầu thôi mà, thật nực cười, đau phải ai thấy đau đầu cũng có khối u trong não. Cứ để xem sao. Được rồi, rốt cuộc họ sẽ ra chứ nhỉ?

Phố Green vắng tanh vắng ngắt. Sau khi đỗ chiếc Ford năm chỗ vào bãi đỗ, Arthur mở cửa xe cho Lauren rồi họ leo thang bộ đến tận tầng trên cùng

của căn nhà nhỏ phong cách Victoria nơi họ sống. Hiếm có cặp đôi nào ở chung cùng một căn hộ trước khi gặp nhau, nhưng đó lại là một câu chuyện khác...

Arthur phải hoàn thành các phác thảo cho một khách hàng quan trọng. Anh xin lỗi Lauren rồi hôn cô trước khi ngồi vào bàn vẽ kiến trúc. Lauren không nấn ná gì thêm, chui ngay vào chăn rồi lại chìm đắm vào bản thảo của Paul.

Nhiều lần Arthur ngỡ nghe thấy tiếng cười giòn tan vọng sang từ bên kia tường. Mỗi lần như thế, anh đều nhìn đồng hồ đeo tay rồi lại cầm lấy cây chì. Một hồi sau, khi đêm đã khuya, nhận ra lần này là những tiếng nước nở, anh bèn đứng dậy, khẽ mở cửa phòng ngủ thì thấy vợ mình đang ngồi trên giường, mãi miết đọc.

- Em sao thế? Anh hỏi vẻ lo lắng.

- Không có gì, cô đáp rồi gấp bản thảo lại.

Cô với lấy một tờ khăn giấy trên bàn đầu giường rồi đứng lên.

- Anh có thể biết em buồn chuyện gì không?

- Em có buồn đâu.

- Bệnh nhân nào đó của em có tiên liệu xấu sao?

- Không, đúng ra là đang tiến triển tuyệt vời.

- Và chuyện đó khiến em khóc sao?

- Anh vào ngủ đây à?

- Chưa, chừng nào em chưa giải thích cho anh biết tại sao em không ngủ.

- Em không biết mình lại có cái quyền đó đây.

Arthur đứng sừng sững trước Lauren, quyết tâm ép cô phải thú thật.

- Là Paul, cô rút cuộc cũng phải hé miệng.

- Cậu ấy bệnh sao?

- Không, anh ấy viết...
- Cậu ấy viết gì?
- Em phải xin phép anh ấy trước khi...
- Anh và Paul chưa từng giấu nhau điều gì.
- Vậy mà có vẻ như có đấy. Đừng gạn hỏi em thêm nữa, lại đây đi, giờ muộn rồi.

Chiều tối hôm sau, Paul đang làm việc tại văn phòng thì nhận được cuộc gọi từ Lauren.

- Em cần nói chuyện với anh, nửa tiếng nữa em hết ca trực, anh đến quán cà phê đối diện bệnh viện gặp em nhé.

Paul lúng túng khoác áo vest rồi rời văn phòng. Anh gặp Arthur trước cửa thang máy.

- Cậu đi đâu thế?
- Đi đón vợ tớ ở chỗ làm.
- Tớ đi cùng cậu được không?
- Cậu bị ốm hả Paul?
- Tớ sẽ giải thích cho cậu hiểu trên đường đi, nhanh lên nào, cậu chậm chạp quá thể!

Khi Lauren xuất hiện trên bãi đỗ xe bệnh viện, Paul vội đến gặp cô trước. Arthur quan sát hai người một lát trước khi quyết định tiến đến chỗ họ.

- Hẹn gặp anh ở nhà sau nhé, cô nói với anh. Em và Paul cần nói chuyện.
- Họ để Arthur đứng đó rồi cùng bước vào quán cà phê.
- Em đọc xong rồi à? Paul hỏi thăm sau khi ra dấu cho nữ nhân viên phục vụ bàn rời đi.
 - Vâng, tối qua.

- Và em thấy thích?
- Quá thích ấy chứ. Em nhận ra không ít chuyện liên quan đến mình.
- Anh biết, lẽ ra anh nên xin phép em trước.
- Anh đã có thể.
- Dẫu sao thì ngoài em ra cũng sẽ chẳng có ai khác đọc câu chuyện này.
- Đó chính xác là chuyện em muốn bàn với anh đây. Anh phải gửi bản thảo này cho một nhà xuất bản, nó sẽ được in, em dám chắc đấy.

Paul không muốn nghe nhắc đến chuyện đó. Trước hết anh chưa từng hình dung lấy một giây rằng bản thảo anh viết ra có thể thu hút một nhà sản xuất nào đó, và kể cả có đi chẳng nữa, anh cũng chưa quen với ý nghĩ rằng một người xa lạ đọc được những gì anh viết.

Lauren đã viện đến tất tột những lý lẽ khả dĩ nhưng Paul vẫn khẳng khái giữ nguyên quan điểm. Vào lúc họ chia tay ra về, Lauren xin phép anh được chia sẻ bí mật này với Arthur, và Paul làm như thể không nghe thấy gì.

Về đến nhà, cô đưa tập bản thảo cho Arthur.

- Anh cầm lấy đi, cô nói, khi nào anh đọc xong chúng ta sẽ bàn bạc nhé.

Đến lượt Lauren nghe thấy Arthur nhiều lần cười thành tiếng, chờ đợi trong tĩnh lặng tiếp nối thứ cảm xúc xâm chiếm anh ở một vài đoạn. Ba giờ sau anh ra phòng khách gặp cô.

- Thế nào hả anh?
- Lấy cảm hứng chủ yếu từ chuyện của chúng ta, nhưng anh thích lắm.
- Em đã khuyên anh ấy gửi bản thảo này tới một nhà xuất bản nhưng anh ấy không muốn nghe khuyên nhủ gì hết.
- Anh có thể hiểu được phản ứng đó.

Làm sao xuất bản được câu chuyện Paul viết đã trở thành một nỗi ám ảnh đối với nữ bác sĩ trẻ. Cứ gặp mặt anh, hoặc nói chuyện với anh qua điện

thoại là cô lại hỏi anh cùng câu hỏi đó. Anh đã gửi bản thảo đi chưa. Mỗi lần như thế, Paul đều trả lời chưa, và xin cô đừng nài nỉ thêm.

Vào cuối giờ chiều một ngày Chủ nhật, điện thoại di động của Paul đổ chuông. Người gọi không phải Lauren mà là một biên tập viên của nhà xuất bản Simon and Schuster.

- Nực cười thật đấy, Arthur, Paul bức bối lên tiếng,

Đầu dây bên kia kinh ngạc đáp rằng ông ta vừa đọc xong một cuốn tiểu thuyết khiến ông ta vô cùng thích thú và mong muốn được gặp tác giả của nó.

Sự nhầm lẫn vẫn tiếp diễn, Paul tiếp tục đùa cợt. Thoạt tiên thấy ngỡ ngàng, rồi phát cáu, biên tập viên nhà xuất bản gợi ý ngày hôm sau sẽ tới văn phòng gặp anh, như thế anh sẽ có bằng chứng cho thấy đây không phải chuyện đùa.

Nỗi nghi ngờ dấy lên trong tâm trí Paul.

- Làm thế nào anh lại có được bản thảo của tôi?

- Một người bạn đã thay mặt anh giao bản thảo cho tôi.

Và sau khi cho anh biết địa điểm hẹn gặp, người đàn ông kia gác máy. Paul đi đi lại lại trong căn hộ. Không thể ngồi yên một chỗ, anh nhảy vào chiếc Saab rồi lái xe băng qua thành phố tới tận bệnh viện San Francisco Memorial.

Vào khoa cấp cứu, anh xin được gặp Lauren ngay tức khắc. Cô y tá lưu ý anh rằng trông anh không có vẻ đau ốm gì. Paul liếc xéo cô ta, trong cuộc sống này cấp cứu không phải lúc nào cũng liên quan đến lĩnh vực y tế. Anh cho cô ta hai giây để nhấn chuông gọi nữ bác sĩ trước khi gây ra một cuộc cãi vã ồn ào. Cô y tá ra hiệu cho nhân viên bảo vệ. Điều tệ nhất đã không xảy ra vì vừa nhìn thấy Paul, Lauren liền đến gặp anh.

- Anh làm cái quái gì ở đây thế này?

- Em có anh bạn nào đó làm xuất bản phải không?

- Đâu có, cô phản bác rồi nhìn chằm chằm xuống mũi giày.
 - Hay là Arthur có một anh bạn như thế?
 - Cũng không phải đâu, cô đáp lí nhí.
 - Đây vẫn là một trong những trò đùa của hai người phải không?
 - Lần này thì không.
 - Em đã làm gì thế?
 - Chẳng làm gì xấu cả, quyền quyết định vẫn là ở anh.
 - Em sẽ giải thích cho anh tường tận chứ?
 - Một đồng nghiệp của em có người bạn làm xuất bản, em đã giao bản thảo của anh cho người đó để có được một ý kiến khách quan.
 - Em không có quyền làm thế.
 - Ngày trước anh cũng đã hành động vì em mà không hề hỏi ý kiến em, và anh thấy đấy, hôm nay em vẫn biết ơn anh về chuyện đó. Em đã hơi khiêu khích số phận một chút, vậy thì sao nào? Em nhắc lại, quyền quyết định vẫn là ở anh.
 - Quyết định gì?
 - Chia sẻ với người khác những gì anh viết. Anh không phải Hemingway, nhưng câu chuyện của anh có thể đem lại chút ít hạnh phúc cho những người sẽ đọc nó. Hiện tại thì như thế đâu có tồi. Giờ em phải trở lại với công việc đây.
- Cô ngoái lại trước khi bước qua ngưỡng cửa dẫn vào khoa cấp cứu.
- Nhất là đừng có cảm ơn em đây nhé.
 - Cảm ơn em về chuyện gì kia?
 - Hãy đến cuộc hẹn đó nhé, Paul, đừng có bướng bỉnh. Thực ra em còn chưa nói gì với Arthur đâu.

Paul tới gặp biên tập viên nhà xuất bản đã đánh giá cao tiểu thuyết của anh, và không cưỡng lại nổi những lời đề nghị của ông ta. Mỗi lần nghe ông ta nhắc đến từ “tiểu thuyết” là anh lại thấy khó có thể thiết lập mối liên hệ với câu chuyện đã lấp đầy những buổi đêm của anh vào thời kỳ cuộc đời anh không lấy gì làm hạnh phúc.

Sáu tháng sau, cuốn tiểu thuyết được xuất bản. Sách ra hôm trước thì hôm sau Paul đã gặp trong thang máy tại nơi làm việc hai kiến trúc sư đồng nghiệp đang cầm cuốn sách của anh trên tay. Họ chúc mừng Paul, còn anh thì tê dại khắp người, chờ cho họ rời thang máy để ấn lại nút xuống tầng trệt. Anh tới ngồi trong quán cà phê nơi anh thường dùng bữa mỗi sáng. Nữ nhân viên phục vụ bàn muốn được anh ký tặng vào cuốn sách cô vừa mua. Bàn tay Paul run lên khi viết lời đề tặng. Anh thanh toán hóa đơn, trở về nhà và bắt đầu đọc lại cuốn tiểu thuyết của mình.

Cứ lật thêm một trang, anh lại ngồi sâu thêm một chút vào chiếc ghế pho toì, ước sao mình bốc hơi để không bao giờ phải đi ra ngoài nữa. Anh đã đưa vào câu chuyện này một phần của anh, tuổi thơ anh, những giấc mơ, những niềm hy vọng, những thất bại. Mà không hề ý thức được, không hề giả định rằng một ngày nào đó những người xa lạ sẽ đọc nó. Còn kinh khủng hơn nữa, cả những người anh kề cận, những người anh làm việc cùng. Bản tính vốn hiền lành, ngây thơ và những lần quát nạt chỉ là để che giấu vẻ then thùng gần như căn bệnh mãn tính, Paul vẫn ngồi đó với đôi mắt mở to và hai cánh tay buông thõng, không còn mong ước nào khác ngoài trở thành vô hình giống như nhân vật của mình.

Anh đã nghĩ đến việc mua lại toàn bộ các bản in đang lưu hành. Anh lao đến chỗ điện thoại bàn, nhưng trước khi anh kịp nói cho biên tập viên nhà xuất bản về dự định đó thì người này đã chúc mừng anh về bài báo được đăng tải ngay sáng hôm đó trên tờ *San Francisco Chronicle*. Dĩ nhiên ông ta thấy lời phê bình hơi chối tai, như vậy cũng đúng luật thôi, tuy nhiên xét về tổng thể thì bài báo vẫn có tác dụng quảng bá rộng rãi. Paul đập máy không để ông ta kịp nói thêm lời nào rồi chạy bỏ đến ki ốt bán báo gần nhất. Bài viết nhấn mạnh những sai lầm của một cuốn tiểu thuyết đầu tay, và điều

tệ hơn cả đối với Paul, là chúc mừng tác giả của nó vì đã không ngại thêm vào đó chất sến súa. Vào thời đại này khi thái độ vô liêm sỉ vượt lên trí tuệ, có lẽ cần phải nhìn nhận ra ở đây một hành động phản kháng khá dũng cảm, nhà báo đã kết luận như vậy. Paul cảm thấy mình đang chết. Không phải một cái chết đột ngột, thẳng thắn mà nói một cái chết như vậy hẳn đã khiến anh nhẹ nhõm, mà là một quãng hấp hối chậm rãi và ngọt ngào.

Điện thoại di động của anh không ngừng réo chuông, hiện thị trên màn hình là những số lạ, mỗi lần như thế anh lại ấn phím từ chối cuộc gọi. Cuối cùng anh gỡ pin ra và biến khỏi các màn hình radar. Anh không tới dự bữa tiệc cocktail do nhà sản xuất tổ chức, cả tuần không đặt chân đến văn phòng mà ở lì trong nhà. Một buổi tối, nhân viên giao bánh pizza đưa ra một bản sách nhờ anh ký tặng, nói thêm rằng anh ta đã nhận ra ảnh chụp anh trên bản tin thời sự tối qua. Sau khi rắc rối này tái diễn với cô nhân viên thu ngân của cửa hàng thực phẩm, Paul liền không ló mặt đi đâu nữa. Cho đến khi Arthur tới gõ cửa nhà anh và dùng sức lôi anh ra khỏi hang ổ. Trái ngược với Paul, Arthur thấy mừng cho bạn, và anh mang tới những tin tốt lành.

Nét độc đáo trong câu chuyện của anh đã thu hút sự chú ý của truyền thông. Maureen, cô trợ lý ở văn phòng kiến trúc sư, đã tận tâm làm điểm báo. Đa số khách hàng của văn phòng đã đọc cuốn sách và gọi điện chúc mừng anh.

Một nhà sản xuất phim đã tìm cách gặp anh tại văn phòng, và Arthur đã giữ tin hay ho nhất để cuối cùng mới tiết lộ, nhà sách Barnes & Noble nơi anh thường lui tới đã chỉ cho anh thấy cuốn tiểu thuyết bán đắt như tôm tươi. Thành công mới chỉ trong phạm vi thung lũng Silicon nhưng cứ cái đà này thì chẳng bao lâu nữa nó sẽ lan rộng ra khắp cả nước, chủ hiệu sách tin chắc như vậy...

Đến sân hiên nhà hàng nơi anh kéo Paul tới, Arthur lưu ý cho anh biết đã đến lúc phải cạo râu, chăm chút vẻ bề ngoài, gọi lại cho biên tập viên xuất bản, ông ta đã để lại cho anh phải đến hai chục tin nhắn ở văn phòng, và

nhất là nâng niu niềm hạnh phúc cuộc đời trao tặng thay vì trưng ra bộ mặt đưa đám đó.

Paul vẫn giữ im lặng hồi lâu, hít một hơi thật dài rồi thăm nhủ một cơn khó ở nơi công cộng sẽ càng khiến tình trạng của anh thêm tồi tệ. Khi một phụ nữ nhận ra anh và cắt ngang bữa trưa của họ để hỏi anh liệu cuốn tiểu thuyết anh viết có phải là tự nguyện không, thì đó chính là phát súng ân huệ.

Lấy giọng trịnh trọng, Paul tuyên bố với Arthur rằng sau khi đã cân nhắc rất nhiều suốt tuần qua, anh quyết định giao văn phòng kiến trúc cho Arthur. Đến lượt anh tự tặng cho mình một năm nghỉ làm.

- Để làm gì? Arthur hỏi về xúc động.

Biến mất, Paul nghĩ bụng. Để khỏi phải nghe một bài giảng đạo đức, anh viện một cái cớ không thể bác bỏ: Viết cuốn tiểu thuyết thứ hai, rút cuộc cũng thử xem sao. Làm sao Arthur có thể phản bác lý do đó?

- Nếu đó thực sự là điều cậu muốn. Tớ vẫn nhớ khi tớ bắt ớn và sang Paris sống một thời gian, chính cậu đã thay tớ lo liệu công việc chung. Cậu tính đi đâu thế?

Paul vốn không có bất kỳ ý tưởng nào bèn trả lời không chút suy nghĩ:

- Sang Paris. Cậu từng hết lời các kỳ quan của Kinh đô Ánh sáng, những quán rượu, những cây cầu, những khu phố náo nhiệt và những thiếu nữ Paris... biết đâu đấy, với một chút may mắn, cô chủ tiệm hoa xinh xắn và duyên dáng cậu vẫn thường nhắc với tớ vẫn còn ở đó?

- Có lẽ, Arthur đáp gọn lỏn, nhưng tất cả những thứ đó không tuyệt diệu như lời tớ kể đâu.

- Bởi vì thời đó cậu không có được thể trạng tốt nhất. Tớ thì chỉ có nhu cầu thay đổi không khí... để kích thích năng lực sáng tạo, cậu cũng hiểu mà,

- Nếu là để kích thích năng lực sáng tạo của cậu thôi thì cũng được! Mà cậu tính bao giờ lên đường?

- Tối nay hãy cứ tụ tập ăn tối ở nhà hai cậu đã, ta sẽ mời vợ chồng Pilguez, cả nhóm sẽ có mặt đông đủ để chào tạm biệt và nhanh chóng thôi, ngay ngày mai, tớ sẽ đến với nước Pháp và cuộc sống tươi đẹp!

Kế hoạch của Paul khiến Arthur buồn không để đâu cho hết, anh những muốn phản bác rằng quyết định này quá gấp gáp, đối với văn phòng thì tốt hơn là anh kiên nhẫn vài tháng trước khi triển khai kế hoạch riêng, nhưng tình bạn trong anh đã thắng thế. Nếu một cơ may như thế đến với anh, Paul cũng sẽ làm mọi việc để giúp anh kia mà, trong quá khứ cậu ấy đã chứng minh điều đó. Còn về công việc, anh sẽ thu xếp.

Sau khi từ biệt Arthur, Paul quay về nhà trong tâm trạng vô cùng hoảng sợ. Anh lồi đầu ra ý tưởng ấy nhỉ? Sang Paris sống, lại còn một mình nữa chứ!

Sải bước trong căn hộ, anh bắt đầu tìm kiếm lý lẽ nhằm biện minh cho lỗi thoát điên rồ và bất khả này. Nếu Arthur đã làm được chuyện đó thì tại sao anh lại không. Lý do thứ hai, át cả lý do thứ nhất, liên quan đến những cô nàng Paris, lý do thứ ba là nói cho cùng, anh sẽ có thể thử viết một cuốn tiểu thuyết nữa... lần này sẽ không xuất bản... hoặc chỉ xuất bản tại nước ngoài. Làm sao đó để anh vẫn có thể quay trở lại San Francisco, ngay khi mọi chuyện đã ổn thỏa đâu vào đấy. Rốt cuộc, những lý lẽ này chỉ còn có thể là một: nhà văn... người Mỹ... độc thân... tại Paris!

Và tại Paris, nơi anh đã sinh sống được bảy năm nay, Paul đã viết năm cuốn tiểu thuyết khác. Chán ngán với những cuộc phiêu lưu cùng các thiếu nữ Paris vốn tâm tính thất thường khiến anh dường như không sao hiểu được, anh nghiêng về chọn lựa cuộc sống độc thân, chỉ trừ có điều chính cuộc sống độc thân mới chọn anh.

Năm cuốn tiểu thuyết của anh không có được thành công như anh rất cuộc đã hy vọng, ít ra là tại châu Âu, tại Mỹ cũng không, nhưng vì một lý do nào đó anh không rõ, những cuốn sách anh viết bán rất chạy tại châu Á, đặc biệt là tại Hàn Quốc.

Từ vài năm nay, Paul duy trì quan hệ yêu đương với một thiếu nữ Hàn Quốc, người dịch những cuốn sách của anh. Kyong sang thăm anh mỗi năm hai lần, mỗi lần một tuần lễ, không bao giờ ở lâu hơn. Anh phải lòng nhiều hơn mức anh muốn thừa nhận. Chỉ có điều, mỗi khi đối diện cô, anh không bao giờ tìm ra từ ngữ thích hợp.

Kyong thích những khoảng lặng, Paul thì lại sợ. Anh thường tự hỏi liệu có phải mình đã cầm bút để xóa những khoảng lặng đó hay không, giống như những trang giấy trắng mà người ta dùng mực phủ kín. Kyong và anh sống cùng nhau mười bốn ngày rưỡi mỗi năm, tính cả những lần đưa đi đón về từ sân bay, Khi Kyong ở đó, anh ngắm cô hàng giờ liền, không phân định được liệu cô thực sự xinh đẹp hay chỉ xinh đẹp trong mắt anh. Khuôn mặt cô hết sức đặc biệt và ánh mắt cô sắc ngọt mỗi khi họ làm tình, đến mức anh thường tự hỏi liệu mình có đang ngủ cùng người ngoài hành tinh không.

Họ ít gặp nhau, nhưng có chung thói quen. Trong những chuyến tới Paris, cô thích lui tới rạp chiếu phim trên phố Apollinaire, như thể cái rạp quan trọng hơn bộ phim được trình chiếu bên trong, băng qua cầu Nghệ thuật, ăn một ly kem tại quán Berthillon ngay cả giữa mùa đông. Cô thích đọc báo Pháp, lang thang trong các hiệu sách, đi dạo trong khu Marais, ngang dọc những lối dạo bộ khu Les Halles rồi cuốc bộ ngược lên phố Belleville, trong khi xuôi xuống con phố đó thì đơn giản hơn. Những ngày đẹp trời, cô thích dùng trà trong khu vườn thuộc bảo tàng Cuộc sống Lãng mạn trên phố Chaptal, tham quan bộ sưu tập của Camondo trên phố Monceau, muốn được Paul tặng hoa và tự tay cắm chúng khi quay về nhà anh. Cô thích chọn pho mát trên sạp nhà Vannaut, một bậc thầy về pho mát mở cửa hiệu bên dưới khu nhà Paul ở, cô thích anh ngắm nhìn cô và khát khao cô, sách anh viết thì cô không thích bằng, nhưng chúng là mối liên hệ gắn kết hai người họ.

Khi không ở bên Paul, Kyong cũng vẫn chiếm lĩnh tâm trí anh, có lẽ còn nhiều hơn. Tại sao trong mắt anh, cô lại quyến rũ đến thế, tại sao anh lại nhớ cô đến thế?

Ngay khi anh viết xong một bản thảo, cô liền có mặt tại nhà anh. Lờ đi cơn mệt mỏi thường đè nặng một người bình thường vừa ngồi máy bay mười một giờ đồng hồ, cô luôn tươi tỉnh và rạng rỡ. Sau một bữa trưa thanh đạm lúc nào cũng bao gồm trứng mayonnais, bánh mì phết và cốc bia pha nước chanh – thứ có lẽ tự thân đã là một phương thuốc thần diệu giúp giảm mệt mỏi do lệch múi giờ, ý nghĩ bắt đầu một ngày phải quy củ khoa học -, bữa trưa mà cô vẫn muốn ăn tại một địa điểm không đổi, quán cà phê nằm ở góc phố Bretagne giao phố Charlot – cần phải hỏi thăm về xuất xứ lũ gà mái đẻ ra loại trứng dùng làm món trứng mayonnais của quán Le Marché, phòng trường hợp một ngày nào đó quán này đóng cửa -, họ leo thang bộ về căn hộ của Paul. Kyong tắm tấp rồi ngồi vào bàn viết của anh để đọc bản thảo. Paul ngồi dưới chân giường, đối diện cô, quan sát cô. Rõ ràng là mất thời gian, bởi trong lúc đọc thì cô chẳng màng chuyện gì khác. Dường như việc cô có trở lại gặp anh hay không tùy thuộc vào việc cô có thích cuốn tiểu thuyết anh viết hay không. Trong trường hợp này, anh thấy “độ tương hợp” phụ thuộc vào một câu “giả mà em thích được những chương truyện anh viết”. Vì lẽ này, hơn một lời bình luận công khai của nữ dịch giả, người anh nợ phần lớn thu nhập, bởi lẽ Paul đang sống nhờ phần trăm lợi nhuận có được từ thị trường Hàn Quốc, anh luôn chờ đợi khoảnh khắc cô sẽ nhượng bộ cho mối thâm tình giữa họ.

Anh thích viết, thích sống ở nước ngoài, anh thích những chuyến thăm một năm hai lần của Kyong và nếu thời gian còn lại trong năm, một nỗi cô đơn nào đó có là sự bù trừ cho cuộc sống này thì anh vẫn thấy cuộc sống mới của mình hầu như hoàn hảo.

Cánh cửa kính mở ra và Paul thở hắt ra, nhẹ cả người.

Arthur đẩy một xe hành lý trong khi Lauren đang vẩy tay loạn cả lên.

Mia mở mắt rồi vươn vai. Mất vài phút cô mới tỉnh hẳn, về mặt địa lý và cảm xúc. Cô rời khỏi giường, mở cửa phòng rồi tìm Daisy. Căn hộ vắng ngắt.

Bữa sáng đang đợi cô trên quầy bếp, kèm một lời nhắn đặt trên chiếc đĩa sành cổ.

“Cậu cần ngủ cho lại sức, lúc nào tiện thì rẽ qua nhà hàng gặp tớ nhé.”

Mia bật âm điện rồi tiến lại gần cửa sổ. Quang cảnh ban ngày còn gây kinh ngạc hơn nữa. Cô tự hỏi mình sẽ làm gì cho qua ngày hôm nay, và cả những ngày tiếp theo nữa. Cô xem giờ ở chiếc đồng hồ treo phía trên lò rồi cố gắng hình dung David đang làm gì, liệu anh có đang ở một mình hay đang tận hưởng trọn vẹn lúc cô vắng mặt. Cô có làm đúng không khi để mặc anh tha hồ tung hoành với hy vọng rằng rốt cuộc anh sẽ thấy nhớ cô? Liệu có nên quay trở lại trận địa để cô gắng chinh phục anh lần nữa? Ai giữ lời giải cho loại ẩn ngữ kiểu này?

Mia không rõ mình muốn gì, nhưng cô biết thứ mình không muốn nữa. Mọi hoài nghi, sự chờ đợi, sự thinh lặng. Cô muốn những dự án bất khả thi, nhưng mang đến cho ta mong muốn thức dậy mỗi sáng, tìm lại được niềm khao khát sống và không còn thức dậy với cái dạ dày quặn thắt.

Mây giăng kín bầu trời nhưng chưa mưa, đây là một khởi đầu tốt đẹp. Cô sẽ không đi gặp Daisy, cô thích dạo bộ trên những con phố ở Montmartre hơn, lang thang trong những cửa hàng cửa hiệu và tại sao lại không nhỉ, ngồi làm mẫu chân dung cho một họa sĩ chuyên thể loại biếm họa ở trên đồi. Đó là vở kịch đến như ý, nhưng đó cũng chính là điều cô mong muốn. Ở đây, trái ngược với ở Anh, mọi người không nhận ra cô. Cô sẽ tận dụng sự tự do này để thực hiện mọi ý tưởng lướt qua trong tâm trí.

Cô lục trong túi du lịch tìm một bộ quần áo và không thể cưỡng lại nỗi tò mò được thám hiểm căn hộ của cô bạn thân. Cô quan sát giá sách sơn trắng với các tầng giá đang oằn xuống dưới sức nặng của sách. Mia thò một điều trong bao thuốc để quên trên mặt bàn thấp, tìm kiếm dấu hiệu nhỏ nhất tiết lộ danh tính chủ nhân của nó. Anh ta thuộc dạng đàn ông nào nhỉ, có phải

một anh bạn hoặc một người tình của Daisy, có lẽ là người yêu chẳng? Chỉ riêng ý nghĩ Daisy đang chung sống với người nào đó đã làm trời dậy trong cô mong muốn gọi cho David, mong muốn ngược thời gian về trước đợt quay phim này khi nữ diễn viên đóng vai thứ đã khiến anh mù mẫm đầu óc; có lẽ đây không phải lần đầu, nhưng trong mắt cô, trải nghiệm này thật tàn bạo. Ra đến sân thượng, cô châm điếu thuốc rồi nhìn nó cháy hết dần giữa các ngón tay.

Cô bước vào bên trong căn hộ tầng thượng rồi ngồi vào bàn làm việc của Daisy. Máy tính xách tay của bạn cô vẫn để mở, màn hình bị khóa.

Cô vớ lấy điện thoại và bắt đầu một cuộc trò chuyện bằng tin nhắn với cô bạn:

- Mật khẩu của cậu là gì thế? Tớ cần check mail.
- Cậu không check mail trên smartphone của cậu được à?
- Khi ra nước ngoài thì không.
- Đồ keo kiệt!
- Mật khẩu đấy hả?
- Cậu cố tình hay sao?
- Gì kia?
- Tớ đang bận. Hành búi.
- ???
- Mật khẩu của tớ đấy.
- Todangbanhanhbui?
- Hành búi, đồ ngốc ạ!
- Mật khẩu nghe dở hơi thật đấy.
- Còn khuya, mà đừng có lục lọi tài liệu của tớ nhé.
- Tớ đâu phải kiểu người đó.

- Cậu chính xác là kiểu người đó mà.

Mia đặt điện thoại xuống rồi gõ mật khẩu. Cô kết nối hòm thư điện tử và chỉ thấy một bức thư của Creston hỏi cô đang ở đâu và tại sao cô không trả lời điện thoại. Một tạp chí thời trang đề nghị thực hiện phóng sự tại nhà cô, họ cần cô đồng ý càng sớm càng tốt.

Cô hồi âm:

Creston thân mến,

Tôi đã đi được ít lâu, và tôi tin tưởng rằng ông sẽ giữ kín không tiết lộ chuyện này với ai, khi tôi nói là không một ai thì có nghĩa là không một ai hết. Để học cách diễn cái vai mà ông buộc tôi phải diễn, tôi cần được ở một mình, không có chỉ thị của đạo diễn, nhiếp ảnh gia, một trong những cô trợ lý của ông, hoặc chính ông. Không vâng lời là một chuyện tôi đã hầu như không được thoải sức làm từ hai năm nay. Tôi sẽ không làm mẫu ảnh cho tờ tạp chí thời trang kia đâu, bởi tôi không thích làm vậy. Trong danh sách những giải pháp tôi đã liệt kê ra tôi qua khi ngồi trên tàu Eurostar, giải pháp đầu tiên là không vâng lời nữa. Tôi cần chứng tỏ với bản thân là tôi có thể làm được chuyện đó, ít ra là trong vài ngày. Ở Paris thời tiết đang rất đẹp, tôi chuẩn bị đi dạo đấy... tôi sẽ sớm cập nhật cho ông tin tức và tôi sẽ kín đáo trong mọi hoàn cảnh, ông cứ yên tâm nhé.

Chúc ông mọi điều tốt lành.

Mia

Cô đọc lại rồi ấn nút “gửi”.

Một ký hiệu nhỏ ở góc trên màn hình đánh thức bản tính tò mò trong cô, cô nhấp chuột lên đó. Cô tròn tròn mắt khi phát hiện ra đó là trang chủ của một trang web hẹn hò.

Cô đã hứa không lục lọi tài liệu của Daisy nhưng, giờ nghĩ lại, đó không phải một lời hứa được trình bày rõ ràng, vả lại Daisy sẽ chẳng hay biết gì đâu.

Cô xem lý lịch trích ngang của những người đàn ông Daisy đã chọn, cười phá lên khi đọc được một vài tin nhắn và nhận ra mình cũng có cảm tình với hai người trong số đó. Một tia nắng lọt vào căn hộ, cô nghĩ đã đến lúc rời khỏi thế giới ảo phiền phức này để tiếp xúc với chàng trai nào đó đang chờ cô bên ngoài. Cô tắt máy tính rồi cầm theo chiếc áo khoác mỏng đang treo nơi lối vào.

Rời khỏi tòa nhà, cô ngược lên đầu phố về phía quảng trường Tertre, dừng lại trước một gallery rồi tiếp tục bước đi. Một cặp du khách nhìn cô, người vợ chỉ vào Mia rồi cô nghe thấy cô ta nói với người chồng: “Em đảm bảo với anh đó chính là cô ấy, anh cứ thử hỏi cô ấy mà xem!”

Mia rảo bước rồi vào quán café đầu tiên cô bắt gặp. Đôi vợ chồng kia vẫn đứng ngây ra trước cửa kính, Mia đứng sát quầy rồi gọi một chai nước khoáng Vittel nhỏ, mắt dán chặt vào tấm gương treo ở quầy bar phản chiếu quang cảnh đường phố. Cô đợi cho cặp đôi khiếm nhã kia nản chí rồi mới trả tiền và rời khỏi quán.

Đến quảng trường Tertre, cô đang quan sát các họa sĩ biếm họa làm việc thì một anh chàng bỗng đến bắt chuyện với cô. Anh chàng có nụ cười hiền lành và vóc dáng khá chuẩn trong trang phục áo vest quần jean.

- Cô là Melissa Barlow phải không? Tôi đã xem tất cả những bộ phim có cô diễn xuất, anh chàng nói bằng thứ tiếng Anh rất chuẩn.

Melissa Barlow là nghệ danh của Mia Grinberg.

- Cô đang quay bộ phim nào đó tại Paris hay đang đi nghỉ vậy? anh chàng nói tiếp.

Mia mỉm cười.

- Tôi có đang ở đây đâu, mà là ở London. Anh ngỡ đang gặp tôi nhưng đây không phải là tôi, chỉ là một phụ nữ trông giống tôi thôi.

- Cô thứ lỗi cho tôi nhé? Anh chàng thận trọng đáp.

- Chính tôi mới nên xin anh thứ lỗi, hẳn là điều tôi vừa nói chẳng có ý nghĩa gì với anh, nhưng với tôi thì có đấy. Xin đừng giận nếu tôi đã làm anh

thất vọng.

- Làm sao Melissa Barlow lại khiến tôi thất vọng được, bởi lẽ cô ấy đang ở Anh mà?

Chàng thanh niên lịch sự từ biệt cô, đi vài bước rồi ngoái lại.

- Nếu có ngày nào đó tình cờ cô may mắn gặp được Melissa Barlow trên đường phố London, thế giới này nhỏ bé lắm mà, cô làm ơn thay lời tôi rằng cô ấy là một diễn viên tuyệt vời nhé?

- Nhất định tôi sẽ không quên đâu. Tôi chắc chắn lời khen này sẽ khiến cô ấy vui lắm đấy.

Mia nhìn anh chàng đi xa dần

- Tạm biệt, cô thì thăm.

Cô tìm cặp kính râm trong túi xách, đi bộ thêm một đoạn nữa và nhìn thấy một tiệm làm đầu. Cô nghĩ Creston chắc chắn sẽ xạc cho cô một trận ra trò và chỉ riêng ý nghĩ đó cũng đã khiến cô càng muốn thực hiện kế hoạch của mình. Cô đẩy cửa bước vào tiệm, ngồi lên ghế rồi một giờ sau bước ra với kiểu đầu cắt ngắn nhuộm nâu,

Quyết tâm thử nghiệm mưu đồ của mình, cô ngồi trên những bậc thềm dẫn tới nhà thờ Thánh Tâm và chờ đợi. Khi một chiếc xe chở khách du lịch mang biển kiểm soát Anh quốc dừng lại trên sân trước nhà thờ, Mia tới gặp những người bước từ trên xe xuống, hỏi giờ anh chàng hướng dẫn viên, đứng quay mặt về phía nhóm người đi cùng anh ta. Sáu chục con người và không ai trong số họ nhận ra cô. Cô cầu Chúa ban phước lành cho người thợ cắt tóc đã tặng cho cô một gương mặt mới. Rốt cuộc cô cũng đã trở thành một cô gái người Anh đơn thuần đang thăm thú Paris, một phụ nữ hoàn toàn vô danh.

Paul đã lái vòng quanh khối nhà hai lượt rồi cuối cùng đành đỗ xe hàng đôi dưới lòng đường. Anh quay sang hai người đang ngồi trong xe rồi ngoác miệng cười.

- Không quá lạ nước lạ cái chứ?

- Không hề, nhờ cung cách lái xe của cậu đấy, Arthur đáp.

- Em đã kể cho chồng em nghe về buổi tối anh phải nằm co quắp mắt hai giờ đồng hồ dưới bàn phẫu thuật chỉ vì hấn ta chưa? Anh quay sang hỏi Lauren.

- Kể hai chục lần rồi, Arthur vặc lại, thế thì sao nào?

- Chẳng sao hết, chìa khóa đây, tầng trên cùng nhé, xách vali của hai người lên luôn đi, tớ sẽ đỗ xe vào bãi.

Lauren và Arthur lên phòng dành cho họ và dỡ hành lý xong xuôi.

- Tiếc là hai người không cho Jo đi cùng, Paul thở dài khi bước vào phòng.

- Chuyến đi này quá dài đối với một đứa trẻ ở độ tuổi thành bé, Lauren giải thích, thằng bé đang ở nhà mẹ đỡ đầu của nó và em nghĩ nó hết sức hài lòng.

- Thằng bé sẽ còn vui hơn nữa nếu ở nhà của cha đỡ đầu.

- Bọn tớ đang mơ đến kỳ nghỉ tái trắng mặt, Arthur chen ngang.

- Có lẽ thế, nhưng hai người lúc nào chẳng là trắng mặt, trong khi tớ chẳng mấy khi được gặp thằng con đỡ đầu của tớ.

- Quay về San Francisco mà sống đi, ngày nào cậu cũng sẽ gặp nó.

- Hai người muốn ăn gì đó không? Mình để cái bánh ở đâu ấy nhỉ? Paul lăm bằm trong khi kiểm tra các ngăn tủ bếp. Mình chắc chắn đã mua một cái bánh cơ mà nhỉ

Lauren và Arthur đưa mắt nhìn nhau.

Anh rót cà phê cho họ rồi trình bày chi tiết kế hoạch đã lên sẵn.

- Trời đang nắng ráo, ngày đầu tiên sẽ dành để tham quan các địa điểm không thể bỏ qua tại Paris, tháp Eiffel, Khải Hoàn Môn, đảo Ile de la Cité,

nhà thờ Thánh tâm và nếu không kịp thì hôm sau ta lại tiếp tục.

- Tái trắng mặt nhé..., Arthur nhắc nhở.

- Rõ rồi, Paul nói tiếp, giọng hơi gắt gỏng.

Lauren cần phải nghỉ ngơi trước khi tiến hành một cuộc chạy marathon như thế. Hai anh đàn ông hẳn là có đủ thứ chuyện muốn kể cho nhau nghe nên cô giục họ đi ăn trưa không cần chờ mình.

Paul rủ Arthur ra một quán cà phê cách nhà anh vài bước chân, vào buổi trưa, sân hiên quán tràn ngập ánh nắng.

Arthur thay một chiếc sơ mi sạch rồi đi theo Paul.

Ngồi vào bàn rồi, hai người cứ quan sát nhau một lúc không nói câu nào. Như thể người này chờ người kia lên tiếng trước.

- Ở đây cậu thấy hạnh phúc chứ? Cuối cùng Arthur buột miệng hỏi.

- Ừ, rất cuộc thì thế, tớ nghĩ vậy.

- Cậu nghĩ vậy sao?

- Ai có thể chắc chắn là mình hạnh phúc chứ?

- Có lẽ đó là một câu của nhà văn, nhưng chính tớ mới là người đặt câu hỏi kia mà.

- Cậu muốn tớ trả lời thế nào?

- Nói sự thật.

- Tớ yêu nghiệp văn của mình, ngay cả khi tớ vẫn luôn có cảm giác mình là một kẻ tiếm quyền, cậu biết đấy, tớ mới chỉ viết có sáu cuốn tiểu thuyết thôi. Có vẻ như nhiều nhà văn cùng chung cảm giác đó, một số đồng nghiệp đã tâm sự với tớ như thế.

- Cậu gặp gỡ nhiều đồng nghiệp lắm hả?

- Tớ đã đăng ký tham gia một câu lạc bộ sáng tác cách đây không xa, tuần nào tớ cũng tới đó một tối, bọn tớ chuyện phiếm, nói về những chỗ

đang tắc nghẽn và rồi bọn tớ kết thúc buổi tối trong một quán bia. Buồn cười thật đấy, khi nghe chính mình kể lại với câu chuyện này, tớ thấy lịch trình đó thật thảm hại.

- Tớ sẽ không phản đối cậu đâu.

- Thế còn cậu, cậu khỏe không? Văn phòng làm ăn phát đạt chứ?

- Chúng ta đang nói về cậu kia mà.

- Tớ viết văn, thực ra đó là công việc duy nhất của tớ. Tớ tham gia vài triển lãm sách. thỉnh thoảng tớ đến hiệu sách ký tặng. Năm ngoái tớ đã sang Đức và Ý, sách tớ viết cũng tiêu thụ được chút ít ở bên đó. Mỗi tuần hai lần tớ đến phòng tập, tớ khiếp cái vụ đó lắm nhưng với những gì tớ ăn uống hiện giờ thì làm sao tránh được, nếu không tới phòng tập thì tớ viết, nhưng tớ đang nói đi nói lại mãi rồi, có phải không nhỉ?

- Tớ thấy chuyện đó vui mà, Arthur nói giọng mỉa mai.

- Đừng có nghĩ thế, ban đêm tớ hạnh phúc. Lúc đó tớ gặp lại những nhân vật của mình, lúc đó thì đúng là cuộc sống trở nên tươi vui.

- Cậu có ai không?

- Vừa có vừa không. Cô ấy không xuất hiện thường xuyên, nói cho đúng ra thì không bao giờ xuất hiện, nhưng tớ không ngừng nghĩ đến cô ấy, cậu cũng biết cảm giác đó rồi mà, phải không?

- Ai thế?

- Người dịch tiểu thuyết của tớ sang tiếng Hàn, chuyện đó khiến cậu kinh ngạc phải không? Paul kêu lên, vờ tỏ ra hân hoan. Thế mà đúng đấy, có vẻ như tớ chiếm được cảm tình của độc giả Hàn. Tớ chưa bao giờ đặt chân tới đó, cậu biết tớ hải máy bay thế nào rồi đấy, tớ vẫn chưa hỏi lại kể từ chuyến bay đưa tớ tới đây.

- Chuyến bay đó cách đây đã bảy năm rồi còn gì.

- Vừa mới hôm qua chứ, mười một tiếng đồng hồ cuồng loạn. Một khoảnh khắc.

- Thế nhưng một ngày nào đó cậu sẽ lại phải lên đường thôi.
 - Chưa chắc, tớ có giấy phép lưu trú rồi. Hoặc giả sẽ đi tàu thủy.
 - Thế còn cô dịch giả kia?
 - Cô ấy là một phụ nữ tuyệt vời, ngay cả khi tớ không hiểu mấy về cô ấy, rốt cuộc là như thế. Từ năm này sang năm khác, tớ dần gắn bó với cô ấy. Duy trì một mối quan hệ từ xa thật không dễ dàng gì.
 - Tớ thấy cậu có vẻ cô đơn quá đấy Paul.
 - Không phải chính cậu có hôm đã bảo tớ rằng nỗi cô đơn là một dạng bạn đồng hành hay sao? Thôi được, nói về tớ như vậy đủ rồi! Thế còn các cậu? Cho tớ xem ảnh Jo đi, thằng nhóc hăn phải lớn bồng lên rồi.
- Một phụ nữ xinh đẹp rạng ngời ngời vào bàn ngay gần chỗ họ. Paul không mấy may chú ý đến cô ta, điều đó khiến Arthur lo ngay ngáy.
- Đừng nhìn tớ như thế chứ, Paul nói tiếp; tớ biết đến nhiều cuộc phiêu lưu tình ái hơn là cậu có thể hình dung đấy, và lại tớ đã có Kyong. Với cô ấy thì khác, tớ có cảm giác được là chính mình, không phải diễn vai người khác nữa, tớ không cảm thấy mình bị buộc phải quyến rũ. Cô ấy học được cách hiểu tớ qua những cuốn sách tớ viết, đúng là đỉnh, bởi tớ cứ tưởng cô ấy chẳng yêu thích gì chúng.
 - Chẳng ai ép cô ấy dịch sách của cậu.
 - Biết đâu cô ấy thêm thất một chút để khiến tớ cáu tiết, hoặc để thôi thúc tớ tiến bộ.
 - Nhưng trong lúc chờ đợi thì cậu vẫn đang sống một mình!
 - Cậu sẽ nghĩ tớ mất thời gian giải thích dài dòng lời cậu nhưng ai đã nói: ta có thể yêu ai đó mà vẫn một mình nhỉ?
 - Hoàn cảnh của tớ cũng đặc biệt vậy.
 - Cậu thì viết văn, cậu nên viết ra một danh sách những điều khiến cậu hạnh phúc.

- Nhưng tớ đang hạnh phúc mà, bố khi!
- Tớ thấy cậu chỉ có vẻ hạnh phúc thôi.
- Mẹ kiếp, Arthur, đừng có bắt đầu phân tích tớ nữa đi, tớ hải vụ đó lắm, vả lại cậu chẳng biết gì về cuộc sống của tớ hết.
- Chúng ta đã quen biết từ ngày niên thiếu, tớ không cần đến văn bản giải thích mới đoán được cậu đang thế nào. Cậu còn nhớ mẹ tớ bảo sao không?
- Mẹ cậu bảo nhiều lắm. Nhân tiện, tớ muốn lấy ngôi nhà ở Carmel làm bối cảnh cho cuốn tiểu thuyết tiếp theo. Lâu lắm rồi tớ không về đó.
- Lỗi là do ai kia chứ!
- Điều khiến tớ nhớ phát điên lên, Paul nói tiếp, chính là những chuyến đi dạo của chúng ta ở Ghirardeli, những cuộc leo bộ tới tận đỉnh pháo đài, những buổi tiệc tối, những cuộc tranh cãi tại văn phòng, cái cách chúng ta tưởng tượng ra tương lai của mình trong mỗi cuộc chuyện trò để rồi chẳng dẫn đến đâu... cả hai chúng ta.
- Tớ đã tình cờ gặp Oega.
- Cô ấy đã nhắc về tớ với cậu sao?
- Đúng thế, tớ đã nói cho cô ấy biết cậu đang sống tại Paris.
- Cô ấy vẫn đang sống cùng chồng chứ?
- Cô ấy không đeo nhẫn cưới.
- Cô ấy vốn chỉ việc không bỏ tớ thôi. Cậu biết đấy, Paul mỉm cười nói thêm, cô ấy ghen với tình bạn của chúng ta.

Mia quan sát các họa sĩ biếm họa trên quảng trường Tertre và thấy người mặc quần vải thô, sơ mi trắng và áo vest vải tuyết rất dễ mến, thậm chí còn đẹp trai. Cô ngồi vào chiếc ghế gấp đối diện người ấy rồi yêu cầu ông vẽ sao cho chân thực nhất.

- “Tình yêu duy nhất thủy chung là tình yêu ta dành cho bản thân mình”, Guitry đã nói như vậy đây, người họa sĩ cất giọng khàn khàn.

- Ông ta nói đúng quá.

- Cô thất tình chẳng?

- Tại sao ông lại hỏi tôi câu đó?

- Bởi vì cô đi một mình và cô vừa làm tóc. Người ta thường nói “kiểu tóc mới, cuộc đời mới” mà.

Mia sững sờ nhìn ông.

- Ông vẫn thường trích dẫn trong khi nói chuyện sao?

- Sau hai mươi lăm năm chuyên phác họa chân dung, tôi đã học được cách đọc ra không ít thứ chỉ trong một ánh mắt. Mắt cô đẹp lắm, thú vị, tuy nhiên làm cho nó tươi vui hơn một chút cũng không hại gì đâu. Nói vậy đủ rồi, nếu cô muốn cây bút trong tay tôi vẽ thật giống thì đừng cử động nhé.

Mia ngòai thẳng lên.

- Cô đang trong kì nghỉ tại Paris chẳng? Người họa sĩ nói tiếp trong lúc gọt cây bút chì.

- Đúng mà cũng không đúng, tôi ghé chơi nhà cô bạn vài ngày, cô ấy có một nhà hàng trong khu này.

- Hả là tôi có biết cô ấy đấy, Montmartre chỉ như một ngôi làng thôi.

- Nhà hàng La Clamada.

- Ra thế, bạn cô chính là cô bé người Provence đó! Cô bé ấy nhiệt tình lắm. Các món phục vụ thì đầy sáng tạo mà không hề đắt. Trái ngược với một số nhà hàng khác, cô ấy không chèo kéo du khách. Thỉnh thoảng tôi vẫn đến nhà hàng cô ấy dùng bữa, rất đặc sắc.

Mia quan sát đôi bàn tay người họa sĩ và nhận ra ông đang đeo nhẫn cưới.

- Ông đã từng khao khát người phụ nữ nào khác ngoài vợ mình chưa?

- Có lẽ, chỉ thoáng qua như một ánh mắt, hay đúng hơn là trong khoảng thời gian trước khi kịp nhận ra mình đã yêu vợ đến mức nào.

- Hai người không còn bên nhau nữa sao?

- Vẫn chứ.

- Vậy tại sao ông lại nói là “đã”?

- Thôi đừng nói nữa, tôi đang vẽ đến miệng cô rồi đây.

Mia để người nghệ sĩ hoàn thành tác phẩm. Mất nhiều thời gian hơn cô hình dung. Khi đã xong việc, người đàn ông mời cô lại xem kết quả trên giá vẽ. Mia mỉm cười khi nhìn thấy một gương mặt khiến cô không nhận ra.

- Trông tôi giống thế này thật sao?

- Hôm nay thì đúng là như vậy, họa sĩ vẽ chân dung nói. Tôi hy vọng chẳng bao lâu nữa cô sẽ mỉm cười giống như trên bức tranh này.

Ông rút điện thoại từ trong túi áo ra, chụp ảnh Mia rồi so sánh với bức vẽ.

- Ông vẽ giống thật đấy, Mia khen ngợi. Ông có thể nhìn một bức ảnh như thế rồi họa thành chân dung không?

- Tôi cho là có, nếu bức ảnh rõ nét.

- Tôi sẽ mang đến cho ông một bức ảnh chụp Daisy, tôi chắc chắn cô ấy sẽ vui nếu có bức tranh chân dung của mình, ông vẽ khéo lắm.

Người họa sĩ cúi xuống lục tìm một trong những cặp đũa tranh đặt dựa vào giá vẽ. Ông rút từ đó ra một tờ giấy Canson rồi chìa cho Mia.

- Cô bạn chủ nhà hàng của cô xinh lắm, ông nói. Sáng nào cô ấy cũng đi qua trước mặt tôi. Tôi tặng cho cô thứ này nhé.

Mia ngắm nghía gương mặt Daisy. Đó không phải một bức biếm họa mà là một bức chân dung thực sự, tái hiện lại nét mặt Daisy theo cách hết sức khéo léo và nhạy bén.

- Đồi lại, tôi sẽ để bức vẽ của mình lại cho ông, cô nói trước khi chào từ biệt người họa sĩ.

Paul hỏi hỏi dẫn dắt chuyến tham quan. Với sự táo tợn chỉ riêng mình anh có, anh đã chen ngang dòng người đang kéo dài dưới chân tháp Eiffel, vì vậy đã tiết kiệm được hơn một giờ đồng hồ cho lịch trình. Đến tầng trên cùng, anh thấy xây xẩm mặt mày nên bám chặt vào tay vịn, đứng cách lan can một quãng xa. Anh kệ Arthur và Lauren chiêm ngưỡng quang cảnh từ trên cao, thề sống thề chết là anh đã thuộc lòng từng chi tiết. Sau khi nhắm nghiền mắt suốt chuyến thang máy lướt xuống, anh tìm lại được phẩm cách và dẫn các bạn tới vườn Tuleries.

Nhìn thấy lũ trẻ chơi vòng quay ngựa gỗ, Lauren cảm thấy nhất định phải gọi điện cho Nathalia để được nghe giọng con trai. Cô vẫy tay ra hiệu cho Arthur tới ngồi cạnh mình trên băng ghế. Paul tranh thủ dịp đó để đi kiểm chút đồ ăn vặt. Lauren quan sát anh từ xa trong khi Arthur nói chuyện điện thoại với Jo.

Không rời mắt khỏi anh, cô nhận lại điện thoại từ tay Arthur, nói chuyện với con trai đầy vẻ âu yếm, hứa mang từ Paris về cho cậu nhóc một món quà rồi hầu như thất vọng khi con mình chẳng nhớ mẹ nhiều hơn mức đó. Cậu nhóc đang rất vui tại nhà mẹ đỡ đầu.

Cô hôn con qua điện thoại rồi áp chặt điện thoại vào tai khi thấy Paul quay lại, vẻ khổ sở vì đang một tay cầm tới ba cây kẹo bông.

- Trông anh ấy thế nào? Cô thì thào
- Em đang nói với anh hay nói với Jo thế? Arthur hỏi.
- Jo gác máy rồi.
- Vậy tại sao em lại vờ như đang nghe điện thoại?
- Để Paul đứng ở xa một chút.
- Được, anh nghĩ cậu ấy đang hạnh phúc, Arthur đáp.

- Anh có biết nói dối đâu.
- Anh hy vọng đó không phải là một lời trách móc?
- Chỉ là một ghi nhận thôi. Anh có để ý thấy anh ấy lảm bảm không ngừng không?
- Cậu ấy đang rất cô đơn và không muốn tự thú nhận điều ấy.
- Anh ấy không có ai sao?
- Anh cũng từng độc thân suốt bốn năm ở Paris đấy thôi.
- Nhưng lúc đó anh đang phải lòng em. Mà anh cũng chẳng có một mối tình chớp nhoáng với một cô hàng hoa xinh đẹp đó sao? Lauren hỏi.
- Cậu ấy cũng đang yêu hay sao ấy. Cô nàng sống ở Hàn Quốc. Cậu ấy thậm chí còn nghĩ tới chuyện dọn tới sống chung với bạn gái. Máy cuốn sách cậu ấy viết đều thành công rực rỡ trên đất Hàn.
- Bên Hàn Quốc á?
- Đúng vậy, ngay cả khi anh nghĩ chuyện đó không phải là thật và kế hoạch của Paul quá phi lý.
- Tại sao, liệu anh ấy có thực sự yêu người phụ nữ đó không?
- Anh có cảm giác cô nàng không dành nhiều tình cảm như thế cho Paul. Cậu ấy sợ ngồi máy bay lắm, nếu cậu ấy đi thì có khả năng sẽ chẳng bao giờ quay lại đâu. Em có hình dung ra cảnh cậu ấy sống một mình tại Hàn Quốc không? Như thế này Paris đã đủ xa San Francisco lắm rồi.
- Anh không có quyền ngăn cản Paul, nếu đó là điều anh ấy muốn.
- Anh có quyền thử thuyết phục cậu ấy chứ.
- Chúng ta đang nói về cùng một anh chàng Paul phải không?

Paul thấy mình chờ như vậy đã đủ lâu bèn quả quyết tiến bước tới chỗ họ.

- Anh có thể nói chuyện với con trai đỡ đầu không?

- Thằng bé vừa đập máy rồi, Lauren đáp về bối rối.

Cô cắt điện thoại đi rồi nhìn anh cười rõ tươi.

- Hai người đang âm mưu chuyện gì vậy?

- Tuyệt đối không có chuyện gì hết, Arthur đáp.

- Các cậu chớ lo, tớ sẽ không dính lấy hai người suốt cả kỳ nghỉ đầu. Tớ muốn tranh thủ các cậu nhưng tớ cũng sẽ nhanh chóng để các cậu yên thôi.

- Nhưng bọn em cũng muốn tranh thủ anh mà, nếu không thì tại sao bọn em lại chọn đến Paris kia chứ?

Paul ngồi thừ ra ngẫm nghĩ, những lời Lauren vừa nói thật ý nghĩa.

- Tớ thực lòng đã nghĩ các cậu đang âm mưu gì cơ đấy. Vậy thì hai người đang nói chuyện gì vậy?

- Về một nhà hàng nơi tớ muốn dẫn hai người tới dùng bữa tối nay, ngày còn sống ở Paris tớ thường tới đó. Với điều kiện cậu để bọn tớ về nhà nghỉ ngơi cái đã, bọn tớ không thể đóng tiếp vai du khách nữa rồi, Arthur thú thật.

Paul nhận lời. Ba người bạn theo lối đi Castiglione tới tận phố Rivoli.

- Cách đây không xa có một trạm chờ taxi, Paul nói rồi tiến vào lối dành cho người đi bộ.

Đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh nên Arthur và Lauren không kịp đi theo anh.

Dòng xe cô ngăn cách họ. Một chiếc xe buýt đi ngang qua trước mặt hai vợ chồng. Lauren nhìn thấy tấm biển quảng cáo in trên sườn xe:

“Bạn có thể gặp người phụ nữ của đời mình trên chiếc xe buýt này, trừ phi cô ấy đi tàu điện ngầm”...

... một trang web kết bạn qua Internet thông báo.

Lauren thúc khuỷu tay sang Arthur rồi họ cùng dõi mắt theo chiếc xe trước khi quay sang nhìn nhau.

- Em không nghĩ tới chuyện đó đây chứ? Arthur hỏi khẽ.

- Em không tin anh ấy có thể nghe thấy chúng ta từ phía kia đại lộ.

- Cậu ấy sẽ không đời nào đăng ký vào những trang web kiểu đó đâu.

- Ai nói anh ấy tự đăng ký nào? Cô thốt lên vẻ giễu cợt. Khi định mệnh cần giúp một tay thì tình bạn yêu cầu chúng ta phải chìa tay ra với định mệnh... câu nói đó không nhắc anh nhớ bất cứ chuyện gì ư?

Rồi cô cứ thế băng qua đường mà không chờ Arthur.

Mia đeo cặp kính đôi môi vừa taut hồi chiều ở một tiệm đồ cổ. Với cặp kính râm dày cộp này, cô nhìn không được rõ lắm. Cô đẩy cửa bước vào nhà hàng.

Từ căn phòng đông đúc này, qua một khung cửa sổ lớn trổ trên tường, thực khách đang ngồi quanh các bàn có thể quan sát Daisy làm việc trong bếp. Đầu bếp của cô có vẻ như không còn biết để tâm trí vào đâu nữa. Daisy bê các đĩa đồ ăn rồi biến mất. Một cánh cửa bật mở rồi cô lại xuất hiện, tiến về phía một bàn có bốn khách đang ngồi. Cô bày đĩa lên bàn rồi nhanh chóng rời đi, lướt qua Mia mà không hề để ý đến cô bạn. Chỉ ngay trước khi trở vào trong bếp, cô mới lùi lại ba bước.

- Xin quý khách thứ lỗi, cô lên tiếng, nhà hàng chúng tôi hết bàn rồi.

Mia, đang mù dờ vì cặp kính, cố nài.

- Một chỗ nhỏ thôi cũng không được sao? Tôi có thể chờ mà, cô giả giọng nói.

Daisy nhìn quanh, môi hơi dẩu ra vẻ băn khoăn.

- Mấy người đằng kia đã yêu cầu thanh toán rồi, nhưng có vẻ họ còn nói chuyện chưa dứt ra được... Quý khách đi một mình thôi sao? Không biết quý khách có ưng một chỗ ngồi cạnh quầy không, Daisy gợi ý và chỉ cho Mia góc quầy bar.

Mia gật đầu rồi tới ngồi lên một chiếc ghế quầy bar.

Cô chờ vài phút rồi thấy Daisy quay lại, vòng ra đằng sau quầy, bày bộ đồ ăn cho cô rồi quay người lấy một cái ly có chân treo trên giá. Daisy chia cho cô quyền thực đơn rồi thông báo nhà hàng đã hết món sò Saint-Jacques. Nhà hàng chỉ phục vụ đồ tươi sống mà nguyên liệu thì đã hết sạch.

- Tiếc thật, tôi cố tình bay từ London tới đây chỉ để thưởng thức món sò Saint-Jacques của nhà hàng này.

Daisy nhìn vị khách chăm chú, nửa tin nửa ngờ trước khi nhảy dựng lên.

- Đồ đáng ghét! Cô thốt lên. Thật may là hai tay tớ đang không bê đồ gì, nếu không thì đã buông hết ra mất. Cậu đúng là điên!

- Cậu không nhận ra tớ à?

- Tớ còn chưa thực sự nhìn đến cậu ấy chứ, mà cậu bị làm sao đấy?

- Cậu không thích à?

- Tớ làm gì có thời gian, cô nhân viên phục vụ bàn của tớ bỏ việc chẳng thèm báo trước, mà buổi tối thì lại đông khách chứ. Nếu cậu đói bụng, tớ sẽ chuẩn bị món gì đó cho cậu, còn nếu không...

- Cậu cần tớ giúp chứ gì?

- Melissa Barlow làm bồi bàn, rồi còn gì nữa nhỉ?

- Ở đây tớ chỉ thấy có Mia thôi, và cậu làm ơn đừng có gào tướng lên như thế chứ!

Daisy nhìn cô bạn từ đầu đến chân.

- Cậu có biết cách bung một cái đĩa sao cho nó không bị lật úp không?

- Tớ từng đóng vai bồi bàn rồi mà, mà cậu cũng thừa biết khả năng tự trau dồi của tớ còn gì, tớ đã tập dượt rất nhiều rồi.

Daisy ngần ngừ. Cô nghe thấy tiếng chuông người phụ bếp vừa rung gọi, khách hàng đang sốt ruột chờ, anh ta cần tăng viện.

- Bỏ cặp kính nực cười của cậu ra rồi đi theo tớ nào!

Mia đi theo Daisy vào tận bếp. Daisy đưa cho Mia một chiếc tạp dề rồi chỉ cho cô bạn sáu chiếc đĩa đang chờ dưới giàn đèn hâm nóng. Đồ cho bàn số 8 nhé.

- Bàn số 8 á? Mia hỏi.

- Bên phải lối vào, bàn có thằng cha đang nói oang oang ấy, nhớ tỏ ra dễ thương với gã nhé, khách quen của quán này đây.

- Khách quen, Mia nhắc lại rồi bê đồng đĩa.

- Cậu làm ơn đừng có bê quá bốn đĩa cùng lúc ngay lần đầu chứ.

- Tuân lệnh, Mia đáp rồi vội lấy các đĩa đồ ăn.

Cô hoàn thành nhiệm vụ rồi nhanh chóng quay lại lấy những đĩa còn lại.

Được rảnh tay khỏi nhiệm vụ phục vụ bàn, Daisy quay lại bếp hồi hả nấu nướng. Công việc chuẩn bị đã đau vào đấy, chiếc chuông nhỏ reo vang, và Mia vội lao tới. Khi không phục vụ bàn, cô dọn dẹp, gom hóa đơn tính tiền, rồi quay lại nhận chỉ thị của Daisy trước ánh mắt vui thích của cô bạn.

Khoảng 23h, nhà hàng bắt đầu vắng khách.

- Một euro năm mươi xu tiền boa, “khách quen” cậu để lại cho tớ khoản tiền đó đây.

- Tớ có nói anh ta hào phóng đâu!

- Và anh ta còn nhìn tớ mà đợi tớ cảm ơn.

- Tớ hy vọng cậu có cảm ơn anh ta chứ?

- Cậu còn muốn sao nữa nào!

- Tớ có thể biết cậu lấy đâu ra ý tưởng kỳ quặc là đổi kiểu tóc không?
- Ngay khi biết cậu cần một cô nhân viên phục vụ bàn làm thay. Vậy là cậu không thích kiểu tóc mới của tớ hả?
- Trông không giống cậu chút nào, tớ phải tập làm quen thôi.
- Lâu rồi cậu không xem mấy bộ phim tớ đóng nữa nhưng tớ từng có những kiểu đầu còn khó coi hơn thế này kia.
- Tớ bận tốt mắt tối mũi nên chẳng còn thời gian đi xem phim, đừng giận tớ nhé. Cậu có thể phục vụ những món tráng miệng này cho khách không? Tớ mong có thể đóng cửa đi ngủ quá rồi,

Mia sắm vai phục vụ bàn một cách hoàn hảo cho đến cuối buổi tối khiến cô bạn đánh giá cao, Daisy cứ nghĩ cô không thể đạt được kỳ tích đó.

Đến nửa đêm, các thực khách cuối cùng rời khỏi nhà hàng, Daisy và phụ bếp sắp xếp lại bếp núc trong khi Mia dọn dẹp quét tước phòng ăn.

Tám cửa cuốn hạ xuống, hai người bạn cuộc bộ về qua những con phố khu Montmartre.

- Tối nào cũng như thế này sao? Mia hỏi.
- Sáu tối mỗi tuần. Một kinh lên được, nhưng tớ không đổi sang bất cứ nghề nào khác đâu. Tớ may mắn được cảm thấy thoải mái khi làm nghề, ngay cả khi tiền tiết kiệm được chẳng đáng là bao.
- Nhà hàng đông khách thế kia mà.
- Buổi tối nay đặc biệt đông vậy thôi.
- Chủ nhật cậu thường làm gì?
- Tớ ngủ.
- Thế còn đời sống tình cảm của cậu?
- Cậu muốn tớ xếp đời sống tình cảm vào đâu nữa nào, giữa phòng cấp đông và bếp nấu sao?

- Cậu không gặp gỡ ai kể từ khi mở nhà hàng này sao?

- Tớ có quen vài gã, nhưng chẳng ai chống chọi lại được với khung giờ của tớ. Cậu đang sống chung với một người làm cùng nghề với cậu còn gì. Có mấy đàn ông thông cảm được với chuyện cậu mãi miết đi quay và vắng nhà tới ngày?

- Tớ chẳng chung chạ gì nhiều nữa.

Tiếng bước chân họ vang lên trên những con phố vắng tanh.

- Có lẽ hai chúng ta sẽ thành gái già cả thôi, Daisy nói.

- Cậu thì có thể chứ tớ thì không.

- Đồ khốn!

- Tớ sẽ yêu ra trò.

- Ai cản cậu!

- Thế còn cậu, ai cản cậu? Và lại, cậu gặp gỡ mấy gã đó ở đâu cơ chứ? Khách hàng sao?

- Tớ không bao giờ lẫn lộn giữa tình yêu và công việc, Daisy đáp. Ngoại trừ một lần duy nhất. Anh ta đến nhà hàng dùng bữa rất thường xuyên, quá thường xuyên là đáng khác, sau một thời gian thì rốt cuộc tớ cũng hiểu ra rằng nguyên có không nằm ở tài nghệ nấu nướng của chủ quán.

-Anh ta thế nào? Mía tò mò hỏi.

- Không tệ, thậm chí không hề tệ.

Họ đã đến trước cửa tòa chung cư, Daisy bấm mã mở cửa rồi bật đèn trước khi leo thang bộ.

- Không tệ thế nào?

- Có duyên.

- Sao nữa?

- Cậu muốn biết gì chứ?

- Mọi thứ! Anh ta tán tỉnh cậu thế nào, đêm đầu tiên cùng anh ta, mối quan hệ giữa hai người đã kéo dài bao lâu và nó kết thúc như thế nào?

- Nếu cậu thực sự muốn biết, hãy đợi đến khi lên đến tầng trên cùng đã nhé.

Vừa bước vào căn hộ, Daisy đã buông phịch người xuống trường kỷ.

- Tớ mệt lử rồi, cậu pha cho hai đứa mình một bình trà nhé? Hình như đó là điều duy nhất người Anh biết làm trong bếp?

Mia giờ ngón tay giữa lên rồi vòng ra đằng sau quầy bar. Cô lấy nước đây ấm điện rồi chờ Daisy thực hiện lời hứa ban nãy.

- Chuyện xảy ra hồi năm ngoái, một buổi tối đầu tháng Bảy. Nhà hàng hầu như vắng ngắt, tớ đang định tắt lò thì anh ta bước vào. Tớ lưỡng lự, và rồi cậu muốn gì nữa nào, bỏn phận nghề nghiệp thôi thúc. Tớ cho phụ bếp và bồi bàn ra về. Vốn vẹn một mớng khách thì tớ thừa sức xoay xở một mình. Tớ đưa anh ta quyển thực đơn, anh ta nắm tay tớ và bảo tớ cứ chọn món gì tớ thích, anh ta sẽ rất biết ơn nếu tớ ngồi lại cùng. Còn tớ, hệt như một con ngốc, tớ thấy chuyện đó thật thú vị.

- Tại sao lại hệt như một con ngốc?

- Tớ ngồi đối diện với anh ta trong lúc anh ta dùng bữa tối, thậm chí tớ còn nhăm nháp thứ gì đó cùng anh ta. Anh ta hài hước, đầy hào hứng. Anh ta khẳng khẳng giúp tớ dọn dẹp, chuyện đó khiến tớ vui lắm, tớ để mặc anh ta dọn dẹp. Sau khi cùng đóng cửa nhà hàng, anh ta rủ tớ đi uống một ly. Tớ đồng ý. Bọn tớ dạo bộ đến tận hiên một quán cà phê. Bọn tớ ngồi đó tận đủ thứ chuyện trên đời dưới biển, và trời biển hôm đó thì đẹp tuyệt trần luôn. Anh ta say mê âm thực, và anh ta không lờ bịp. Thú thực với cậu là tớ đã tin vào phép màu. Anh ta tiễn tớ về tận tòa nhà, anh ta không đòi lên theo, bọn tớ chỉ trao nhau một nụ hôn. Tớ đã gặp được người đàn ông hoàn hảo. Bọn tớ dính lấy nhau như sam không rời xa nữa, mỗi tối anh ta tới đón tớ,

giúp tở đóng cửa nhà hàng. Chủ nhật nào tở cũng ở bên anh ta, tóm lại là đến tận cuối hè, sau đó anh ta bảo tở là anh ta không thể tiếp tục được nữa.

- Tại sao thế?

- Bởi vì vợ con anh ta đã quay về sau kỳ nghỉ. Tở sẽ rất biết ơn nếu cậu bỏ qua mọi bình luận. Giờ thì tở đi tắm rồi đi ngủ đây, Daisy kết luận trước khi khép cửa phòng ngủ lại.

Sau khi rời khỏi nhà hàng Ami Louis, Lauren dừng bước để ngắm nhìn những mặt tiền cổ kính trên phố Vertbois.

- Em không cưỡng nổi vẻ duyên dáng của Paris chứ gì? Paul hỏi.

- Không cưỡng nổi sức quyến rũ của bữa ăn khổng lồ mà chúng ta vừa đánh chén thì có, cô đáp.

Họ vẫy taxi ra về. Về đến nhà, Paul chào hai người bạn rồi vào phòng làm việc đóng cửa để viết.

Lauren ngồi lên giường và bắt đầu gõ bàn phím chiếc Mac. Mười phút sau Arthur ra khỏi phòng tắm rồi chui vào chăn.

- Giờ này em vẫn đọc mail sao? Anh ngạc nhiên hỏi.

Cô đặt laptop lên đầu gối rồi bật cười sảng khoái khi thấy vẻ mặt Arthur sùng sốt vì đọc được những gì mình vừa gõ.

Anh buộc mình phải đọc lại những dòng đầu tiên của đoạn Lauren vừa soạn:

Tiểu thuyết gia, độc thân, thường xuyên làm việc buổi tối, theo khoái lạc chủ nghĩa, yêu đời, thích hài hước và sự tình cờ...

- Anh nghĩ tối nay em uống quá nhiều rượu vang rồi.

Trong lúc gập màn hình laptop lại, anh vô tình bấm nút xác nhận bản đăng ký của Paul trên trang web kết bạn.

- Paul sẽ không đòi nào tha thứ cho vợ chồng mình vì đã chơi cậu ấy một vỏ thế này.

- Vậy thì anh phải xin lỗi anh ấy ngay đi, vì em rất sợ tiếng bíp nho nhỏ chúng ta vừa nghe thấy...

Arthue vội vã mở laptop, muốn ngắt luôn khi nhận ra làm lần của mình.

- Đừng có xị mặt ra như thế, chỉ vợ chồng mình mới truy cập được tài khoản này thôi, và ý tưởng làm đảo lộn cuộc sống thường nhật của Paul không hề khiến em thấy phiền.

- Anh sẽ không liêu mình làm chuyện đó với cậu ấy đâu, Arthur cự nự.

- Anh có muốn em nhắc để anh nhớ Paul đã liêu mình như thế nào vì chúng ta không? Cô đáp rồi với tay tắt đèn.

Arthur vẫn nằm như vậy hồi lâu, mắt chong chong nhìn vào màn đêm. Cả ngàn lẻ một kỷ niệm về những cuộc lẩn trốn điên cuồng và những cú lừa ngoạn mục dội về tâm trí anh. Paul đã liêu tới mức ngồi tù vì anh. Hạnh phúc Arthur có được ngày hôm nay là nhờ sự táo bạo Paul đã thể hiện.

Paris nhắc anh nhớ lại những giờ phút buồn bã, những năm dài cô độc. Giờ đến lượt Paul sống trong nỗi đơn độc ấy, và Arthur thừa biết nó nặng trĩu thế nào. Nhưng chắc chắn có những cách khác để giúp Paul thoát khỏi tình cảnh ấy, không nhất thiết phải thông qua một trang web kết bạn.

- Ngủ đi anh, Lauren thì thầm, chúng ta sẽ sớm thấy có chuyện gì thú vị xảy ra không.

Arthur nằm sát vào vợ rồi ngủ thiếp đi.

Cô trở mình cả trăm lần trên giường mà không tài nào ngủ được, xét kỹ lại những tuần vừa qua cô chẳng tìm thấy niềm vui nào, dù nhỏ nhất. Ngày vừa trôi qua là ngày vui vẻ nhất mà lâu lắm rồi cô mới có được, ngay cả khi nỗi nhớ nhung người kia vẫn chưa hề buông tha cho cô.

Cô thay quần áo rồi khẽ khàng rời khỏi căn hộ.

Bên ngoài, một cơn mưa phùn đã rải ướt mặt đường lát gạch trên các con phố tối om. Cô leo lên đồi tới tận quảng trường Tertre. Người họa sĩ đang thu dọn đồ lều. Ông ngẩng đầu lên nhìn cô ngồi xuống một băng ghế.

- Đang đêm mà cô lặn lội ra tận đây? Ông nói rồi tới ngồi cạnh Mía.
- Tôi bị mất ngủ, cô đáp.
- Tôi cũng thường xuyên mất ngủ, không bao giờ chớp mắt được trước 2 giờ sáng.
- Thế còn vợ ông, tối nào bà ấy cũng đợi ông sao?
- Tôi chỉ hy vọng bà ấy đang đợi tôi thôi, họa sĩ đáp giọng khàn khàn.
- Tôi không hiểu.
- Cô đưa bức vẽ cho bạn mình chưa?
- Chưa có lúc nào, ngày mai tôi sẽ đưa cho cô ấy.
- Tôi có thể xin một đặc ân được không? Đừng nói với cô ấy bức tranh do tôi vẽ, Tôi muốn ghé chỗ cô ấy ăn trưa, cũng chẳng hiểu tại sao nữa nhưng nếu cô ấy biết chuyện thì tôi sẽ thấy ngại.
- Tại sao thế?
- Bởi vì họa lại gương mặt của ai đó mà không xin phép trước vốn là chuyện hơi bất lịch sự.
- Nhưng dù sao thì ông cũng đã vẽ rồi kia mà.
- Tôi thích nhìn cô ấy đi qua trước giá vẽ của mình mỗi sáng, thế nên tôi muốn họa lại gương mặt đã khiến tinh thần tôi sáng khoái.
- Tôi có thể tựa đầu vào vai ông không, không hiểu lắm gì nhé?
- Cô cứ tự nhiên, vai tôi điếc mà.

Họ cùng im lặng ngắm nhìn vàng trắng hầu như ẩn khuất sau làn mây trên bầu trời Paris.

Đến 2 giờ sáng, người họa sĩ ho khẽ.

- Tôi có ngủ đâu, Mia nói.

- Tôi cũng vậy.

Mia ngồi thẳng dậy.

- Có lẽ đã đến lúc nói lời tạm biệt rồi, cô gợi ý.

- Tạm biệt, người họa sĩ nói đoạn đứng dậy.

Họ chia tay trên quảng trường Tertre.

5

Daisy thích dạo bộ trên những con phố tĩnh mịch vào giờ mặt trời ló dạng phía dưới chân trời. Mặt đường phẳng phát mùi hương mát mẻ của buổi sáng. Cô dừng lại trên quảng trường Tertre, chăm chú nhìn một băng ghế trống rồi lắc đầu trước khi bước tiếp.

Một giờ sau Mia mới thức giấc. Cô pha một tách trà rồi đứng đối diện với khung cửa sổ rộng.

Cô đưa tách trà lên môi, tò mò nhìn máy tính của cô bạn rồi tới ngồi vào bàn làm việc .

Ngụm đầu tiên. Cô đăng nhập vào hòm thư điện tử, lướt qua mà không đọc tất cả những thư nhắc cô nhớ đến những bồn phận nghề nghiệp.

Ngụm thứ hai. Vì không tìm thấy bức thư mình trông ngóng, cô đóng màn hình lại.

Ngụm thứ ba. Cô quay lại bên cửa kính để quan sát con phố bên dưới và chợt nhớ đến chuyến đi dạo hồi đêm.

Ngụm thứ tư. Cô lại mở màn hình laptop ra rồi mở trang chủ của website kết bạn.

Ngụm thứ năm. Mía chăm chú đọc phần hướng dẫn cách tạo một bản lý lịch trích ngang.

Ngụm thứ sáu. Cô đặt tách trà xuống và bắt tay vào việc.

Tạo lý lịch trích ngang

Bạn có sẵn sàng dấn thân vào một mối quan hệ? Đó là mong muốn của tôi, không hề, cứ để sự tình cò run rủi.

Đúng vậy, cứ để sự tình cò run rủi.

Tình trạng hôn nhân của bạn : chưa kết hôn, ly thân, ly hôn, góa chồng, đã kết hôn.

Ly thân.

Bạn đã có con chưa?

Chưa.

Cá tính của bạn: ân cần, liêu lĩnh, trầm lặng, khoan hòa, hài hước, khó tính, tự phụ, cao thượng, dè dặt, nhạy cảm, dễ gần, tự nhiên, nhút nhát, đáng tin, khác.

Tất cả.

Bạn chỉ có thể đưa ra lựa chọn duy nhất.

Khoan hòa.

Màu mắt của bạn.

Chúng ta sẽ có tất cả mọi thứ để sống hạnh phúc, nhưng với màu mắt, đều đó sẽ là bất khả. "Mù" là từ hợp với tôi hơn cả.

Vóc dáng bạn: bình thường, khỏe khoắn, thanh mảnh, thừa vài cân, tròn trịa, thấp béo.

Nghe như mẫu khai tham gia hội chợ gia súc ấy nhỉ. Bình thường.

Chiều cao của bạn.

Tính theo xen ti mét thì chịu thôi. Cứ cho là 175 đi, nghe như cò hương ấy nhỉ.

Quốc tịch của bạn.

Anh: ý tưởng tệ hại, kể từ sau trận Waterloo, dân Pháp không ưa chúng ta lắm. Mỹ: họ cũng có thành kiến với dân Mỹ. Macedonia...nghe giống tên salad quá. Mexico, mình không nói được tiếng Tây Ban Nha. Micronesia, nghe hay đấy, nhưng mình mù tịt không biết Micronesia nằm ở đâu. Moldova, nghe gợi cảm chết đi được, nhưng chúng ta đừng có đẩy mọi chuyện đi quá xa chứ. Mozambique, có hơi hướng ngoại lại, nhưng trông mặt mình hiện giờ thì nghe không ổn chút nào. Ai Len, nếu biết chuyện mẹ sẽ giết mình mất. Băng Đảo, họ sẽ trông chờ mình suốt ngày ngâm nga mấy ca khúc của Björk. Latvia, nghe vắn ra phết, nhưng mình không có thời gian để học tiếng Latvia, tuy nhiên, tạo ra một kiểu âm sắc và nói chuyện bằng một thứ ngôn ngữ tưởng tượng thì cũng khá hay, vì khả năng gặp một người Latvia chính hiệu là khá thấp. Thái Lan, thôi đừng có mơ nữa đi. New Zealand, với âm sắc giọng mình thì nghe có vẻ được đấy!

Nguồn gốc chủng tộc của bạn.

Chiến tranh thế giới thứ hai đối với họ vẫn còn chưa đủ hay sao? Dạng câu hỏi này ý nghĩa gì vậy?

Quan điểm và các giá trị của bạn: tôn giáo.

Bởi chỉ có tôn giáo mới xác định quan điểm và các giá trị của bạn sao? Người theo thuyết bất trị, câu trả lời này sẽ dạy cho họ một bài học.

Quan điểm của bạn về hôn nhân.

Mơ hồ!

Bạn có muốn sinh con không?

Đúng ra là tôi muốn gặp một người đàn ông khao khát có một đứa con của tôi, chứ không phải đơn thuần là có con.

Trình độ học vấn của bạn.

Phiền phức quá đi mất! Đôi bên đều dối trá chứ gì, cao học...không, mình sẽ phải gặp những gã siêu thông thái khiến mình chán muốn chết mất thôi, trung cấp đi, thế cho nó phổ biến.

Nghề nghiệp của bạn.

Diễn viên, nhưng mà tôi đại gì mà chơi với lửa. Nhân viên bảo hiểm, không, nhân viên hăng lữ hành, cũng không được, y tế đi, càng không được, quân đội, cũng không, vật lý trị liệu, họ sẽ đòi mình mát xa, nhạc công, mình toàn hát sai nhạc, chủ nhà hàng...giống như Daisy, ý hay đấy.

Hãy miêu tả công việc của bạn.

Tôi nấu nướng...

Khá can đảm đối với một người mình không biết làm món trứng ốp, nhưng mình ở đây là để giỡn chơi thôi mà.

Hoạt động thể thao của bạn: bơi, đi dạo, đi bộ nhanh, bi-a và phi tiêu...

Phi tiêu cũng được tính là một môn thể thao ấy hả?

...Yoga, các môn đối kháng, gôn và thuyền buồm, bowling, bóng đá, quyền Anh...

Thực sự có những phụ nữ chọn "quyền Anh" sao?

Bạn có hút thuốc không?

Thỉnh thoảng.

Tốt hơn hết là thành thật để khỏi gặp phải một gã dị ứng với thuốc lá.

Thú cưng đồng hành cùng bạn.

Người sắp là chồng cũ của tôi.

Sở thích của bạn: âm nhạc, thể thao, bếp núc, mua sắm...

Mua sắm, nghe trí tuệ thế còn gì, sửa chữa lặt vặt, nếu bên trên mình chọn quyền Anh thì món này có vẻ hợp ghê gớm, khiêu vũ, bọn họ sẽ trông chờ một cô nàng với thân hình vũ nữ, đừng có gây thất vọng chứ, viết lách...đúng là viết lách rồi, đọc sách cũng vậy, phim ảnh, không, nhất quyết không, sẽ chỉ còn thiếu nước mình gặp đúng một gã say mê điện ảnh nữa thôi, triển lãm, viện bảo tàng, chuyện đó còn tùy, động vật, mình đâu có muốn dành các dịp cuối tuần cho các vườn bách thú, trò chơi điện tử, câu cá và săn bắn, ọe, các môn giải trí sáng tạo, chịu không thể hiểu là gì luôn...

Những buổi hẹn hò của bạn.

Xem phim..

Đúng, mà không.

Ăn hàng.

Đúng.

Những buổi tối giữa bạn bè với nhau.

Không diễn ra ngay lập tức.

Gia đình.

Càng ít càng tốt.

Quán rượu/Quầy bar.

Cái này thì có.

Vũ trường.

Vụ này thì xin kiếu.

Sự kiện thể thao.

Ôi đừng.

Sở thích của bạn trong lĩnh vực âm nhạc và phim ảnh.

Nhưng đây là cuộc thăm vấn hay sao.

Điều bạn tìm kiếm ở một người đàn ông

Tâm vóc và dáng vẻ: bình thường, khỏe khoắn, mảnh khảnh, thừa vài cân.

Tôi có quan tâm đến dáng vẻ của hấn ta!

Tình trạng hôn nhân của anh ta: chưa từng kết hôn, góa vợ, độc thân.

Cả ba

Anh ta đã có con.

Đó là chuyện của hấn ta.

Anh ta muốn có con.

Chúng ta có thời gian mà.

Tính cách của anh ta.

Cuối cùng cũng đến đoạn này!

Ân cần, liêu lĩnh, trầm lặng, khoan hòa, hài hước, khó tính, tự phụ, cao thượng, dè dặt, nhạy cảm, dễ gần, tự nhiên, nhút nhát, đáng tin.

Tất cả!

Hãy miêu tả chính bạn.

Mia, ngón tay đặt sẵn trên bàn phím, không thể gõ nổi dù chỉ một từ. Cô quay lại trang chủ, đăng nhập bằng tài khoản và mật khẩu của Daisy rồi đọc lý lịch trích ngang của cô bạn.

Phụ nữ trẻ trung yêu đời, thích cười đùa, nhưng khung giờ hơi bất tiện, bếp trưởng, say nghề...

Cô cắt dán đoạn đó từ tài khoản của bạn rồi bấm nút thực hiện đăng ký.

Daisy mở cửa căn hộ. Mia gấp màn hình laptop xuống rồi vội vã đứng lên.

- Cậu đang làm gì thế?

- Không có gì, tớ đang đọc thư thôi. Cậu đi đâu về thế, giờ vẫn còn sớm mà?

- 9 giờ rồi còn gì, tớ vừa đi chợ về. Cậu thay đồ đi, tớ cần cậu tới nhà hàng giúp một tay.

Nghe giọng bạn, Mia hiểu rằng không nên tranh luận làm gì.

Sau khi dỡ các sọt đồ xuống từ chiếc xe tải nhỏ, Daisy nhờ bạn giúp một tay để kiểm hàng. Cô ghi chép vào sổ những món đã mua trong khi Mia sắp xếp các loại thực phẩm theo đúng chỉ đạo.

- Không phải cậu đang bóc lột tớ đây chứ, cô vừa nói vừa xoa xoa hông.

- Ngày nào tớ chẳng tự mình làm công việc này, mãi đến hôm nay tớ mới có người giúp đây nàng ạ. Tối qua cậu ra ngoài à?

- Tớ không ngủ được.

- Tối nay ghé qua nhà hàng làm việc đi, cậu sẽ nhanh chóng tìm lại được giấc ngủ, tin tớ đi

Mia đang bước vào phòng lạnh, bê theo một thùng cà tím thì Daisy gọi với theo cảnh báo.

- Để các loại rau giữ nguyên được hương vị thì cần để chúng ở nhiệt độ thường.

- Tớ chán ngấy công việc này rồi!
- Còn cá thì phải để vào tủ lạnh.
- Tớ tự hỏi liệu Cate Blanchett ⁽¹⁾ có bao giờ xếp cá vào tủ lạnh của nhà hàng nào đó không nhỉ?

(1) Nữ diễn viên nổi tiếng người Australia, sinh năm 1969, từng đoạt hai giải Oscar.

- Bao giờ cậu đoạt giải Oscar, chúng ta sẽ bàn lại chuyện này.

Mia lấy ra một cục bơ, vớ lấy chiếc bánh mì dài trong tủ đựng bánh rồi ngồi ghé lên mặt quầy. Daisy bê nốt chỗ thực phẩm còn lại xếp vào đúng chỗ.

- Trong lúc đọc mail tớ tình cờ nhìn thấy một thứ buồn cười lắm nhé, Mia vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

- Thứ gì thế?

- Một trang web kết bạn.

- Tình cờ á?

- Thề luôn, Mia giờ tay phải lên khẳng định.

- Tớ đã dặn cậu không được lục lọi tài liệu của tớ kia mà.

- Cậu đã gặp gỡ đàn ông bằng cách đó hả?

- Đừng có làm ra vẻ hoảng hốt, trông giống mẹ tớ quá đi mất! Theo tớ biết, đó đâu phải là trang web khiêu dâm.

- Không, nhưng dấu sao thì!

- Dấu sao thì cái gì? Cậu đã bao giờ đi xe buýt hoặc tàu điện ngầm hay đi bộ trên phố chưa? Thiên hạ càng lúc càng cắm mặt vào điện thoại di động thay vì nhìn những gì đang diễn ra xung quanh mình. Ngày nay áy à, cách duy nhất để thu hút sự chú ý, đó là mỉm cười trên màn hình một chiếc smartphone, đó đâu phải lỗi của tớ, nhưng chuyện là thế đấy.

- Cậu chưa trả lời tớ mà, Mia nài nỉ. Chuyện đó thực sự diễn ra suông sẽ chứ?

- Tớ không phải diễn viên, tớ không có tiền, không có người hâm mộ, tớ không bước trên thảm đỏ và ảnh chụp tớ không xuất hiện trên bìa tạp chí. Từ căn bếp của mình, tớ không có được diện mạo lý tưởng của người phụ nữ đáng ao ước. Vậy nên đúng đấy, tớ đăng ký vào một trang web kết bạn, tớ đã gặp gỡ đàn ông bằng cách đó.

- Những người đàn ông tốt chứ?

- Cái đó thì hiếm hơn nhiều, nhưng Internet chẳng có lỗi gì trong chuyện này cả.

- Cậu đã làm như thế nào?

- Làm gì kia?

- Thí dụ như buổi hẹn đầu tiên diễn ra như thế nào?

- Cũng giống như anh ta bắt chuyện với cậu trong một quán cà phê ấy, chỉ trừ có điều cậu đã biết chút đỉnh về anh ta.

- Hoặc về những gì anh ta muốn nói cho cậu biết.

- Nếu học được cách giải mã một lý lịch trích ngang, cậu sẽ nhận biết tình huống nhanh thôi.

- Làm thế nào người ta có thể học cách giải mã một lý lịch trích ngang?

- Cậu quan tâm vấn đề đó làm gì?

Mia ngẫm nghĩ.

- Sẵn dịp mình đang nghiên cứu một vai diễn thôi, cô đáp bằng giọng nước đôi.

- Dĩ nhiên là vì một vai diễn rồi, Daisy lắm bầm.

Cô thở dài rồi tới ngồi cạnh Mia.

- Ngay cái nickname cũng đã kể khôi điều về tính cách con người đó. "Mẹ ơi, con giới thiệu với mẹ đây là Gaubong21, anh ấy dễ thương hơn gã Euro ranh mãnh mà mẹ hâm mộ nhiều." Cuto nghe thanh lịch đấy chứ nhỉ? Traidep, ta cảm nhận được ngay đức tính khiêm tốn... Bản thân tớ đã từng được một gã Xupkem2000 bắt chuyện. Cậu có hình dung ra cảnh mình ôm hôn một gã Xupkem không?

Mia cười phá lên.

- Sau đó, còn có những gì họ nói về bản thân họ và cậu không tưởng tượng được ta có thể đọc thấy gì giữa chi chít những lỗi chính tả đâu, thường thì nghe rất lâm li bi đát đấy.

- Đến thế cơ à?

- Một giờ nữa phụ bếp của tớ mới đến, ta về nhà đi, tớ sẽ chỉ cho cậu thấy.

Về đến căn hộ, Daisy truy nhập trang web kết bạn rồi chứng minh cho Mia thấy.

- Nhìn xem gã kia viết này: *Chào em, em có xinh đẹp và hài hước không đấy? Nếu có thì anh sinh ra để dành cho em đây, anh cũng hài hước lắm, nhưng anh còn quyến rũ và cuồng nhiệt nữa cơ...* Ôi không, Hervé51 ơi, tiếc thay, vì em lại em xấu xí và buồn tẻ... Nhưng thực lòng mà nói, không biết bọn họ moi đâu ra những cái câu kiểu như vậy nhỉ? Đây nhé, Daisy vừa nói tiếp vừa nhấp chuột vào một ô, đây là danh sách những người đã xem lý lịch trích ngang của cậu.

Một cửa sổ mới mở ra, Daisy lướt qua một loạt lý lịch của các ứng cử viên cho hạnh phúc.

- Gã này tự nhận mình điềm tĩnh, tớ cũng muốn tin gã lắm, trông cứ như gã đã hút ba điếu cần sa trước khi chụp hình ấy, lại còn trong một quán cà phê Internet nữa chứ, thật đáng gờm. Còn cái gã mà: *Anh đang tìm ai đó để dừng chân...* nghe đã thấy miễn bình luận rồi phải không?

Cô chuyển sang lý lịch tiếp theo.

- Gã này có vẻ không tệ đâu, Mia lên tiếng. *Chưa từng kết hôn, ưa mạo hiểm, công chức, yêu âm nhạc, thích ăn hàng...*

- Cậu lướt nhanh quá đấy, cần phải để ý tất cả những gì gã viết, Daisy đáp rồi trở chuột vào một dòng: *Anh cá với em một gói kẹo Schoko-bons là em sẽ đọc đến hết thông tin về anh.* Cứ việc giữ lại kẹo Schoko-bons của anh nhé, Congtubot26.

- Còn cái này là gì vậy? Mia tiếp lời.

- Tệp lưu các bản lý lịch trích ngang do chính trang web lựa chọn. Dựa vào những gì cậu tiết lộ về bản thân, các thuật toán tương thích đề xuất cuộc hẹn. Đây là phiên bản do máy tính đề xuất ngẫu nhiên.

- Cho tớ xem đi.

Những bản lý lịch trích ngang khác hiển thị trên màn hình, một vài bản khiến hai người bạn không nhịn được cười. Mia bỗng dừng lại trên một bản lý lịch.

- Chờ đã, gã này có vẻ thú vị đó, cậu nhìn xem!

Mia cúi xuống màn hình.

- Ừm.

- Có gì không ổn nào?

- Tiểu thuyết gia...

- Có sao đâu, đó đâu phải là một khuyết điểm.

- Còn phải xem gã đã từng xuất bản sách gì đã. Những gã tự nhận mình là dân viết lách trong khi vẫn đang gõ mãi chưa xong mười trang đầu tiểu thuyết, lại còn suốt ngày vạ vật trong quán cà phê, những gã mới theo có mười buổi học diễn xuất mà cứ ngỡ mình tốt nghiệp trường Điện ảnh hay những gã rờ rẫm từng dây đàn ghi ta mà lại cứ cho mình là Jonh Lennon, tất cả bọn họ đều tìm đến cô nàng nào đó giàu lòng thương để tha hồ sống báo

cô và chỉ biết đến sự nghiệp nghệ sĩ của mình... và loại đàn ông như thế không hề ít nhé.

- Cậu thì nhìn đâu cũng thấy cái xấu, tớ thấy cậu khát khe quá đấy, theo đúng bộ quy tắc của cậu thì tớ cũng từng theo học vài khóa diễn xuất.

- Có lẽ vậy, nhưng tớ đã gặp phải vài gã hâm dở dạng này rồi. Tuy nhiên, tớ phải công nhận là trên bức ảnh này, anh chàng nhà văn của cậu có vẻ dễ mến đấy, với ba chiếc kẹo bông trên tay... Hẳn là nh chàng đã có ba nhóc!

- Hoặc giả anh chàng rất háu ăn!

- Toàn bộ chuyện này chỉ để chuẩn bị cho một vai diễn giả định chứ gì, tớ quay lại nhà hàng đây. Tớ phải chuẩn bị bữa trưa phục vụ quý khách.

- Chờ thêm một giây nữa thôi. Cái biểu tượng phong bì và cái chấm nhỏ nhỏ bên dưới tám ảnh kia để làm gì vậy?

- Biểu tượng phong bì là để đọc thư đối phương gửi cho cậu, còn cái chấm kia, nếu đó màu xanh nghĩa là đối phương mời cậu chat trực tiếp với anh ta. Nhưng chớ có đùa với vụ đó nhé, nhất là từ máy tính của tớ. Ở đây cũng vậy, cần tuân theo quy tắc và luật lệ.

- Quy tắc và luật lệ nào vậy?

- Nếu đối phương hẹn cậu tới quán cà phê vào buổi tối có nghĩa là hấn ta hy vọng ngủ với cậu trước rồi ăn tối sau. Nếu hẹn tới nhà hàng thì khả quan hơn, nhưng cần phải nhanh chóng điều tra xem hấn sống ở đâu. Nếu cách chỗ hai người hẹn chưa tới năm trăm mét thì mục đích của hấn đã rõ ràng rành. Nếu hấn không dùng món khai vị thì đó ắt là một tay kẹo kéo, nếu hấn gọi món luôn cho cậu thì đó là một tay kẹo kéo siêu hạng, nếu trong suốt mười lăm phút đầu tiên hấn cứ thao thao bất tuyệt về bản thân thì cậu nhớ vắt chân lên cổ mà chuồn nhé, nếu trong nửa giờ đầu tiên hấn không ngớt nói về tình cũ thì chắc chắn hấn đang trong giai đoạn dưỡng thương sau khi thất tình, thậm chí là giai đoạn trừng phạt, nếu hấn đặt ra cho cậu vô số câu hỏi về quá khứ thì đó đích thị là một gã cả ghen, nếu hấn hỏi cậu về các kế hoạch ngắn hạn thì chính là để biết cậu có ngủ với hấn ngay tối hôm đó hay

không. Nếu hắn liên tục kiểm tra điện thoại, có nghĩa là hắn đang bắt cá nhiều tay. Nếu hắn than phiền với cậu về nỗi chán sống thì chắc là hắn đang tìm mẹ, nếu hắn nhắc cậu là hắn đã gọi một ly vang rất lớn, đó là một tay thích khoe mẽ, nếu hắn muốn chia hóa đơn thì cậu đã vớ phải một quý ông đích thực rồi đây, còn nếu hắn quên thẻ tín dụng, hắn chính là một tên chuyên ăn chực.

- Thế con bọn mình, bọn mình phải làm gì, nói gì hoặc không nói gì ?

- Bọn mình á?

- Cậu ấy!

- Mía ơi, tớ đang bận lắm, BỌN MÌNH nói chuyện này sau nhé.

Daisy đứng dậy rồi bỏ đi.

- Đừng có làm chuyện ngu ngốc với máy tính của tớ nhé, không phải chuyện đùa đâu đây.

- Tớ có định làm vậy đâu.

- Cậu nói dối tẹ lắm.

Cánh cửa căn hộ khép lại.

6

Biên tập viên gọi điện dựng anh dậy để thông báo một tin quan trọng. Ông ta từ chối không nói gì thêm mà chỉ yêu cầu được gặp anh sớm chừng nào hay chừng ấy.

Gaetano Cristoneli chưa từng đề nghị Paul dùng bữa sáng cùng, họ lại càng chưa bao giờ gặp nhau trước 10 giờ sáng.

Gaetano là một biên tập viên vừa hiếm có vừa độc đáo. Một người đàn ông uyên bác, say nghề và mặc dù là dân Ý nhưng lại chọn văn chương Pháp. Khi hết tuổi niên thiếu, nếu tuổi niên thiếu có kết thúc chính xác vào

một ngày nào đó, trong lúc đi nghỉ ở Menton và đang đọc cuốn *Lời hứa lúc bình minh* tìm được trên giá sách tại căn nhà thuê của mẹ, Gaetano đã quyết định hướng đi cho cuộc đời mình. Bấy giờ ông ta vẫn duy trì mối liên hệ còn hơn cả mâu thuẫn với mẹ mình nên đối với ông ta, cuốn tiểu thuyết này giống như một phao cứu hộ. Trang cuối cùng khép lại, mọi thứ với ông đều sáng tỏ, chỉ duy có đôi mắt là mờ đi, nước mắt ông ta lăn chã tuôn vì sự gian trá đáng yêu của bà mẹ đã sinh ra Gary. Gaetano dành cả cuộc đời mình để đọc sách và ông không sống ở bất kỳ đâu khác ngoài nước Pháp. Số phận run rủi thế nào mà nhiều năm sau, tro cốt của Romain Gary được rắc đúng tại nơi Gaetano đã phải lòng những cuốn sách. Ông ta nhìn thấy ở sự kiện đó một dấu hiệu không thể phủ nhận về lựa chọn đúng đắn của bản thân.

Bước chân vào một nhà xuất bản tại Paris với tư cách là nhân viên tập sự, ông ta vẫn sống xa hoa nhờ lọt vào dưới trướng một phụ nữ giàu có hơn mình chục tuổi. Bà ta đã biến Gaetano thành người tình. Nhiều cuộc chinh phục nối tiếp nhau, cuộc nào cũng giàu có viên mãn như cuộc nào, nhưng với một khoảng cách tuổi tác thu nhỏ lại dần theo năm tháng. Gaetano được lòng phụ nữ, về uyên bác học thức của ông ta lý giải cho chuyện đó đã đành, nhưng có lẽ cũng vì ngoại hình ông ta đặc biệt giống Mastroianni⁽¹⁾, người ta hẳn phải đồng ý rằng đó là một quân át chủ bài đáng kể trong đời sống tình dục của một người đàn ông. Độc đáo và uyên bác, và phải thật độc đáo cũng như tài năng để vừa là người Ý vừa cho xuất bản tại Pháp một tác giả người Mỹ.

(1) Marcello Mastroianni: (1924-1996): nam diễn viên nổi tiếng người Ý.

Giữa những nét đặc biệt khác, nếu Gaetano đọc tiếng Pháp với sự tinh nhạy chẳng khác nào tiếng mẹ đẻ, nếu như ông có khả năng nhận ra một lỗi in riêng lẻ trong một bản thảo dài năm trăm trang, thì về phần nói, ông vấp vả kinh khủng mới không nhằm lẫn từ này với từ kia, thậm chí đôi khi còn tự ngăn mình bịa thêm từ. Theo nhà phân tích tâm lý của ông, đó thực chất là hệ quả của một bộ não suy nghĩ nhanh hơn cả lời nói, Gaetano đã đón

nhận điều đó giống như một Huân chương Bắc đẩu bội tinh được Chúa trao cho.

Lúc 9 giờ 30, Gaetano Cristoneli chờ Paul tại quán Deux Magots, trước một đĩa bánh sừng bò.

- Không có gì nghiêm trọng chứ? Paul vừa ngồi xuống vừa hỏi vẻ lo lắng.

Người bồi bàn mang ra cho anh một tách cà phê mà biên tập viên của anh đã gọi trước đó.

- Nghĩa là, bạn thân mến ạ, Gaetano vừa nói vừa khoát tay, lúc rạng sáng nay tôi vừa nhận được một cuộc gọi hết sức tuyệt vời.

Gaetano kéo dài từ "tuyệt vời", đến mức Paul đã kịp uống hết tách cà phê espresso trước khi ông ta nói xong.

- Cậu có muốn uống thêm một tách nữa không? Biên tập viên ngạc nhiên hỏi. Cậu có biết rằng trên đất Ý một tách cà phê thường được uống thành hai ngụm không, thậm chí là ba, ngay cả loại ristretto đậm đặc. Vị ngon nhất nằm ở đáy tách, nhưng hãy quay lại với vấn đề liên quan đến cậu nào, Paolo thân mến.

- Paul chứ.

- Tôi chẳng vừa nói thế còn gì. Vậy đó, sáng nay chúng tôi vừa nhận được một cuộc gọi tuyệt voooooời.

- Tôi mừng cho ông.

- Chúng tôi đã bán được, rất cuộc, họ đã bán được ba trăm ngàn bản cuốn tiểu thuyết của cậu về những nỗi gian truân của một người Mỹ tại Paris. Thật đáng- chú-ý!

- Tại Pháp sao?

- À không, ở đây chúng ta bán được bảy trăm năm mươi bản, nhưng vậy cũng là đỉnh rồi.

- Ở Ý à?

- Cứ nhìn vào những con số chúng ta bán được thì họ còn chưa muốn xuất bản cuốn tiểu thuyết này đâu, nhưng cậu đừng lo, rồi lũ ngốc đó sẽ phải đổi ý thôi.

- Vậy là ở Đức?

Gaetano nín thinh.

- Tây Ban Nha?

- Thị trường Tây Ban Nha đang chịu khủng hoảng nặng nề. Vậy thì ở đâu?

- Thì ở Seoul chứ đâu, Hàn Quốc ấy mà, cậu biết đấy, ngay bên dưới Trung Quốc. Thành công của cậu đang không ngừng lan rộng ở mảnh đất đó. Cậu biết đấy, ba trăm ngàn bản, bùng nổ kinh khủng. Ở đây chúng ta sẽ in một đại bọc ngoài sách để thông báo đến độc giả, và dĩ nhiên là đến các nhà sách nữa.

- Bởi vì các ông nghĩ thông tin đó sẽ thay đổi được tình hình sao?

- Không, nhưng thông tin đó cũng không thể gây hại được.

- Ông có thể thông báo tin đó cho tôi qua điện thoại cũng được kia mà.

- Đúng là tôi có thể làm vậy, nhưng có chuyện khác nữa hết sức *thú vị*, cho nên tôi muốn gặp trực tiếp cậu.

- Tôi đã đoạt giải Flore của Hàn Quốc chẳng?

- Ôi không! Cà phê Flore đã khai trương chi nhánh tại Hàn Quốc hả? Thật là kỳ quặc.

- Một bài báo hết lời ca tụng đăng trên tờ Elle phiên bản Hàn chẳng?

- Có lẽ vậy, nhưng tôi không đọc báo tiếng Hàn, thế nên tôi không thể cho cậu biết thông tin được.

- Được rồi, Gaetano, tin *thú vị* kia là gì vậy?

- Cậu được mời tham dự Hội chợ sách Seoul.
- Bên Hàn Quốc sao?
- Thì đúng rồi, cậu còn muốn Seoul nằm ở đâu khác nữa nào?
- Cách đây mười ba giờ bay á?
- Đừng nói quá lên thế chứ, chưa đầy mười hai tiếng thôi.
- Lời mời dễ thương quá, nhưng chắc là không được rồi.
- Tại sao lại thế? Gaetano đáp lại, khoát tay lần nữa.

Paul tự hỏi liệu điều mình kinh sợ nhất là máy bay hay ý nghĩa sẽ gặp lại Kyong trên đất nước quê hương cô. Hai người họ chưa bao giờ gặp nhau tại nơi nào khác ngoài Paris, nơi họ có những dấu mốc riêng. Họ sẽ làm gì trong một xứ sở nơi anh không thông thạo ngôn ngữ, không hay biết gì về phong tục tập quán, cô sẽ phản ứng ra sao trước vẻ ngơ ngác của anh?

Một lý do khác nữa là kế hoạch một ngày nào đó tới Hàn Quốc sống cùng cô giống như chốn ả náu sau cùng. Chốn ả náu hoặc có lẽ là vọng tưởng, nhưng đó chính là điều anh không muốn làm sáng tỏ.

Có nên đối chiếu những giấc mơ của anh với hiện thực không, nếu có nguy cơ nhìn thấy chúng vụt tan biến?

- Kyong là một đại dương trong đời tôi, còn tôi lại là một thằng đàn ông sợ phải bơi, như thế thật lố bịch, không phải sao?

- Ôi không, không hề lố bịch chút nào, đó là một câu rất hay đấy chứ, ngay cả khi tôi mù tịt chẳng hiểu nó có nghĩa gì. Cậu có thể dùng câu đó để mở đầu một cuốn tiểu thuyết. Nghe hấp dẫn lắm, người đọc sẽ lập tức muốn khám phá đoạn tiếp theo.

- Tôi không chắc câu văn đó là của mình đâu, có lẽ tôi đã đọc được ở đâu đó.

- Ra vậy, trong trường hợp này thì quả là khó! Quay lại với những người bạn Hàn Quốc thân mến của chúng ta nào, tôi có thể đặt cho cậu một vé

hạng phổ thông đặc biệt.

Có chỗ duỗi chân thoải mái và ghế ngã được.

- Trên máy bay tôi ghét những gì nghiêng ngả.

- Ai mà thích được những thứ đó chứ, tôi mạn phép hỏi cậu đấy? Nhưng đầu sao đó cũng là cách duy nhất để tới Hàn Quốc.

- Tôi sẽ không đi đâu.

- Tác giả thân mến của tôi ời, cứ nhìn những khoản tạm ứng tôi dành cho cậu thì cậu cũng biết tôi đối với cậu thân thiết như thế nào rồi đấy, chúng ta đâu có sống nhờ vào khoản phần trăm bán sách ở thị trường châu Âu. Nếu muốn tôi xuất bản tuyệt tác tiếp theo của cậu thì phải giúp tôi chút đỉnh chứ.

- Bằng cách tới Hàn Quốc sao?

- Bằng cách gặp gỡ những độc giả của cậu. Cậu sẽ được chào đón như một ngôi sao, sẽ tuyệt lắm đấy.

- Tuyệt lắm hay *thúy vị* lắm thì cũng chẳng ý nghĩa gì hết!

- Có chứ, bởi vì tôi vừa phân tích rồi đấy thôi!

- Tôi chỉ thấy một giải pháp duy nhất, Paul thờ dài. Tôi sẽ uống một viên thuốc ngủ trong phòng chờ, ông cho tôi ngồi vào xe lăn, đẩy tới tận ghế rồi khi nào đến Seoul ông đánh thức tôi dậy.

- Tôi không nghĩ hành khách hạng phổ thông đặc biệt phải vào phòng chờ đâu, mà nói gì thì nói, tôi cũng không thể đi cùng cậu được.

- Ông muốn tôi tới đó một mình sao ?

- Mấy ngày đó tôi có vài cuộc hẹn từ trước rồi.

- Là ngày nào vậy?

- Ba tuần nữa, cậu tha hồ có thời gian sửa soạn.

- Không thể nào, Paul lắc đầu nguây nguẩy.

Mặc dù các bàn xung quanh chẳng có ma nào ngồi, Gaetano vẫn ghé người sang anh chàng nhà văn và bắt đầu nhỏ giọng thì thầm.

- Tương lai của cậu là ở đó đấy. Nếu cậu khẳng định được thắng lợi của bản thân trên đất Hàn thì chúng ta có thể dẫn dắt toàn bộ châu Á chú ý đến những tác phẩm cậu viết. Hãy nghĩ đến Nhật Bản, Trung Quốc, và nếu xoay sở ngon lành thì thậm chí chúng ta có thể thuyết phục nhà xuất bản Mỹ tranh thủ tận dụng sự kiện này. Một khi đã thâm nhập được thị trường Mỹ rồi thì ở Pháp sách của cậu sẽ bán đắt như tôm tươi thôi, giới phê bình sẽ mê tít cậu.

- Nhưng tôi *đã* thâm nhập được thị trường Mỹ rồi đấy thôi!

- Với cuốn tiểu thuyết đầu tay của cậu thì đúng là vậy, tuy nhiên kể từ khi...

- Tôi đang sống ở Pháp kia mà! Tại sao tôi phải thông qua thị trường châu Á và châu Mỹ để thu hút độc giả tại Noirmoutier hay Caen?

- Nói riêng để cậu biết, tôi cũng mù tịt luôn, thế nhưng chuyện lại là như vậy đấy. Bụt chùa nhà còn không thiêng kia mà, huống chi là bụt chùa ngoài.

Paul đưa hai tay lên ôm đầu. Anh nghĩ đến gương mặt Kyong, mỉm cười đón anh tại sân bay, mừng rỡ ra cảnh mình đang tiến bước về phía cô với dáng vẻ thông dong của người lữ hành đã tới đích. Anh hình dung ra căn hộ nơi cô sống, phòng ngủ của cô, giường của cô, hồi tưởng lại những cử chỉ cô thường làm khi trút bỏ quần áo, mùi hương da thịt cô, mơ đến một vài cử chỉ âu yếm họ thường dành cho nhau. Rồi nhoáng một cái, khuôn mặt Kyong đội thêm cái mũ của cô tiếp viên hàng không thông báo máy bay đang qua vùng thời tiết xấu. Anh nhắm mắt lại, thốt rùng mình.

- Mọi chuyện ổn cả chứ? Biên tập viên của anh lên tiếng.

- Ổn cả, Paul lắm bầm. Tôi sẽ suy nghĩ chuyện này. Lúc nào nghĩ xong tôi sẽ đưa ra câu trả lời.

- Vé của cậu đây, Gaetano nói, đoạn chìa cho anh một phong bì. Vả lại ai mà biết được, có khi tới đó rồi cậu lại tìm ra chất liệu để viết nên một cuốn tiểu thuyết tuyệt hay. Cậu sẽ gặp hàng trăm độc giả, họ sẽ nói cho cậu biết họ hâm mộ các tác phẩm của cậu đến thế nào, chuyện đó sẽ là một trải nghiệm còn *bírt* hơn cả lần cậu ra mắt cuốn tiểu thuyết đầu tay ấy chứ.

- Biên tập viên tiếng Pháp của tôi là người Ý, tôi là một nhà văn người Mỹ tới định cư tại Paris và độc giả của tôi lại chủ yếu tập trung tại Hàn Quốc. Điều gì đã khiến đời tôi phức tạp thế này?

- Chính cậu đấy, bạn thân mến. Hãy đáp chuyến bay đó đi và đừng chơi trò đùa trẻ được nuông chiều nữa. Các tác giả tôi phụ trách ai cũng mơ được thế chỗ cậu đấy.

Gaetano thanh toán tiền cà phê rồi để Paul ngồi lại một mình.

* * *

Vợ chồng Arthur và Lauren gặp lại Paul trên sân trước nhà thờ Saint-Germain-des-Prés, nửa tiếng sau khi anh gọi họ.

- Có chuyện gì gấp vậy? Arthur hỏi.

- Cuối cùng tớ đã có bằng chứng cho thấy số phận biết đùa rồi đây, Paul đáp với vẻ nghiêm túc.

Anh nghe thấy Lauren phì cười sau lưng bèn ngoảnh lại. Cô lập tức làm ra vẻ không liên quan.

- Anh vừa nói câu gì buồn cười sao?

- Không, em đang chờ đợi phần tiếp theo thôi mà.

- Ít nhất thì số phận cũng tàn bạo, Paul nói tiếp vẻ nhẵn nhụi.

Và Lauren phì cười to hơn.

- Cậu có thể bảo cho vợ cậu biết là mình phát bực với cô ấy không, Paul quay sang Arthur làu bàu.

Anh bỏ đi, tiến về phía quảng trường nhỏ rồi ngồi xuống băng ghế. Arthur và Lauren tới ngồi xuống cạnh anh, mỗi người một bên.

- Có chuyện gì nghiêm trọng thế sao? Lauren hỏi.

- Bản thân câu chuyện thì không nghiêm trọng, anh nhượng bộ. Rồi anh kể cho họ nghe cuộc trò chuyện với biên tập viên. Arthur và Lauren nhìn nhau qua vai Paul.

- Nếu cậu không thích thì đừng có đi, Arthur lên tiếng.

- Ừ thì tớ có thích đi đâu, hoàn toàn không thích.

- Vậy thì vấn đề được giải quyết rồi còn gì, Arthur kết luận.

- Dĩ nhiên là chưa! Lauren thốt lên.

- Thế sao? Hai người bạn đồng thanh hỏi.

- Khi muốn cảm thấy hài lòng anh nghĩ tới điều gì nào? Một cuộc dạo chơi trong tiệm giặt là tự động, hay một đĩa phô mai cùng một ly rượu vang trước màn hình tivi? Cuộc sống của một văn sĩ lớn là như vậy ư? Lauren phẫn nộ. Làm sao anh có thể từ chối khi mà thậm chí còn chưa thử? Anh thích thú khi khiến bản thân thất vọng, như thế thì dễ hơn chứ gì? Ít ra thì từ giờ tới lúc đó nếu không có điều gì quan trọng hơn xảy ra, anh sẽ lên chuyến bay đó. Rốt cuộc anh sẽ có cơ hội để biết tình cảm bản thân mình thực sự dành cho người phụ nữ đó và cả tình cảm mà cô ấy dành cho anh nữa. Nếu phải quay về một mình thì ít ra anh cũng sẽ không phải để tang một mối quan hệ không đúng nghĩa.

- Còn em, em sẽ tới tiệm giặt là của anh để an ủi anh với một chiếc sandwich kẹp phô mai chứ? Paul nói rồi cười nhếch mép.

- Anh có muốn nghe sự thật không Paul? Lauren nói tiếp. Nếu anh tới đó, Arthur còn sợ hơn cả anh kia, bởi vì khoảng cách hình thành giữa hai người đè nặng lên anh ấy hơn bất cứ thứ gì, bởi vì anh ấy nhớ anh, bọn em nhớ anh. Nhưng vì Arthur là bạn anh nên anh ấy sẽ khuyên anh tới đó. Nếu có cơ may hạnh phúc của anh xuất hiện trên chặng đường này thì anh phải nắm bắt lấy nó.

Paul quay sang Arthur đang gật đầu xác nhận, rõ ràng là theo cách miễn cưỡng.

- Riêng một cuốn tiểu thuyết tớ viết thôi cũng đã tiêu thụ được ba trăm ngàn bản, dấu sao thì cũng ấn tượng đấy chứ? Paul vừa huýt sáo vừa liếc xéo đôi chim cu đang quan sát mình với vẻ hết sức buồn cười. *Thúy vị!* Đúng như biên tập viên của tớ đã nhận xét.

* * *

Cô đang ngồi trên một băng ghế, hai mắt dán chặt vào màn hình điện thoại kể từ lúc nó đổ chuông, nghĩa là cách đây nửa giờ. Cô không nhận cuộc gọi.

Người họa sĩ rời khỏi ghế rồi tới ngồi cạnh cô.

- Điều quan trọng là ra quyết định, ông cả quyết.

- Quyết định gì kia?

- Quyết định cho phép cô sống ở hiện tại thay vì tự hỏi tương lai sẽ ra sao.

- À phải, tôi hiểu rồi ...những lý thuyết vĩ đại của ông!

Tôi biết ông mong cho tôi cảm thấy thoải mái, và mong muốn đó thật hào hiệp nhưng giờ không phải lúc. Tôi cần suy nghĩ.

- Nếu tôi báo cho cô biết một giờ nữa tim cô sẽ ngừng đập, và tôi xin cô đấy, hãy xem xét điều tôi vừa nói thật nghiêm túc, bây giờ cô sẽ làm gì?

- Ông là nhà tiên tri hay sao?

- Cứ trả lời câu hỏi của tôi đi! Họa sĩ ra lệnh với giọng cứng rắn đến mức Mia phát hoảng.

- Tôi sẽ gọi điện cho David để nói với anh ta rằng anh ta chính là một tên ngốc, anh ta đã phá hỏng mọi chuyện, không còn được như trước nữa, tôi

không muốn gặp lại anh ta nữa, ngay cả khi tôi vẫn còn yêu anh ta và tôi muốn anh ta biết điều đó trước khi tôi chết.

- Cô thấy đấy, họa sĩ nói tiếp bằng giọng đã dịu lại, chuyện đâu có khó khăn lắm. Gọi cho cậu ta đi, nhắc lại với cậu ta chính xác những gì cô vừa nói, ngoại trừ câu sau cùng...bởi vì tôi chẳng có tài tiên tri gì đâu.

Nói đoạn, họa sĩ quay về chỗ ngồi bên giá vẽ. Mia chạy theo ông.

- Thế nếu anh ta thay đổi, nếu anh ta lại trở thành người đàn ông mà tôi từng biết khi chúng tôi mới gặp nhau thì sao?

- Cô sẽ tiếp tục chạy trốn anh ta và im lặng chịu đựng hay sao? Đến bao giờ?

- Tôi không biết.

- Cô thích diễn kịch phải không?

- Ông định ám chỉ gì vậy?

- Cô thừa hiểu ý tôi mà, và đừng có to tiếng như thế, cô sẽ đuổi hết khách của tôi mất thôi.

- Có ai ngoài chúng ta đâu! Mia hét lên.

Người họa sĩ nhìn quanh một lượt. Người qua lại thưa thớt. Ông ra hiệu cho Mia lại gần.

- Gã đó không xứng đáng với cô! Ông hạ giọng thì thầm.

- Ông thì biết gì về chuyện đó, biết đâu tôi mới là kẻ không ai ưa nổi.

- Tại sao phụ nữ lại chết đứ đừ những gã khiến họ đau khổ và đối xử thờ ơ với những người sẵn sàng vì họ mà hái trắng hái sao trên trời nhỉ?

- Ra thế, tôi hiểu rồi...bởi lẽ ông thuộc tuýp người mơ mộng như anh bạn Pierrot⁽¹⁾.

(1) Nhân vật trong một bài hát nhân gian nổi tiếng của Pháp có tên "Dưới ánh trăng" (Au clair de la lune).

- Không, nhưng vì vợ tôi cũng giống hệt như cô khi tôi gặp bà ấy. Si mê đắm đuối một gã đẹp trai thì ít vô duyên thì nhiều khiến con tim bà ấy không ngừng thổn thức. Bởi bà ấy cần đến hai năm trời mới hiểu ra điều đó và cho đến giờ hai năm uổng phí đó vẫn khiến tôi tức điên, bởi lẽ ra chúng tôi đã có thể ở bên nhau trong quãng thời gian đó.

- Thế nhưng hai năm thì đâu có gì nghiêm trọng đến thế. Bởi lẽ câu chuyện đó đã kết thúc rồi mà.

- Cô cứ hỏi bà ấy thì biết, cô chỉ việc xuôi xuống phố Lepic, bà ấy đang ở nghĩa trang Montmartre, ngay dưới chân đồi kia thôi.

- Ông nói gì thế?

- Một ngày đẹp trời, như ngày hôm nay, cho tới lúc một chiếc xe tải cắt ngang đường chúng tôi đi, chúng tôi thì đang ngồi trên mô tô.

- Tôi xin lỗi, Mia thầm thì, mặt cuối gằm.

- Đừng xin lỗi, cô đâu phải người cầm lái.

Mia lắc đầu, bước lùi lại rồi đi về phía băng ghế của mình.

- Này cô!

- Vâng, cô ngoái lại đáp.

- Một ngày đều quý giá.

Cô men theo cầu thang xuống một con phố nhỏ, ngồi trên một bậc thang, bấm số của David và gặp đúng hộp thư thoại.

- Kết thúc rồi, David, em không muốn gặp lại anh nữa bởi vì... *em yêu anh đến chết đi được... khi thật, lúc ngồi ở băng ghế kia thì dễ hơn nhiều, lời lẽ cứ tuôn không cần gắng sức... Bầu không khí im lặng này thật lố bịch, mà đã bắt đầu thì phải tiếp tục đi chứ đồ ngốc...* bởi vì anh đã khiến em bất hạnh, anh đã phá hỏng mọi chuyện, và em muốn biết điều đó trước khi... *nhưng sao em lại yêu anh đến thế này...*

Cô đập máy, tự hỏi liệu người ta có thể xóa một tin nhắn từ xa không, thở hắt ra rồi gọi lại.

- Chẳng bao lâu nữa em sẽ gặp một anh chàng Pierrot, *mình đang huyền thuyên toàn những điều vô nghĩa quá... Chúa ơi, mình không vừa nói điều đó thành tiếng đấy chứ?...*

Một người đàn ông muốn hái trăng trên trời cho em và em sẽ không bắt chúng ta mất thêm một giây nào nữa vì những tình cảm em dành cho anh. Vả chăng, em sẽ xóa những tình cảm đó đi, giống như anh sẽ xóa tin nhắn này...

Ngừng lại thôi, mà trở nên bi lụy rồi đấy... đừng gọi lại cho em... hoặc gọi lại sau năm phút để nói cho em biết rằng anh đã thay đổi và anh sẽ bắt chuyến tàu đầu tiên tới đây... không, làm ơn rủ lòng thương đừng gọi lại cho em... Chúng ta sẽ gặp nhau tại buổi họp báo ra mắt phim, ai đó sẽ đóng vai người này, nói cho cùng thì đó là nghề của chúng ta kia mà... *Như thế sẽ ổn nhất, chuyên nghiệp và kiên định. Stop, chớ có nói thêm gì nữa, như vậy*

là hoàn hảo rồi... được rồi, giờ em dập máy đây, thêm câu đó hoàn toàn chẳng để làm gì... Tạm biệt, David. Em là Mia đây...

Cô chờ mười phút trước khi đành lòng cất điện thoại vào túi áo khoác.

Nhà hàng nằm cách đây vài con phố. Dọc đường tới đó, lòng vẫn nặng trĩu nhưng dường như bước chân cô đã nhẹ đi phần nào.

* * *

- Nếu một ngày nào đó tớ có thể tặng cho mình một chuyến nghỉ dưỡng tại London thì đừng mong tớ mất thời gian ở trường quay nhé, Daisy lên tiếng ngay khi thấy Mia bước vào. Cậu làm gì ở đâu vậy? Cậu nên đi dạo thì tốt hơn đấy!

- Buổi trưa cậu có cần nhân viên phục vụ bàn không?

Không đáp lời, Mia tiến thẳng vào bếp, Daisy giật khỏi tay Mia tấm tạp dề mà cô bạn đang định khoác lên người.

- Cậu có muốn chúng ta nói chuyện không?

- Không phải lúc này.

Daisy quay lại đứng đằng sau bếp rồi đưa các đĩa đồ ăn cho Mia. Không cần hướng dẫn cô cách hoàn thành nhiệm vụ bởi vì bây giờ nhà hàng chỉ có duy nhất một bàn khách.

* * *

Sau bữa trưa, Paul để Arthur và Lauren tự do bát phố quanh Paris. Đầu giờ tối, anh ghé một hiệu sách ở quận IX để đọc sách và trước đó đã từ chối không cho họ biết là hiệu sách nào vì sợ họ sẽ tới tìm anh. Anh giao cho họ một chìa khóa phụ của căn hộ rồi hẹn gặp họ vào ngày hôm sau.

Arthur dẫn Lauren tới khu phố trước kia anh từng sống, dọc đường đi anh còn chỉ cho cô thấy cả khung cửa sổ của căn hộ một phòng vốn là nơi ở cũ của mình. Họ uống cà phê trong quán nơi xưa kia anh thường xuyên nghĩ

đến cô trước khi cuộc đời run rủi cho họ về bên nhau. Cuộc đi dạo của vợ chồng Arthur tiếp tục dọc theo hai bờ sông. Cuối cùng, họ quay lại căn hộ của Paul.

Lauren thấy thâm mệt nên đã ngủ thiếp đi không thiết ăn uống. Arthur nhìn vợ một lát rồi mượn tạm máy tính của cô. Kiểm tra thư điện tử xong, anh ngẫm nghĩ hồi lâu về những lời Paul và Lauren đã nói trong công viên nhỏ khu Saint-Germain-des-Prés.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hạnh phúc của người bạn thời thơ ấu của anh đáng kể hơn bất cứ thứ gì khác, cũng không còn nghi ngờ gì nữa, vì cậu ấy, anh sẵn sàng hy sinh mọi thứ, kể cả việc nhìn cậu ấy đi tới đầu kia thế giới. Nhưng cô nàng Kyong đó chưa chắc đã là người phụ nữ duy nhất có thể mang lại hạnh phúc cho bạn anh. Một cuộc gặp gỡ bất ngờ vượt đại dương, có lẽ đó là thứ đáng để cầu đến vận may. Anh chợt nhớ lại câu chuyện về một cụ già một ngày nọ bước vào nhà thờ để than phiền với Chúa vì người đã không bao giờ giúp cụ trúng số, kể cả giải khuyến khích cũng chưa thấy đâu trong khi cụ đang chuẩn bị mừng thọ tuổi chín mươi bảy, bỗng một tia sáng xuất hiện trên vòm trời, giọng của Chúa đáp lời cụ: "Ít nhất con cũng phải một lần mua vé số đi chứ, rồi chúng ta sẽ bàn lại chuyện này sau."

Chuyện diễn ra sau đây có thể là trò đùa quy mô nhất mà Arthur dành cho Paul suốt ba mươi năm tình bạn lâu bền, nhưng đằng sau nó là những chủ tâm tốt đẹp.

7

Daisy không biết mình đã thiếp đi lúc mấy giờ nhưng cô dám chắc là ngày hôm đó sẽ rất dài. Cô gắng nhớ xem trong phòng lạnh của nhà hàng còn những gì, để cân nhắc có cần đi chợ không rồi quyết định trong tình trạng hiện tại của bản thân, chỉ duy nhất một chậu ngủ mới có thể giúp cô sống sót. Mười giờ, cô lại mở hé một mắt, nhảy ra khỏi giường, tắm rửa rồi mặc quần áo trong lúc miệng không ngớt rửa xả bản thân. Đến khi rời khỏi

căn hộ cô vẫn làm bầm chửi rửa, hàng xóm láng giềng vẫn còn nghe thấy tiếng làm bầm đó trong lúc Daisy nhảy lò cò ngược lên đầu phố vì vừa bước đi vừa xỏ giày. Tối qua, Mia đã thao thao bất tuyệt không thể kiềm nén. Cô đã thuật lại chuyện của mình với David, từ ngày họ gặp nhau cho tới cuộc điện thoại đã đặt dấu chấm hết mọi chuyện.

Mia đã thức dậy vì nghe thấy trảng rửa xả kia nên chỉ dám lộ mặt khi đông tố đã qua đi.

Cô lang thang khắp căn hộ, bật máy tính, định bụng sẽ không đọc thư, sau rồi cô vẫn kiểm tra một lượt và phát hiện có một bức thư của Creston. Bức thư thuộc dạng đơn giản nhất năn nỉ cô cho ông biết tin tức về cô.

Cô tìm đến trang trang web kết bạn, chỉ vì lý do duy nhất là nghiên cứu lối diễn xuất. Tuy không thấy bất cứ điều gì thú vị, chỉ ngay trước khi rời khỏi trang web, cô mới kiểm tra phần tài liệu nực cười nơi các thuật toán đã bổ sung theo lối ngẫu nhiên. Phiếu đăng ký của một ứng viên duy nhất hiện ra và Mia hầu như chắc chắn đã nhìn thấy gương mặt anh chàng. Cô từng gặp anh chàng này ngay trong phu phổ ư? Anh ta không mang bất cứ biệt danh thô tục nào hay tự nhận mình hóm hỉnh. Cô bất giác thấy gương mặt anh ta ưa nhìn và còn ngạc nhiên hơn nữa khi thấy biểu tượng phong bì nhỏ nhỏ bên dưới bức ảnh của đối phương đang nhấp nháy. Tin nhắn gửi tới cô không có gì giống với những tin nhắn mà cô đã từng đọc khi được Daisy hướng dẫn. Nội dung đơn giản và lịch thiệp của tin nhắn ấy thậm chí còn khiến cô mỉm cười.

Tôi từng là một kiến trúc sư sống tại San Francisco, tôi từng nảy ra ý tưởng điên rồ là viết một cuốn tiểu thuyết, rồi nó được xuất bản. Tôi là người Mỹ, không có điểm gì hoàn hảo, hiện đang sống tại Paris. Tôi vẫn đang tiếp tục viết văn. Tôi chưa bao giờ đăng ký vào một trang web kết bạn nên không may mắn biết cần phải nói gì hoặc không nên nói gì. Cô là bếp trưởng, đó là một nghề thật thú vị, điểm chung giữa chúng ta nằm ở chỗ ngày đêm làm việc để rồi chia sẻ thành quả lao động ấy với người khác. Điều gì thúc đẩy chúng ta làm vậy, tôi không rõ nữa, nhưng hạnh phúc thay khi cố gắng vượt qua thách thức điên khùng là làm việc không ngừng nghỉ

để mang đến cho người khác niềm vui. Tôi không biết sao mình lại dám liều mạng viết cho cô, cũng không rõ liệu cô có hồi âm hay không. Tại sao các nhân vật trong tiểu thuyết lại dũng cảm hơn chúng ta nhỉ? Tại sao họ lại dám làm mọi việc trong khi chúng ta chỉ dám làm quá ít việc đến vậy? Phải chăng nguồn cơn nằm ở sự tự do của họ? Tối nay, tôi sẽ tới ăn tối tại nhà hàng Uma trên phố 29 Tháng Bảy. Tôi đã đọc thấy bếp trưởng của nhà hàng đó sẽ nấu món cá tráp bỏ lò tẩm ướp bằng các loại rau thơm ngoại lai có hương vị tuyệt ngon, và lại tôi còn rất thích phố 29 Tháng Bảy, khung cảnh ở đó thường rất đẹp. Nếu hào hứng với trải nghiệm ẩm thực này, cô sẽ là khách mời của tôi, tôi rất lấy làm hạnh.

Thân mến.

Paul

Mia đóng tin nhắn lại, như thể nó khiến mắt cô bông rát, trong khi đó mắt cô vẫn dán chặt vào màn hình laptop. Cô cố kiềm nén, gần như bị choáng váng, nhưng không thể cưỡng lại lâu mong muốn đọc lại bức thư lần nữa. Nếu một ngày kia mẹ cô biết con gái mình tìm đến một cuộc hẹn hò giấu mặt, dù chỉ trong suy nghĩ, bà chắc sẽ đóng đinh câu rút cô mắt, còn Creston sẽ hòa vào với mẹ cô để đánh bóng mấy cây đinh.

Tại sao các nhân vật trong tiểu thuyết lại dũng cảm hơn chúng ta nhỉ?

Cô đã từng đóng biết bao vai diễn và mơ đến sự tự do mà chúng mang lại cho cô. Đã bao lần David nhắc cô nhớ rằng công chúng không dành tình cảm cho cô mà chỉ yêu mến nhân vật của cô, anh còn nói thêm rằng nếu mọi người quen biết cô trong đời thật, họ sẽ vỡ mộng.

Tại sao họ lại dám làm mọi việc trong khi chúng ta chỉ dám làm quá ít việc đến vậy?

Cô in bức thư ra rồi gấp lại làm tư. Mỗi lần cô hoài nghi hoặc thiếu dũng khí để nói hoặc điều gì mình muốn, cô sẽ đọc lại những dòng này.

Phải chăng nguồn cơn nằm ở sự tự do của họ?

Người đàn ông này có lý... và tại sao lại không chứ!

Ngón tay cô lướt trên bàn phím.

Paul thân mến.

Tôi rất thích lá thư anh viết. Tôi cũng vậy, cho tới những ngày gần đây, cũng chưa từng ghé qua những trang web kiểu này. Tôi thậm chí còn tin là mình sẽ giấu cọt một cô bạn nếu cô ấy tâm sự rằng đã nhận lời dùng bữa tối cùng một người xa lạ theo lối đường vòng thế này. Anh đã động chạm đến điều gì đó rất thật. Phải chăng sự tự do mà các nhân vật hư cấu có được khiến chúng ta mơ ước, hoặc cách thức mà sự tự do ấy biến đổi họ, tại sao họ dám làm mọi việc trong khi chúng ta chỉ dám làm quá ít việc đến thế? (Xin lỗi vì đã nhắc lại nguyên xi, tôi không phải nhà văn.)

Vì không được kề cận họ trong đời thực, tôi lấy làm mừng khi có cơ hội bàn luận cùng một trong số những người đã mang lại sức sống cho họ. Anh hẳn là vui lắm khi cho họ thực hiện tất cả những gì anh cho là hợp lý. Trừ có điều thi thoảng, không phải chính họ áp đặt luật lệ của họ lên anh sao? Hẳn là công chuyện anh rất bận, chừng nào còn nhiệt tình bàn về chuyện này như thế.

Hẹn tới nay, tôi cũng cực cực kỳ lấy làm vinh hạnh.

Mia

TB: Tôi là người Anh, và còn lâu mới hoàn hảo.

* * *

- Vậy là anh đã đồng ý với kế hoạch của em! Lauren thốt lên.

Cô chờ cho người bồi bàn đi xa, uống một hơi cạn ly nước chanh rồi đưa mu bàn tay lên quệt lên miệng.

- Thư anh viết không tệ đấy chứ?

- Đủ để cô ấy hỏi âm. Anh thực sự sẵn sàng làm mọi chuyện để ngăn Paul đi Hàn Quốc, nhưng anh đã nhầm.

- Chính em đã khởi xướng cái trò chơi nhỏ này còn gì.

- Nhưng lúc đó chưa diễn ra cuộc gặp giữa Paul và biên tập viên của anh ấy...

- Mặc cho cậu ấy tới Hội chợ sách đi, điều anh muốn, đó là cậu ấy từ đó trở về.

- ... trước khi anh ấy nói cho chúng ta biết lý do khác của chuyến đi lần này.

- Càng có thêm lý do!

- Và anh tính thuyết phục anh ấy đến nhà hàng bằng cách nào?

- Anh cần em nghĩ cách giúp đây.

- Anh thì lúc nào chẳng cần em giúp.

- Anh sẽ bịa ra một bữa tối cùng một nữ khách hàng quan trọng rồi nhờ cậu ấy tới hỗ trợ.

- Bảy năm rồi anh ấy có hành nghề kiến trúc sư nữa đâu, anh ấy biết giúp cái gì đây?

- Có thể là phiên dịch chẳng?

- Anh nói tiếng Pháp chẳng thua gì anh ấy, thậm chí còn trôi chảy hơn.

- Cậu ấy biết rõ địa hình Paris.

- Và để thực hiện dự án gì đây?

- Câu hỏi hay đấy, phòng khi cậu ấy hỏi anh đúng câu đó.

- Anh chỉ việc bảo để thiết kế một nhà hàng.

- Không đủ quan trọng để hãng kiến trúc bọn anh quan tâm với khoảng cách xa thế này.

- Một nhà hàng rất lớn chẳng?
- Không, nhưng tại sao không phải là một thương hiệu Mỹ sắp khai trương tại Paris nhỉ.
- Nghe có đáng tin không thế?
- Anh biết mà! Thương hiệu Simbad sẽ quyết định khai trương tại đây, đó là nhà hàng yêu thích của Paul tại San Francisco.
- Và em sẽ đóng vai gì trong màn kịch này đây?
- Nếu anh xuất trận một mình thì có khả năng cậu ấy sẽ nghi ngờ, hoặc từ chối, nhưng nếu em nói thêm vào, thì cậu ấy sẽ nhận lời vì nể mặt em.
- Một cú lừa ngoạn mục và một sự can thiệp đáng kể vào đời của Paul.
- Có lẽ, những việc lần này là vì lợi ích của cậu ấy thôi, còn về mặt can thiệp thì cả Paul và em đều đang nợ anh mà, nếu em hiểu anh định ám chỉ điều gì.
- Anh sẽ không trách bọn em vì đã cứu mạng anh đấy chứ?
- Thì đó, anh cũng vậy, anh sắp cứu mạng cậu ấy đây, cậu ấy chẳng có lý do gì để trách anh hết.
- Ồ có đấy, vào giây phút Paul nhận ra đã bị anh dắt mũi. Và phần còn lại của buổi tối sẽ trở thành địa ngục. Ta biết nói chuyện gì bên bàn ăn nhỉ?
- Chúng ta thì không nói gì hết, vì ta đâu có xuất đầu lộ diện!
- Anh định cho một mình Paul tới dùng bữa tối với một người phụ nữ xa lạ đã nhận lời hẹn gặp qua một trang web hẹn hò ấy hả, trong khi anh ấy tin rằng mình đang nói chuyện cùng một nữ khách hàng với tư cách là kiến trúc sư sao?

Lauren cười phá lên.

- Em thích chứng kiến cuộc hẹn này quá đi mất, cô nói.
- Anh cũng vậy, nhưng chúng ta đừng quá đà nữa đi.

- Chuyện này sẽ không đời nào diễn ra suôn sẻ, họ sẽ hiểu rõ sự tình trước khi món nhập bữa được dọn ra.

- Có lẽ vậy. Nhưng biết đâu chuyện lại may mắn ổn thỏa thì sao, dẫu là cơ may nhỏ nhất? Đã bao lần em thử làm điều bất khả trong phòng phẫu thuật trong khi tất cả mọi người đều thúc bách em bỏ cuộc?

- Đừng cố gắng dùng tình cảm hòng thuyết phục em. Em không rõ liệu âm mưu chúng ta đang thực hiện là đáng ghê tởm hay tức cười nữa.

- Có lẽ là cả hai! Trừ phi vụ này suôn sẻ.

Lauren nhờ người phục vụ bàn tính tiền cho họ.

- Chúng ta đi đâu thế? Arthur tò mò.

- Sắp xếp vali rồi tìm một khách sạn, em e là ngày mai Paul sẽ tống khứ vợ chồng mình ra khỏi cửa mất thôi.

- Ý hay lắm. Chúng ta nhờ trại ngay tối nay thôi, để anh đưa em đi thăm vùng Normandie.

* * *

Paul thấy Arthur hơi tự do quá trớn khi dùng tên anh đặt bàn, và bức mình hết sức khi mình là người tới trước tiên. Cô nhân viên phục vụ bàn xếp cho anh vào một bàn có bốn ghế nhưng chỉ vồn vện hai bộ đồ ăn. Anh vừa nhận xét vậy thì cô gái liền biến mất.

Mia đến sát giờ hẹn, cô chào Paul rồi ngồi xuống ghế đối diện anh.

- Tôi cứ nghĩ tất cả nhà văn đều già cơ đấy, cô nói đoạn mỉm cười.

- Tôi cho rằng những ai không chết trẻ rồi cuộc sẽ trở thành nhà văn thôi.

- Đó là một câu đáp của nhân vật Holly Golightly.

- *Bữa sáng tại nhà hàng Tiffany.*

- Một trong những bộ phim tôi thích nhất.

- Truman Capote, tôi vừa ngưỡng mộ vừa ghét cay ghét đắng tác giả này, Paul buộc miệng.

- Tại sao thế?

- Chẳng ấy tài năng tụt lại ở một người duy nhất, điều đó khiến cô phát ghen lên được. Ông ấy có thể chia sẻ với những người khác đôi chút mà, cô không thấy vậy sao?

- Có chứ, có lẽ vậy.

- Tôi rất tiếc, cậu ấy chưa bao giờ trễ hẹn.

- Năm phút đối với một phụ nữ mà nói đâu phải là trễ hẹn, Mia đáp.

- Tôi không nói đến cô, tôi sẽ không cho phép mình làm vậy. Tôi không biết họ đang làm gì nữa, đáng ra họ phải có mặt ở đây rồi.

- Nếu anh đã nói thế...

- Xin cô thứ lỗi, tôi còn chưa giới thiệu, tôi là Paul còn cô hẳn là...

- Dĩ nhiên là Mia rồi.

- Tôi muốn đợi họ rồi mới bắt đầu bàn luận, điều này không ngăn chúng ta nói về một chuyện gì đó khác. Giọng cô nghe lo lắng, cô là người Anh chẳng?

- Hiên nhiên rồi. Tôi đã báo cho anh biết trong phần tái bút đây thôi.

- Ra thế, cậu ấy không nói gì với tôi! Còn tôi là người Mỹ, nhưng chúng ta có thể tiếp tục trò chuyện bằng thứ ngôn ngữ của Molière, dân Pháp rất sợ nghe người ta nói tiếng Anh trên đất Pháp.

- Vậy thì chúng ta nên nói tiếng Pháp thôi.

- Tôi nói chuyện đó không có ý làm cô sợ đâu, dân Pháp rất thích các nhà hàng ngoại quốc. Và mở một nhà hàng ngoại quốc tại Paris đúng là một ý tuyệt hay.

- Âm thực của nhà hàng tôi mang phong vị Provence thì đúng hơn, Mia đáp, bắt chước cung cách của Daisy.

- Cô không định trung thành với nguyên gốc sao?

- Anh không hình dung tôi tha thiết với sự trung thành thế nào đâu. Nhưng ta có thể cùng lúc vừa trung thành vừa độc đáo.

- Tôi cho là đúng, Paul đáp vẻ lúng túng.

- Anh đang viết gì vậy?

- Cậu ấy đã nói cho cô biết sao? Cậu ấy không nên làm thế thì tốt hơn. Tôi viết tiểu thuyết, nhưng việc ấy không ngăn tôi tiếp tục hành nghề.

- Kiến trúc, phải vậy không?

- Nếu không phải vậy thì tôi có mặt ở đây làm gì nào?

Paul đáp khiến Mia bỗng thấy bối rối. Cậu ấy còn kể cho cô nghe chuyện gì khác không?

- Anh ta nói bản thân ở ngôi thứ ba, mình nhất định gặp phải chuyện này cơ đấy!

- Cô đang nói gì đó, nhưng tôi không nghe thấy, Paul tiếp lời.

- Không có gì, xin lỗi anh, chuyện đó đôi khi xảy ra, tôi nói chuyện một mình.

Paul ngoác miệng cười.

- Tôi có thể thổ lộ với cô điều này được không?

- Nếu anh muốn.

- Tôi cũng vậy, hình như tôi cũng thường nói chuyện một mình, họ thường nhắc tôi vụ đó. Về phần mình, tôi có thể đảm bảo với cô rằng tôi sẽ không bỏ lỡ dịp nhắc nhở vụ họ trễ hẹn. Tôi thực lòng thấy xấu hổ.

- Không bằng tôi đâu, Mia khẳng định.

- Thiếu chuyên nghiệp đến thế là cùng, tôi đảm bảo với cô rằng cung cách này không giống họ ngày thường chút nào.

- Và anh ta còn điên khùng nữa chứ... nhưng mình đang làm gì ở đây thế này?

- Cô ta lại nhai, thật đáng sợ, mình sẽ giết Arthur rồi băm vằm hắn ra, mình quá tốt bụng, chuyện này sẽ khiến mình bị mất uy tín mất. Nhưng khôn nổi họ đang làm gì thế kia chứ?

- Anh cũng vậy, anh vừa thì thầm đấy, Mia nhận xét.

- Không, tôi không nghĩ thế, ngược lại cô mới đang thì thầm ấy...

- Có lẽ đây không phải là một ý hay, như tôi đã nói với anh rồi đấy, đây là lần đầu tiên và quả là phiền phức hơn tôi hình dung.

- Đây là lần đầu cô tới Paris sao? Cô nói tiếng Pháp thực sự rất tốt, cô học tiếng Pháp ở đâu vậy?

- Tôi không nói đến chuyện đó. Đây hoàn toàn không phải lần đầu tôi tới Paris, cô bạn thân nhất của tôi vốn là người Pháp, chúng tôi biết nhau từ hồi còn nhỏ xíu, cô ấy đến ở cùng gia đình tôi để học tiếng anh, thế rồi đến lượt tôi tới nghỉ hè tại nhà cô ấy ở vùng Provence.

- Âm thực Provence nảy sinh từ đó đúng không?

- Chính xác.

Im lặng bao trùm , chỉ vài phút, nhưng hai người họ thấy nó dường như kéo dài bất tận. Nhân viên phục vụ bàn quay trở lại cùng hai quyền thực đơn.

- Nếu cứ thế này thì chúng ta chỉ việc gọi món mà không cần đợi họ đâu, Paul thốt lên, chuyện này sẽ dạy cho họ một bài học.

- Tôi nghĩ mình cũng không đói lắm, Mia nói rồi đặt quyền thực đơn xuống.

- Tiếc thật, các món ở đây ngon lắm, tôi đã đọc được rất nhiều lời khen mà giới phê bình ẩm thực dành cho nhà hàng này.

- Món cá tráp bỏ lò ướp rau thơm ngoại lai, anh đã viết cho tôi như thế.

- Tôi viết cho cô như thế khi nào? Paul tròn tròn mắt kinh ngạc.
- Anh có đang dùng thuốc không?
- Không, sao cô hỏi vậy, thế còn cô?
- Tôi hiểu rồi, Mia thở dài, đây là một màn kịch khiến tôi bật cười và cố gắng giúp tôi thư giãn, nhưng anh không cần mất công làm vậy đâu, bởi vì vụ này khó nuốt lắm và nó khiến tôi phát hãi thì đúng hơn. Giờ thì tôi hiểu rồi, mọi việc sẽ ổn thôi, nhưng xin anh vui lòng dừng lại.
- Tôi đâu có cố gắng làm cho cô cười... Và tôi đã làm cô sợ ở điểm nào vậy?
- *Được thôi, gã này hâm dở không để đâu cho hết. Mình sẽ không làm trái ý hắn, tệ nhất là mình gọi một món khai vị rồi mười lăm phút nữa mình sẽ chuẩn. Anh nói đúng đấy, chúng ta đừng chờ họ nữa, họ chỉ việc tới đây thôi mà.*
- Tuyệt! Chúng ta gọi món nhé, rồi sau đó cô sẽ nói tôi nghe về kế hoạch của cô.
- Kế hoạch nào?
- Nhà hàng của cô chứ còn gì nữa!
- Tôi đã nói với anh rồi, ẩm thực miền Nam, chính xác hơn là ẩm thực vùng Nice.
- Ra thế, Nice, tôi yêu thành phố đó lắm, tháng Sáu năm ngoái tôi từng được mời tới đó nhân dịp Hội sách, trời nóng như thiêu nhưng người dân thì hết sức thân thiện. Rốt cuộc, vài người đã mang sách đến xin tôi chữ ký, thành thực mà nói thì không nhiều.
- Anh đã viết bao nhiêu cuốn tiểu thuyết rồi?
- Sáu cuốn nếu tính cả cuốn đầu tay, dĩ nhiên rồi?
- Tại sao anh lại định không tính cuốn đó?

- Chẳng vì sao cả, rốt cuộc là có chứ nhỉ, bây giờ tôi viết mà không hay biết là mình đang viết.

- *Hắn ta bắt đầu làm mình thực sự phát ngán với cách nói chuyện ngu ngốc này rồi.* Bây giờ anh nghĩ mình đang làm gì, xây lâu đài cát trên bãi biển chắc?

- *Cô ta ngốc quá là ngốc hoặc giả cô ta coi mình là một tên đàn chảnh?* Không, ý tôi là tôi không hề hình dung nó sẽ được xuất bản, thậm chí tôi còn không hề có ý định gửi nó tới một nhà xuất bản nào.

- Thế mà nó vẫn được xuất bản sao?

- Đúng vậy, Lauren đã thay tôi gửi nó đi mà không hề hỏi ý kiến tôi, thật hết chỗ nói, nhưng tôi đâu có thể trách cô ấy được. Ngay cả khi ban đầu nói đúng ra là tôi thấy thật khó để vượt qua trải nghiệm đó, chính vì cô ấy mà tôi mới chuyển tới sống tại đây.

- Tôi có thể hỏi anh một câu hơi tọc mạch được không?

- Cô cứ hỏi, tôi không buộc phải trả lời mà.

- Anh sống cách đây có xa không?

- Nhà tôi ở quận III.

- Chỗ đó cách nhà hàng này quá năm trăm mét chứ?

- Chúng ta đang ở quận I, quả thực cách cũng khá xa đấy, sao cô lại hỏi vậy?

- Không có gì.

- Thế còn cô?

- Tôi ở Montmartre.

- Khu đó rất đẹp. Được rồi, lần này thì nhất định chúng ta gọi món nhé.

Paul gọi nhân viên phục vụ bàn.

- Cô thử món cá tráp chứ? Paul vừa nhìn Mía vừa đề xuất.

- Món cá tráp chuẩn bị có lâu không? Cô quay sang hỏi bồi bàn.

Người này lắc đầu tời rời đi. Paul hơi nghiêng người về phía Mia vẻ ranh mãnh.

- Tôi không muốn xen vào chuyện không liên quan đến mình nhưng nếu cô tính mở một nhà hàng chuyên về hải sản, cô nên tìm hiểu thời gian nấu món cá tráp chứ, anh vừa nói vừa cười khẩy.

Lần này im lặng lâu hơn một chút, Paul quan sát Mia và Mia dò xét Paul.

- Vậy là cô thích Sanfrancisco chứ, cô từng sống tại đó chưa? Paul hỏi.

- Không, tôi từng tới đó nhiều lần vì lý do công việc, đó quả là một thành phố tuyệt đẹp, ánh sáng rất tuyệt vời.

- Tôi ngỡ đã đoán ra kia đây! Cô đã thực tập ở chỗ Simbad và quyết định mang concept của họ tới đây.

- Gã Simbad đó là ai vậy?

- *Mình sẽ giết cậu ta, mình sẽ giết cả hai người bọn họ*, Paul lẩm bẩm, lần này than ôi lại theo cách đủ to để Mia nghe thấy. Thành thực mà nói, và xin thứ lỗi vì nói chuyện này với cô, nhưng có lẽ ít ra cũng nên chính xác chứ nhỉ?

- Một vụ giết người với hai nạn nhân, cần phải hiểu câu nói đó theo nghĩa bóng phải không?

- *Cô ta ngốc một cách ngoạn cố. Mình đang làm gì ở đây nhỉ, nhưng mình đang làm cái quái gì ở đây thế, thay vì ở nhà?* Tôi đảm bảo với cô, tôi không có ý định xác hại ai hết, nhưng phải thừa nhận rằng thế này thì quá lảm rồi. Tôi biến thành kẻ gì trước mặt cô thế này? Một gã bất tài thậm chí còn không thuộc hồ sơ của mình ư?

- Bởi vì tôi là một hồ sơ ư?

- Cô cố tình nói thế chẳng? Không phải bản thân cô mà là thứ đã đưa cả hai chúng ta tới đây.

- Tốt rồi, Mia nói bằng giọng cả quyết, hai bàn tay đặt xuống cả mặt bàn, tôi nghĩ chúng ta đã nói với nhau nhiều điều cốt yếu và vì tôi không đói...*tôi đang đói ngấu rồi đây...*anh có thể ném món cá tráp đó sau khi tôi ra về.

- Xin cô lượng thứ, Paul bối rối đáp. Tôi vụng về quá, xin lỗi cô lần nữa. Đã lâu lắm rồi tôi không còn làm kiểu công việc này nữa, buộc phải chấp nhận là tôi đã quên biến cung cách rồi. Tôi đã bảo cậu ấy là tôi không làm được đâu, lẽ ra tôi nên từ chối mới phải, còn cậu ấy, lẽ ra không bao giờ nên để tôi xoay xở một mình thế này, cậu ấy thật không lịch sự chút nào, cả hai bọn họ thì đúng hơn.

- Anh sống cùng những hồn ma hay những người anh đang nhắc tới này thật sự tồn tại?

- *Một con khủng! Mình đang ăn tối cùng một cô ả người Anh nói những cuội, chuyện kiểu này chỉ xảy ra với mình thôi.*

- Anh vẫn đang lảm bảm kia...

- Tôi đang nghĩ đến người cộng sự cũ, Arthur, cùng vợ cậu ấy là Lauren. Đúng là cô định giao cho cậu ấy thiết kế nhà hàng mới hả?

- Tôi không nghĩ vậy, cô thận trọng đáp.

- Tôi có thể hiểu được chuyện đó... Ý tôi là trước cuộc hẹn thảm họa này kia.

- Cũng không luôn.

- Như vậy thì cô làm gì ở đây?

- Cho đến ban nãy, tôi vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng giờ thì tôi chắc chắn rồi, anh đúng là điên. Daisy đã cảnh báo tôi rồi, lẽ ra tôi phải nghe lời cô ấy.

- Hay đấy! Tôi không rõ làm cách nào Daisy của cô lại có thể nghĩ là tôi điên, vì tôi chẳng quen biết Daisy, à mà có đấy, có một Daisy, nhưng đó là chiếc xe cứu thương⁽¹⁾. Quên chuyện tôi vừa nói đi, chuyện đó kể ra thì dài lắm.

(1) Trong cuốn *Nếu em không phải là một giấc mơ...*, Arthur và Paul đã chở Lauren bây giờ đang bất tỉnh từ Sanfrancisco đến Camel bằng một chiếc xe cứu thương cũ kỹ có tên là Daisy. (Chú thích của tác giả)

Cái cô Daisy này là ai vậy?

Paul ngừng một lúc, Mia chỉ còn đợi nhân viên phục vụ bàn xuất hiện để bỏ đi. Trước mặt nhân viên phục vụ bàn, gã thần kinh này sẽ không dám bám theo cô. Một khi đã thoát khỏi hắn rồi, cô sẽ về Montmartre, chạy vội tới laptop để xóa sạch bản lý lịch trích ngang của bản thân khỏi trang web tai bay vạ gió kia và mọi thứ sẽ trở lại đầu vào đây. Sau đó, cô sẽ tới nhà hàng La Clamada ăn tối vì cô đang đói muốn xỉu đi rồi.

- Tại sao cô lại nghĩ là tôi điên? Paul lên tiếng.

- Nghe này, vụ này sẽ không ổn đâu, đây là một trò chơi thôi, tôi xin lỗi.

Paul thở dài nhẹ nhõm.

- Dĩ nhiên rồi! Lẽ ra tôi nên nghi ngờ mới phải. Ngay từ đầu các vị đã cho tôi vào tròng, các vị đã thông đồng với nhau! Vậy thì hoan hô, anh nói rồi vỗ tay. Tôi đã mắc lừa. Họ đang nấp đâu đó chứ gì? Được rồi, cô cứ ra hiệu cho họ đi, tôi biết cách chơi đẹp mà, các vị đã lừa được tôi rồi đó.

Paul cười ngoác miệng rồi ngoái lại để nhìn khắp phòng tìm kiếm Arthur và Lauren trong khi Mia dường như đang rụng rời. Cô tự hỏi mình phải chờ thêm bao lâu nữa trước khi món cá đáng ghét kia được dọn ra.

- Anh đúng là nhà văn chứ?

- Đúng thế, anh vừa nói vừa quay lại nhìn thẳng vào mặt cô.

- Chi tiết đó có lẽ giải thích được chuyện này. Các nhân vật thường ám ảnh tác giả rồi cuối cùng là bước vào cuộc đời của tác giả. Tôi không trách anh chuyện đó, thậm chí trong cơn điên loạn ngọt ngào này cũng có chút chất thơ. Và chẳng, những gì anh viết cho tôi rất dễ thương. Giờ thì nếu anh cho phép, tôi sẽ về nhà để anh ở lại với họ.

- Tôi còn viết cho cô những gì thế?

Mia lấy từ trong túi ra tờ giấy gấp tư, mở nó ra rồi đưa cho Paul.

- Anh đúng là tác giả của những dòng này chứ?

Paul chăm chú đọc nội dung rồi bối rối nhìn Mia.

- Tôi thừa nhận có nhiều điểm chung với người này, thậm chí tôi rất có thể đã viết gần như nguyên xi những gì tôi vừa đọc, nhưng tôi nghĩ trò đùa này kéo dài như vậy là đủ rồi.

- Tôi không đùa và tôi không quen ai cả Arthur lẫn vợ anh ta!

- Vậy thì tôi e là đã xảy ra một sự trùng hợp đáng ngạc nhiên. Nói cho cùng, tôi không phải người duy nhất viết văn tại Paris. Tôi đồ rằng người cô hện gặp đang ở đâu đó trong phòng này, còn tôi, hẳn là tôi nhầm chỗ, Paul đáp bằng giọng giễu cợt.

- Nhưng trên phiếu đăng ký thì đúng là ảnh chụp anh!

- Phiếu đăng ký nào vậy?

- Đủ rồi đấy, anh làm ơn đi, như thế này đã đủ khó chịu lắm rồi. Phiếu đăng ký mà anh đăng tải trên trang web kết bạn chứ còn gì nữa.

- Tôi chưa bao giờ tìm đến một trang web kết bạn, cô đang huyền thuyên gì vậy? Lời giải thích khả dĩ duy nhất là mỗi người trong chúng ta đều đang có hện với một ai đó khác.

- Anh thử nhìn quanh đi, tôi thấy chẳng ai giống hệt anh cả!

- Biết đâu cả hai chúng ta đều nhầm địa chỉ thì sao? Paul nói và ngay lập tức nhận ra sự phi lý trong gợi ý của mình vừa đưa ra.

- Trừ phi người đàn ông có hện với tôi thấy tôi không hợp nhãn nên đã quyết định chế giễu tôi bằng cách tự nhận mình là người khác?

- Không thể được, có mù mới hành xử như vậy.

- Anh thật lịch sự, tôi thích sự thẳng thắn trong câu chữ của anh, lời lẽ của anh đáng ra cũng nên như vậy.

Mia đứng dậy, Paul cũng đứng dậy theo và chộp lấy tay cô.

- Cô làm ơn ngồi xuống đi. Hẳn phải có lời giải thích hợp logic cho toàn bộ chuyện này. Tôi không biết nguyên do của mớ bòng bong này...hoặc giả...không, tôi không thể hình dung họ có thể dàn dựng một cú lừa ngoạn mục nhường này.

- Những người bạn vô hình của anh chứ gì?

- Cô không biết mình đã nói đúng thể nào đâu, Laurer có biệt tài biến mình thành vô hình, trừ phi đó chính là một số mệnh đeo đẳng cô ấy. Và cô hãy tin đi, đây không phải lần đầu tiên tôi trả giá cho chuyện này.

- Anh đã nói vậy thì thôi! Giờ tôi sẽ đi, còn anh, hãy hứa đừng bám theo tôi.

- Tại sao tôi phải bám theo cô?

Mia nhún vai. Cô đang chuẩn bị đứng dậy thì nhân viên phục vụ bàn xuất hiện. Món cá tráp thật thơm ngon còn dạ dày Mia bắt đầu réo ùng ục, to đến mức nhân viên phục vụ bàn phải mỉm cười khi bày đĩa cá trước mặt họ.

- Tôi đến thật đúng lúc! Chúc quý khách ngon miệng, cô ta nói rồi thoái lui. Paul xắt miếng lườn cá rồi để hai miếng vào đĩa của Mia. Điện thoại của anh vừa nhận được tin nhắn, anh bỏ ra chút thời gian để đọc.

- Lần này thì tôi hết sức xin lỗi cô, lời xin lỗi chân thành nhất trần đời, anh vừa nói vừa đặt điện thoại lên mặt bàn.

- Tôi vui lòng chấp nhận lời xin lỗi của anh, nhưng ăn xong bữa này là tôi đi đây nhé.

- Cô không muốn biết tại sao tôi xin lỗi cô ư?

- Không thực sự muốn, nhưng nếu anh đã thiết tha đến thế thì anh cứ nói.

- Tôi thừa nhận đã coi cô như một kẻ điên, giờ thì tôi đã có bằng chứng cho cô thấy cô không hề điên.

- Tôi lấy làm mừng khi nghe vậy, mặc dù về phía anh thì...

Paul chìa điện thoại cho Mia đọc

Paul thân mến của tớ,

Bọn tớ muốn khiêu khích sổ mệnh một chút, cậu hẳn đã đoán ra rồi đây, bọn tớ đã chơi cậu một vỏ ngoạn mục. Tớ hy vọng ít ra cậu đã có một buổi tối dễ chịu. Tớ phải thú thật với cậu rằng buổi tối của bọn tớ chính là sự pha trộn ngọt ngào giữa cảm giác tội lỗi và những tràng cười sảng khoái. Đừng hy vọng trả thù khi về tới nhà vì bọn tớ đã đi Honfleur từ cuối giờ chiều rồi. Tớ đang nhắn tin cho cậu từ nhà hàng nơi bọn tớ dùng bữa tối. Món cá tuyệt ngon, cảnh thì đẹp chẳng khác nào ảnh chụp trên bưu thiếp khiến Lauren mê mẩn, còn nhà trọ nơi tối nay chúng tớ sẽ ngủ trong vô cùng quyến rũ không kém. Hai hôm nữa bọn tớ mới về, cũng có thể lâu hơn, tùy theo thời gian cậu cần để bỏ qua cho bọn tớ. Chắc cậu sẽ nổi giận, nhưng trong vài năm nữa, chúng ta sẽ cùng nhau cười vang khi nhớ lại chuyện này, và ai mà biết được? Nhớ đâu cô nàng Mia này sẽ trở thành người phụ nữ của đời cậu, thì cậu phải biết ơn bọn tớ cả đời đây.

Nhớ lại tất cả những trò đùa đại cậu đã trút lên tớ thì chúng ta huề nhé, rốt cuộc là gần như huề rồi còn gì...

Hôn cậu.

Arthur và Lauren

Mia bỏ điện thoại xuống bàn rồi uống một hơi cạn ly vang, Paul hết sức ngạc nhiên nhưng đây không phải là lần đầu tiên anh ngạc nhiên trong bữa tối hôm nay.

- Tốt rồi, cô nói tiếp, mặt tích cực của mọi chuyện, đó là ít ra, tôi không ăn tối cùng một kẻ loạn trí.

- Còn mặt tiêu cực? Paul đốp lại.

- Các bạn anh có khiếu hài hước thật đáng gờm, nhất là đối với những nạn nhân liên đới trong trò đùa của họ, toàn bộ chuyện này đối với tôi khá là mất thể diện.

- Tôi mạn phép có ý kiến thế này, nếu ai đó trong hai chúng ta thực sự bị biến thành một kẻ ngốc, thì đó chính là tôi chứ!

- Ít ra thì anh không đăng ký vào một trang web kết bạn. Tôi cảm thấy mình thật đáng thương.

- Tôi đã nghĩ đến chuyện đó đôi lần mà, Paul thổ lộ. Tôi cam đoan với cô đó là sự thật, tôi không nói điều đó chỉ vì lịch sự thôi đâu, tôi rất có thể đã làm chuyện tương tự.

- Nhưng anh chưa làm.

- Ý đồ mới là quan trọng chứ, phải không?

Paul rót rượu vang đầy ly của Mia rồi hỏi cô có muốn dùng một lát bánh mỳ nướng không.

- Và tôi có thể biết anh muốn cụng ly vì điều gì không?

- Vì một bữa tối mà cả cô lẫn tôi đều không bao giờ có thể kể lại. Riêng chuyện này cũng đã đủ độc đáo rồi. Tôi định đề nghị cô một việc, cực kỳ vinh hạnh.

- Nếu đó là một món tráng miệng, tôi không phản đối đâu, anh nói thật thì tôi cũng nói thật, tôi đang đói muốn chết và món cá này khá là ít năng lượng.

- Một món tráng miệng cũng được!

- Trong đầu anh đang nghĩ tới cái khác sao?

- Cô có thể đưa lại cho tôi xem bức thư lẽ ra tôi đã viết cho cô chứ, tôi muốn đọc lại một đoạn.

Mia đưa tờ thư cho anh.

- Đây rồi, chính xác là điều này. Chúng ta hãy chứng tỏ là mình dũng cảm hơn các nhân vật hư cấu đi, ít nhất cũng dũng cảm để không rời khỏi cái bàn này trong lúc có cảm giác đã bị mất thể diện. Hãy xóa những chuyện vừa xảy ra đi, toàn bộ những gì chúng ta đã nói với nhau cho đến

thời điểm này. Dễ ấy mà, chỉ cần nhấn một nút trên bàn phím là văn bản sẽ bị xóa. Hãy cùng nhau viết lại kịch bản kể từ thời điểm cô bước vào nhà hàng này.

Mia mỉm cười khi nghe thấy đề xuất của Paul.

- Anh đúng là nhà văn!

- Một câu rất hay để mở đầu chương, chúng ta có thể tiếp tục với câu trích dẫn Truman Capote của cô.

- Tôi nghĩ tất cả các nhà văn đều già cơ đấy, cô nhắc lại.

- Tôi cho rằng những ai không chết trẻ rồi cuộc sẽ trở thành nhà văn thôi.

- Đó là một câu đáp của nhân vật Holly Golightly.

- *Bữa sáng tại nhà hàng Tiffany.*

- Một trong những bộ phim tôi thích nhất.

- Truman Capote, tôi vừa ngưỡng mộ vừa ghét cay ghét đắng tác giả này.

- Tại sao thế?

- Chẳng ấy tài năng tụt lại ở một người duy nhất, điều đó khiến cô phát ghen lên được. Ông ấy có thể chia sẻ với những người khác đôi chút mà, cô không thấy vậy sao?

- Có chứ, có lẽ vậy.

- Cô thích bức thư tôi viết cho cô chứ?

- Tôi đã tìm thấy ở đó một số phẩm chất, đủ để có mặt ở đây tôi nay.

- Tôi đã ngồi hàng giờ trước màn hình máy tính để nghĩ ra vài dòng đó.

- Còn tôi chắc là cũng mất chừng ấy thời gian để viết hồi âm cho anh.

- Tôi sẽ rất vui được đọc lại bức thư cô viết. Vậy là cô có một nhà hàng phục vụ ẩm thực vùng Provence? Đối với một người Anh mà nói thì quả thật là độc đáo.

- Mùa hè nào tôi cũng đi nghỉ tại Provence, những kỷ niệm thời thơ ấu đã tạo nên khẩu vị và khao khát của chúng tôi, rốt cuộc tôi tin là vậy. Còn anh, anh lớn lên ở đâu?

- San Francisco.

- Làm thế nào một nhà văn người Mỹ lại trở thành dân Paris vậy?

- Chuyện kể ra thì dài lắm, mà tôi lại không thích nói về bản thân, nhàm chán vô cùng.

- Tôi cũng vậy, tôi không thích nói về mình lắm.

- Vậy chúng ta có nguy cơ phải đối diện với hội chứng mất trắng mắt.

- Anh có muốn chúng ta miêu tả cảnh vật không? Có thể dành bao nhiêu trang cho việc tả cảnh?

- Vài ba chi tiết là đủ để dựng nên bối cảnh, bầu không khí vô cùng chân thực, nhưng sau đó độc giả sẽ phát ngán.

- Tôi cứ nghĩ không có công thức nào cho việc viết văn chứ?

- Tôi đang nói không phải với tư cách nhà văn mà với tư cách độc giả thôi. Bản thân cô có thích những đoạn miêu tả dài lê thê không nào?

- Không, tôi đồng ý với anh điểm này, chúng thường chán ngắt. Vậy thì chúng ta viết gì tiếp theo đây? Hai nhân vật chính sẽ làm gì với bữa tối này đây?

- Họ sẽ gọi một món tráng miệng chẳng?

- Một món thôi sao?

- Hai món, tôi nhắc để cô nhớ rằng đây là bữa tối đầu tiên, cần phải duy trì giữa họ một vẻ giữ ý nào đó.

- Với tư cách đồng tác giả, cho phép tôi lưu ý rằng nhân vật nữ chính rất muốn nhân vật nam chính tiếp thêm rượu vang cho cô ấy.

- Ý rất hay, mặt khác nam chính hẳn sẽ lo tới chuyện đó trước khi nữ chính gợi ý

-Không, nữ chính có thể nghĩ rằng đối phương muốn chuốc say cô ấy mất.

- Tôi quên khuấy mất nữ chính là người Anh.

- Ngoại trừ điều đó ra, anh không chịu nổi điều gì ở một phụ nữ?

- Nếu có thể mạn phép, tại sao không xoay câu hỏi lại theo lối tích cực hơn, thí dụ, anh đánh giá cao điều gì ở một người phụ nữ?

- Tôi không đồng ý, bản chất không còn giống nhau nữa rồi, vả lại nếu câu hỏi được đặt ra như thế, người ngoài có thể nghĩ nữ chính đang cố tình quyến rũ.

- Chuyện đó thì còn phải bàn, nhưng tôi nhất trí với cô điểm này. Tôi sẽ đáp: thói dối trá. Nhưng nếu sử dụng câu hỏi của tôi, tôi sẽ trả lời: sự thẳng thắn.

Mia nhìn anh hồi lâu trước khi buột miệng:

- Tôi không muốn ngủ với anh đâu.

- Cô nói gì kia?

- Như thế là thẳng thắn rồi chứ?

- Phũ phàng đấy, nhưng thẳng thắn. Còn cô, điều gì khiến cô đánh giá cao một người đàn ông?

- Sự thành thực.

- Tôi không có ý định ngủ với cô.

- Anh thấy tôi xấu hả?

- Cô rất xinh, vậy tôi có nên suy ra là cô thấy tôi xấu không nhỉ?

- Không, anh vụng về, anh tự nhận thế còn gì, như thế khá hiếm và đúng ra là gây xúc động cơ đấy. Tôi đến với bữa tối này không phải vì mơ đến một khởi đầu mới trong đời, mà đúng hơn là để rũ bỏ quá khứ.

- Tôi thì chính nỗi sợ đi máy bay đã dẫn tôi đến đây.

- Tôi không thấy có gì liên quan.
- Đó là một sự tính lược thôi, một dạng ẩn ngữ mà đọc sang chương cô sẽ hiểu.
- Bởi vì sẽ có những chương khác sao?
- Bởi vì hai ta điều biết đối phương không muốn ngủ chung giường với mình, không điều gì ngăn cản chúng ta cố gắng trở thành bạn của nhau.
- Độc đáo lắm. Thường thì các nhân vật sẽ tuyên bố kiểu này vào giờ phút chia tay, "chúng ta hãy là bạn của nhau".
- Tôi thậm chí còn nghĩ rằng chuyện đó hết sức độc đáo ấy chứ! Paul thốt lên.
- Bỏ chữ "hết sức" đi.
- Tại sao vậy?
- Các trạng từ nghe không được lịch sự cho lắm. Tôi thích các tính từ hơn, nhưng đừng bao giờ sử dụng quá một tính từ trong cùng một câu. "Điều đó độc đáo quá ấy chứ", nghe hay hơn phải không? Chúng ta sẽ nói bằng tiếng Anh, như vậy cũng khá độc đáo đấy chứ? Nghe còn tinh tế hơn nữa.
- Được, tôi bắt đầu lại nhé... Bởi vì tôi không phải hình mẫu đàn ông cô thích, cô nghĩ tôi có thể là kiểu bạn bè phù hợp chứ?
- Với điều kiện tên thật của anh không phải là Xupkem2000.
- Đừng nói với tôi đó là biệt danh họ gán cho tôi đấy nhé?
- Không, Mia nói rồi cười phá lên, tôi lừa anh đấy. Người ta có thể đùa giỡn với bạn bè phải không?
- Tôi nghĩ thế, Paul đáp.
- Nếu tôi phải đọc một trong những cuốn tiểu thuyết anh viết, anh khuyên tôi nên chọn tác phẩm nào?

- Tác phẩm của một tác giả khác.
- Trả lời câu hỏi của tôi đi.
- Cuốn nào sau khi đọc phần tóm tắt cô muốn gặp các nhân vật chính ấy.
- Tôi sẽ bắt đầu với cuốn đầu tay nhé.
- Đừng có đọc cuốn đó.
- Tại sao?

- Bởi vì đó là cuốn đầu tay. Cô có muốn thực khách lui tới nhà hàng của cô phán xét về tài nghệ bếp núc của cô thông qua món đầu tiên mà cô nấu không?

- Không bao giờ nên phán xét một người bạn, ta chỉ nên học cách hiểu họ ngày càng rõ hơn thôi.

Nhân viên phục vụ bàn mang ra cho họ hai món trang miêng.

- Bánh su dài vị lê ki ma và tắc, cùng bánh mút vị quả phỉ dùng kèm kem phô mai trắng. Quà tặng từ bếp trưởng, bồi bàn thông báo.

Rồi người này biến mất nhanh không kém lúc xuất hiện.

- Từ đầu tiên chỉ một loại quả xuất xứ từ Peru, Paul giải thích, từ còn lại là tên một loại quả lai giữa quýt và quất.

- Đến đây, anh bắt đầu gây ấn tượng cho tôi rồi đấy!

- Chính cô mới nên biết điều đó chứ, vì cô là bếp trưởng mà, phải không?

- Thế mà tôi đâu có biết đâu.

- Tôi vừa đọc được thông tin đó ban nãy trong lúc chờ cô, nó được ghi trên thực đơn này.

Mia ngược mắt lên nhìn lên.

- Cô có thể làm diễn viên đấy, Paul nói tiếp.

- Sao anh nói vậy?

- Bởi vì khi cô nói, gương mặt cô hết sức biểu cảm.
- Anh có yêu thích điện ảnh không?
- Có, nhưng tôi không tới rạp chiếu phim bao giờ. Khủng khiếp thật, từ khi đặt chân tới Paris tôi chưa từng xem bộ phim nào. Tôi dành buổi tối cho việc viết lách, và lại đi xem phim một mình thì chẳng dễ chịu chút nào.
- Tôi thì rất thích đến rạp một mình, hòa mình giữa các khán giả, quan sát phòng chiếu.
- Cô một mình lâu chưa?
- Vừa hôm qua.
- Quả là khá gần đây đây. Vậy là lúc đăng ký vào trang web kết bạn cô vẫn chưa hề độc thân.
- Tôi nghĩ phần văn bản này đã bị quăng vào sọt rác rồi chứ? Và lại ý tôi là một cách chính thức kia. Tôi đã một mình từ nhiều tháng nay rồi. Còn anh?
- Không, tóm lại không chính thức độc thân. Người phụ nữ tôi yêu sống ở đầu kia thế giới, và lại tôi thực sự không nói rõ chúng tôi đang chia sẻ điều gì nữa. Vậy nên để trả lời câu hỏi của cô, tôi một mình kể từ chuyến thăm gần đây của cô ấy, cách đây đã sáu tháng.
- Anh chưa bao giờ đến thăm cô ấy sao?
- Tôi sợ đi máy bay.
- Tình yêu chấp cánh cho con người ta kia mà?
- Nếu cô cho phép, tôi thấy điều đó hơi mang tính ước lệ.
- Cô ấy làm nghề gì?
- Cô ấy là dịch giả, thậm chí còn là dịch giả của những tác phẩm tôi viết ra, mặc dù về phương diện này tôi không nghĩ cô ấy trung thành với tôi. Còn bạn trai của cô, anh ta làm nghề gì?
- Đầu bếp giống tôi, tóm lại, anh ta làm bếp phó thì đúng hơn.

- Hai người làm việc cùng nhau sao?
- Chuyện đó đã từng xảy ra. Một ý tưởng quá sức tồi tệ.
- Tại sao?
- Rốt cuộc anh ta đã ngủ cùng cô nàng rửa chén.
- Thiếu tế nhị đến thế là cùng!
- Anh vẫn chung thủy với cô nàng dịch giả kia chứ?

Nhân viên phục vụ bàn mang hóa đơn ra. Paul giành phần trả.

- Không, chúng ta nên chia đôi, Mia phản đối, đây là một bữa tối giữa bạn bè với nhau kia mà.
- Cô đã nhận đủ sự thiếu tế nhị rồi, và đừng có giận tôi đấy nhé, tôi vừa vụng về vừa lỗi thời rồi.

* * *

Paul tiễn Mia tới tận bến taxi.

- Tôi hy vọng buổi tối nay không đến nỗi khó chịu.
- Tôi hỏi anh một câu nữa được không? Mia đáp.
- Cô vừa hỏi đấy thôi.
- Anh có tin một người đàn bà và một người đàn ông có thể trở thành bạn mà giữa họ không tồn tại bất kỳ sự nhập nhằng nào dù nhỏ nhất không?
- Nếu người đàn bà đó vừa bước ra khỏi một chuyện tình và trái tim của người đàn ông đã có chủ thì tôi nghĩ là được chứ... Dẫu sao đi nữa, kể chuyện đời mình cho một phụ nữ xa lạ nghe mà không lo bị phán xét cũng thật dễ chịu.

Cô cúi gằm rồi nói thêm:

- Tôi nghĩ vào thời điểm này, tôi rất cần một người bạn.

- Tôi có một đề nghị dành cho cô đây, Paul nói. Nếu trong vài ngày tới đây, chúng ta muốn gặp lại nhau như những người bạn, chúng ta cứ liên lạc với nhau nhé. Nhưng chỉ khi nào muốn thôi. Không có gì bắt buộc cả.

- Nhất trí, Mia vừa đáp trả vừa ngồi vào taxi. Anh có muốn đi cùng tôi một đoạn không?

- Xe tôi đỗ ngay gần đây, lẽ ra tôi nên đề nghị đưa cô về mới phải, nhưng tôi nghĩ là giờ đã quá muộn rồi.

- Vậy thì có lẽ là hẹn gặp lại, Mia kết luận rồi đóng cửa xe lại.

* * *

- Phố Poullot khu Montmartre, Mia nói với tài xế.

Paul nhìn chiếc taxi đi xa dần. Anh ngược lên đầu phố 29 Tháng Bảy, đêm sáng trăng, tâm trạng anh vui vẻ và xe của anh đã bị kéo mất.

* * *

- Đồng ý là buổi tối đã kết thúc thú vị hơn khi bắt đầu, nhưng mà nên thực hiện cho đúng những quyết định ban nãy. Ngay khi về đến nhà Daisy, mà phải xóa ngay cái lý lịch trích ngang kia và kết thúc việc gặp gỡ những người xa lạ. Ít ra thì chuyện này cũng sẽ là bài học cho mà.

- Tôi làm nghề này đã hai mươi năm rồi, cô không cần lăm nhăm hành trình như vậy đâu, tài xế lên tiếng.

- Đồng ý là anh ta không điên nhưng anh ta cũng rất có thể điên chứ nhỉ. Gặp trường hợp đó thì mà sẽ xử sự thế nào đây? Và nhờ ra ban nãy trong nhà hàng có ai đó nhận ra mà thì sao? Đừng quan trọng hóa vấn đề, không ai có thể nhận ra mà nữa đâu... Đừng bao giờ kể chuyện đã diễn ra tới nay, kể cả với Daisy...nhất là với Daisy, cô này sẽ giết mà mất...không kể với ai hết...thế đấy, đây sẽ là một bí mật của riêng mà, một câu chuyện mà sẽ dành để tiết lộ cho cháu chắt khi nào lên đã lên chức bà chức cụ, nghĩa là lúc ấy cực già rồi ấy.

* * *

- *Tại sao trong thành phố này lại không bao giờ thấy bóng dáng taxi nhỉ? Paul cần nhàn trong lúc nhìn khắp phố Rivoli. Bữa tối kiểu gì thế không biết! Mình thực sự đã nghĩ cô nàng ba ngơ kia đấy, mà nói cho cùng, cũng phải ba ngơ một tí thì mới đăng ký vào một trang web kết bạn chứ nhỉ... Nhân tiện nói đến chủ đề này, tối nay có hai kẻ hăn là đang cười lẩn cười bò ra, và giờ này chắc họ vẫn đang cười cọt trong chỗ trọ tại Honfleur, nhưng cứ chờ đấy, đến lượt tớ sẽ cười vào mặt các cậu. Nếu cậu nghĩ rằng chúng ta đã huề, bạn thân mến à, thì cậu vẫn chưa rõ về tớ như cậu hằng tưởng đâu. Vẫn biết trả thù giống như một món phải ăn nguội mới ngon nhưng tớ sẽ thưởng thức ngay từ lúc nó còn ấm nóng. Nhưng tớ đang dính vào chuyện gì thế này, bởi vì các cậu nghĩ tớ cần các cậu tác động thì mới gặp được ai đó chẳng? Tớ gặp ai tớ muốn, vào thời điểm tớ muốn chứ! Các cậu coi tớ là kiểu người gì vậy? Dẫu sao cô nàng cũng hơi gàn dở phải không nào? Mà thôi, chúng ta đừng có bắt công như thế, tớ nói vậy bởi vì tớ đang giận thôi, cô ấy không có lỗi gì trong chuyện này cả. Nói gì thì nói, cô ấy sẽ không đòi nào gọi lại cho mình và mình cũng sẽ không gọi lại cho cô ấy. Sau những gì đã diễn ra, nếu còn gọi điện cho nhau thì ngại chết đi được. Còn ô tô của mình nữa chứ...hai bánh trước chỉ hơi chườm lên lồi dành cho người đi bộ thôi mà. Họ thực sự làm phiền chúng ta trong cái thành phố này. À mà dù sao cũng đã đến lúc... Taxi! Paul vừa lớn tiếng gọi vừa đưa tay lên vẫy.*

* * *

Cô bảo tài xế thả mình xuống góc phố Poulbot, thanh toán tiền xe rồi bước vào chung cư.

- *Dù gì mình cũng không có số điện thoại của anh ta, anh ta cũng chẳng có số của mình, cô vừa leo cầu thang bộ vừa lẩm nhẩm...chỉ còn thiếu mỗi việc anh ta có số điện thoại của mình nữa thôi, Mia nghĩ bụng trong lúc tìm*

chìa khóa căn hộ trong túi xách. Bàn tay cô chạm phải một vật là lạ, cô lấy nó ra: *Khi thật, mình đang cầm điện thoại của anh ta!*

Khi bước vào căn hộ, cô thấy Daisy đang ngồi bên bàn bếp, tay cầm bút.

- Cậu đã về rồi đấy à? Mia hỏi.

- Giờ là mười hai rưỡi đêm rồi còn gì, Daisy đáp, mắt vẫn dán vào cuốn sổ. Bộ phim cậu xem kéo dài quá nhỉ.

- Ủ..mà không đâu, tớ đã lỡ mất suất chiếu lúc 20 giờ, thế nên tớ xem xuất chiếu tiếp theo.

- Ít ra thì phim cũng hay chứ?

- Đoạn đầu hơi kỳ lạ, nhưng đoạn sau thì ổn hơn.

- Chủ đề của phim là gì vậy?

- Một bữa tối giữa những người không quen biết.

- Cậu vừa xem một bộ phim Thụy Điển hả?

- Cậu đang làm gì vậy?

- Hạch toán. Trông cậu lạ lắm, Daisy nói tiếp sau khi ngẩng lên nhìn.

Mia tránh không nhìn thẳng vào mắt bạn, cô vừa ngáp vừa bước về phía phòng mình.

* * *

Về đến nhà, Paul lập tức vào phòng làm việc rồi bật laptop lên để bắt đầu làm việc. Anh nhìn thấy một tờ giấy nhắn dán trên màn hình và nhận ra nét chữ của Arthur, cậu bạn đã lịch sự cho anh biết tên đăng nhập và mật khẩu được sử dụng để đăng ký vào trang web kết bạn.

Ăn sáng xong, Paul nhận ra mình đã để đâu mất điện thoại di động. Anh lộn trái các túi áo vest, bối đám giấy tờ chất đống trên bàn làm việc lên, nhìn lướt qua các tầng giá sách, kiểm tra xem có để quên trong phòng tắm không rồi cố gắng nhớ lại lần cuối cùng mình sử dụng điện thoại. Anh nhớ ra đã đưa điện thoại cho Mia để cô đọc tin nhắn của Arthur. Giờ thì anh đã chắc chắn rồi, anh đã để quên điện thoại trên bàn nhà hàng. Anh bực bội gọi điện thoại đến nhà hàng Uma nhưng gặp phải hộp thư thoại. Nhà hàng còn chưa mở cửa.

Nếu nhân viên phục vụ bàn nhìn thấy điện thoại của anh, có lẽ cô ta đã mang về nhà, nói cho cùng thì anh đã để lại một khoản tiền boa khá hậu...anh bấm số di động của chính mình, biết đâu lại gặp may.

* * *

Mia đang dùng bữa sáng cùng Daisy thì ca khúc "I Will Survive" cất lên gần khung cửa kính với giọng hát của Gloria Gaynor.

Cả hai đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Tớ nghĩ âm thanh phát ra từ trường kỷ, Daisy nói bằng giọng dừng dừng.

- Cậu có một cái trường kỷ phát nhạc à, lạ nhỉ?

- Nghe như túi xách của cậu đang luyện thanh buổi sáng đó chứ.

Mia tròn tròn mắt rồi chạy vội về phía đồ vật khả nghi.

Cô đang lùa tay vào bên trong túi thì giọng hát ngừng bật.

- Gloria đột nhiên bị mệt hay sao thế? Daisy đang đứng trong bếp cất giọng uể oải mĩa mĩa .

Giọng hát lại cất lên hay hơn bao giờ hết.

- À không, cô nói tiếp, nàng ta giữ giọng để hát lại một lần nữa theo yêu cầu khán giả. Gloria tuyệt thật, cô nàng biết cách hâm nóng khán phòng đấy chứ!

Lần này thì Mia chớp lấy điện thoại kịp lúc liền bấm nút nhận cuộc gọi.

- Vâng, cô nhỏ giọng. Không, tôi không phải phục vụ bàn...phải rồi, là tôi đây, tôi không nghĩ anh lại gọi sớm thế...tôi hiểu rồi, tôi đã nói đùa anh...Được chứ, tôi đến được...ở đâu nhỉ?... Tôi không biết...trước cửa Opéra Garnier lúc 13 giờ...rõ rồi, hẹn lát nữa gặp...vâng, tạm biệt...đĩ nhiên, không sao mà...tam biệt.

Mia cất điện thoại vào túi xách rồi quay lại ngồi vào bàn. Daisy rót thêm cho bạn một tách trà rồi nhìn cô chăm chăm.

- Nhân viên dẫn chỗ trong rạp cũng là người Thụy Điển sao?

- Gì kia?

- Gloria Gaynor ấy mà, ai gọi vậy?

- Ai đó đã để quên điện thoại ở rạp chiếu phim, tớ đã bắt được và anh ta gọi cho tớ nhờ trả lại.

- Người Anh các cậu văn minh thật đấy...cậu định tới tận nhà hát Garnier để trả điện thoại cho một người xa lạ à!

- Đó là chuyện nên làm mà, phải không? Nếu đó là điện thoại của tớ, tớ cũng rất vui nếu người bắt được nó là ai đó lịch thiệp.

- Thế còn nhân viên phục vụ bàn?

- Nhân viên phục vụ bàn nào kia?

- Thôi bỏ đi, tớ thà không biết gì còn hơn buộc phải nghĩ cậu đang coi tớ như một con ngốc.

- Được rồi, Mia đành nhượng bộ trong lúc tìm cách chữa lại câu nói hớ. Thấy phim chán quá nên tớ rời khỏi phòng chiếu, người ngồi cạnh tớ cũng vậy, bọn tớ gặp nhau trên vỉa hè và đã tìm một quán cà phê để cùng uống

một ly. Anh ta ra về nhưng bỏ quên điện thoại, tớ cầm điện thoại của anh ta và sắp đi trả lại cho anh ta. Giờ thì cậu biết đầu đuôi câu chuyện rồi đấy, cậu hài lòng chưa?

- Anh ta trông thế nào, người ngồi cạnh cậu trong rạp chiếu phim ấy?
 - Chẳng thế nào cả, rốt cuộc ý tớ là trông bình thường, dễ mến.
 - Bình thường và dễ mến kia đấy!
 - Thôi nào, Daisy, bọn tớ chỉ cùng nhau uống một ly thôi, chẳng có gì hơn.
 - Thật buồn cười vì đêm qua lúc về đến nhà cậu chẳng kể với tớ chuyện đó, trong khi một ngày trước đó cậu còn huyền thuyên đủ chuyện.
 - Tớ buồn muốn chết đi được, tớ đã muốn đi uống một ly, cậu đừng tưởng tượng gì thêm vì chẳng có gì để mà tưởng tượng hết. Tớ trả lại điện thoại cho anh ta rồi mọi chuyện sẽ dừng lại ở đó.
 - Cậu đã nói thế thì thôi vậy. Tối nay cậu ghé qua nhà hàng phụ tớ một tay chứ?
 - Ừ, tại sao không nhỉ?
 - Biết đâu cậu lại muốn quay lại rạp chiếu phim.
- Mia đứng dậy. Bỏ đĩa của mình vào bồn rửa rồi đi tắm, không nói thêm lời nào.

* * *

Paul đang chờ giữa đám đông tụ tập trên sân trước nhà hát Garnier. Anh nhận ra khuôn mặt cô giữa dòng người vừa rời khỏi lối ra tàu điện ngầm. Cô đeo kính râm, quàng khăn và khoác túi xách trên tay.

Anh vẫy tay ra hiệu cho cô, cô đáp lại bằng nụ cười e lệ rồi tiến về phía anh.

- Đừng hỏi tôi tại sao, tôi không biết gì đâu, cô nói thay cho lời chào.
- Tại sao cái gì kia? Paul hỏi lại.
- Đúng là tôi không biết gì đâu, tôi nghĩ chắc nó trượt xuống thôi.

- Giờ còn quá sớm để hình dung là cô đã hơi quá chén.
- Chờ một lát, cô vừa nói vừa lùa tay vào túi xách.

Vì lực lợi một lúc mà vẫn không thấy gì, cô bèn co một chân lên để đặt túi lên đầu gối rồi tiếp tục tìm kiếm trong tư thế thẳng bằng tạm thời đó.

- Một cô hồng hạc chẳng?

Cô nhìn anh ra chiều trách móc rồi lôi chiếc điện thoại ra vẻ đắc thắng.

- Tôi không phải kẻ cắp, tôi không biết bằng cách nào nó lại hạ cánh trong túi xách của mình.

- Tôi không may may có ý nghĩ đó.

- Chúng ta nhất trí là cuộc hẹn này không tính nhé.

- Không tính cho cái gì kia?

- Anh không gọi cho tôi vì anh muốn thế và tôi không đến gặp anh vì tôi muốn thế, điện thoại của anh là lý do duy nhất cho cuộc gặp gỡ này.

- Nhất trí, lần này không tính. Giờ thì cô trả điện thoại cho tôi chứ?

Cô giờ chiếc điện thoại ra.

- Tại sao lại là Opéra?

Paul quay về phía nhà hát Opéra Garnier.

- Đây là bối cảnh trong cuốn tiểu thuyết sắp tới của tôi.

- Tôi hiểu rồi.

- Tôi nghi ngờ chuyện cô hiểu được gì nhiều đấy, câu chuyện diễn ra chủ yếu bên trong kia.

- Có chứ, tôi hiểu mà.

- Cô bướng bỉnh thật đấy! Ít ra thì cô cũng từng bước chân vào bên trong đó rồi chứ?

- Thế còn anh?

- Hàng chục lần rồi ấy chứ, kể cả lúc nó đóng cửa không phục vụ công chúng nữa kìa.

- Khoa trương!

- Không hề, tôi khá thân với giám đốc.

- Và bên trong Opéra diễn ra chuyện gì vậy?

- Cô thấy rõ là mình không hiểu gì rồi nhé. Nhân vật nữ chính của tôi là một ca sĩ đã mất giọng và thường lui tới nơi này.

- Ra thế đấy!

- Tại sao lại "Ra thế đấy"?

- Không có gì.

- Cô sẽ không bỏ đi để tôi lại đây với một câu "Ra thế đấy" và một câu "Không có gì" chứ!

- Anh muốn tôi làm gì?

- Tôi không rõ, nhưng cần phải tìm ra câu gì đó chứ.

- Chúng ta có thể cùng ngắm nhìn mặt tiền nhà hát trong vài phút chẳng?

- Thôi nào, cô cứ cười nhạo đi! Việc viết lách bấp bênh lắm, cô không thể hình dung được nó bấp bênh đến mức nào đâu. Câu "Ra thế đấy" có thể khiến tôi dính phải trang trắng ba ngày liên tiếp đấy.

- Câu "Ra thế đấy" của tôi có quyền năng như vậy sao? Tôi đảm bảo với anh rằng đó là một câu "Ra thế đấy" hết sức vô hại.

- Cô nghĩ một trang bìa bốn là vô hại sao? Nó nắm quyền sinh sát đối với số phận của cuốn sách đấy.

- Bìa bốn là cái gì vậy?

- Phần tóm tắt nội dung được in sau lưng sách ấy...trang bìa cuối.

- Yên tâm đi, đoạn anh vừa kể cho tôi nghe đâu phải phần tóm tắt nội dung?

- Càng lúc càng hay hóm rồi đấy, giờ thì ta sẽ dính phải trang trắng ít nhất một tuần!

- Vậy thì tốt nhất là tôi nên im miệng!

- Quá muộn rồi,ta họa đã giáng xuống.

- Anh bịp tôi chứ gì.

- Không hề! Thiên hạ cứ nghĩ đây là một nghề dễ ợt, và xét trên một số phương diện thì nó đúng là như thế đấy. Không bị gò bó về giờ giấc, không có cấp trên, không cần cấu trúc, nhưng chính ra, làm việc không cần cấu trúc lại giống như lèo lái một con thuyền độc mộc giữa đại dương. Chỉ cần một cơn sóng nhỏ bất ngờ ụp tới là ụp, ta sẽ bị ướp muối ngay. Cứ hỏi một diễn viên liệu họ có nguy cơ quên lời thoại không nếu ai đó buộc miệng họ giữa buổi biểu diễn thì khắc rõ. Cô không thể hiểu được đâu.

- Không, có lẽ là không, Mia đáp lại bằng giọng hơi bị chạm nọc. Anh thấy là tôi đang hối hận rồi đấy, tôi không muốn câu "Ra thế đấy" của mình khiến anh khó xử đến mức đó.

- Xin lỗi, tâm trạng tôi không được tốt thôi. Từ khi về nhà tối qua, mặc dù thức rất khuya nhưng tôi chưa rặn ra thêm được dòng nào.

- Vì bữa tối của chúng ta sao?

- Tôi không định ám chỉ như vậy đâu.

Mia chăm chú quan sát Paul.

- Ở đây đông người quá, cô thốt lên.

Và vì Paul có vẻ lúng túng, cô liền nắm tay anh kéo về phía những bậc thềm dẫn lên nhà hát Garnier.

- Anh ngồi đây nhé, cô ra lệnh rồi ngồi ra đằng sau cách anh hai bậc. Nhân vật nữ chính của anh đang gặp phải chuyện gì nhỉ?

- Cô thực sự quan tâm đến chuyện đó sao?

- Tôi đang hỏi anh đấy thôi.

- Không ai hiểu tại sao cô ấy lại mất giọng, cô ấy không bệnh tật gì cả. Suy sụp vì trải qua nhiều đợt điều trị không có kết quả, cô ấy sống ẩn dật trong căn hộ riêng. Bởi vì nhà hát Opéra là cả cuộc đời của cô ấy, và vì thậm chí không còn tiền để bước vào đó với tư cách khán giả, cô ấy phải tới đó xin làm một chân dẫn chỗ. Vẫn là những người xưa kia thường trả cả gia tài để tới nghe cô ấy biểu diễn giờ lại boa tiền mỗi khi cô ấy dẫn họ tới chỗ ngồi trong nhà hát. Một ngày nọ, một nhà phê bình âm nhạc tin rằng mình đã nhận ra nữ danh ca sau khi nhìn kỹ khuôn mặt cô ấy.

- Vai hay đấy. Đầy hứa hẹn. Tiếp theo thế nào?

- Tôi còn chưa viết đoạn tiếp theo.

- Chuyện kết thúc có hậu chứ?

- Tôi làm sao biết được.

- Ra thế đấy, chúng ta nói rõ xem nào, kết thúc có hậu chứ gì!

- Cô thôi cái kiểu "Ra thế đấy" đi, tôi còn chưa quyết định kết thúc sẽ thế nào mà.

- Anh đang thấy trong đời sống thực không đủ bi kịch, thấy mọi người bị đè nặng bởi bất hạnh, lừa lọc, hèn nhát và nhỏ nhen chưa đủ, anh còn muốn chất thêm vào gánh nặng đó sao? Làm mất thời gian của họ bằng cách kể cho họ nghe những câu chuyện kết thúc không có hậu ư?

- Tiểu thuyết có nhiệm vụ gắn chặt với một hiện thực nào đó, chấp nhận nguy cơ tỏ ra cảm tính.

- Nhưng người ta lại không coi họ ra gì, những người không thích những câu chuyện kết thúc có hậu ấy, bảo rằng họ lợi bì bõm trong thói bi quan quá đà, như vậy họ đã khiến chúng ta toát mồ hôi kha khá rồi, hơn nữa người ta sẽ không để họ nói lời cuối đâu.

- Đó cũng là một quan điểm.

- Không, đây là vấn đề lương tri và dũng khí. Biểu diễn, viết văn, vẽ hay điêu khắc là để làm gì, chấp nhận bấy nhiêu nguy cơ để làm gì nếu không phải để mang lại hạnh phúc cho người khác? Để tiếng khóc vang lên trong những túp lều tranh, bởi vì như thế có ích hơn chăng? Anh có biết ngày nay để giật một giải Oscar thì cần phải làm gì không? Cần phải mất đi đôi tay hoặc đôi chân, bố hoặc mẹ, mất cả bốn thứ đó thì càng tốt. Một liều lớn những khốn nạn, bần tiện, hèn hạ để lấy đi từ anh những giọt nước mắt và được người ta ca ngợi là thiên tài, nhưng việc chọc cười và khiến khán giả mơ mộng lại không được đánh giá cao. Tôi chán ngấy sự lên ngôi của tâm lý bi quan trong lĩnh vực văn hóa rồi. Thế nên cuốn tiểu thuyết của anh sẽ kết thúc có hậu, chấm hết!

- Rõ rồi, Paul rụt rè đáp.

Bối rối khi thấy cô xúc động, anh không muốn trái lời cô vì bất cứ lý do nào.

- Rồi cô ấy sẽ tìm lại được giọng hát chứ? Mia hỏi.

- Để xem thế nào đã.

- Tốt nhất là nên thế, nếu không tôi sẽ không mua tiểu thuyết đó đâu.

- Tôi sẽ tặng cho cô.

- Tôi sẽ không đọc.

- Nhất trí, tôi sẽ viết theo hướng đó.

- Tôi tin ở anh. Giờ thì chúng ta đi uống cà phê nhé, và anh sẽ kể cho tôi nghe phản ứng của nhà phê bình kia khi anh ta nhận ra nữ danh ca. Mà đó là một anh chàng tử tế hay gã khốn thế?

Và trước khi Paul kịp trả lời, cô đã nói tiếp, vẫn hăng hái như thế.

- Tuyệt nhất là ban đầu anh ta là một gã khốn, rồi sau đó nhờ có nữ chính mà anh ta hồi tâm chuyển ý trở thành người tốt, còn nữ chính sẽ nhờ anh ta mà tìm lại được giọng hát. Đó không phải một ý tuyệt hay sao?

Paul rút từ trong túi ra cây bút rồi đưa cho Mia.

- Trên đường tới quán cà phê, cô cứ việc viết tiểu thuyết thay tôi nhé, trong thời gian đó tôi sẽ đi nấu món xúp cá.

- Anh không tình cờ có tính cách dễ cáu bẳn đấy chứ?

- Tôi nghĩ là không.

- Bởi vì tôi không hề muốn uống cà phê cùng một người dễ nổi cáu.

- Nhưng tôi khẳng định mình không phải loại người đó.

- Nhất trí, nhưng vụ này vẫn không tính đâu nhé.

- Nhân viên của cô hẳn là thích lắm khi làm việc dưới quyền một bếp trưởng như cô đấy nhỉ?

- Đây là một lời khen ngợi hay châm chọc vậy?

- Cẩn thận nào, cô sẽ khiến mình bị xe tông mất thôi, anh vừa thốt lên vừa giữ chặt cánh tay Mia khi thấy cô dợm bước xuống long đường. Chúng ta đang ở Paris chứ không phải London đâu, xe cô lao tới từ bên kia cơ mà.

Họ ngồi trên sân hiên của quán Café de la Paix.

- Tôi đói quá, Mia tuyên bố.

Paul đưa cho cô quyển thực đơn.

- Nhà hàng của cô đóng cửa vào giờ ăn trưa sao?

- Không.

- Thế ai phụ trách nhà hàng?

- Người chung vốn với tôi, Mia cuối gằm mặt đáp.

- Có người chung vốn tiện thật, nhưng tiếc là trong nghề của tôi thì khó mà tìm được.

- Nói theo cách nào đó thì nữ dịch giả của anh cũng là một kiểu cộng sự còn gì.

- Cô ấy không thay tôi viết tiểu thuyết những khi tôi vắng mặt. Tại sao cô lại rời nước Anh tới Pháp?

- Tôi chỉ việc vượt eo biển Manche thôi, đâu phải vượt cả một đại dương. Còn anh?

- Tôi là người đặt câu hỏi trước kia mà.

- Tôi cho là do một mong muốn thôi, một nhu cầu thay đổi cuộc sống.

- Vì bạn trai cũ của cô chứ gì? Dù sao cũng không phải cô vừa mới tới Pháp hôm qua chứ?

- Tôi thà không nhắc tới chuyện đó còn hơn, giải thích cho tôi biết tại sao anh lại rời khỏi San Francisco đi.

- Để sau khi gọi món nhé. Tôi cũng đang đói đây.

Ngay khi bồi bàn đề họ lại với nhau, Paul kể cho Mia nghe những chuyện xảy ra sau khi cuốn tiểu thuyết đầu tay của anh được xuất bản, về danh tiếng nho nhỏ đã hiện ra trước mắt anh như một thử thách khó khăn.

- Anh đã bị danh tiếng đó quật ngã sao? Mia hỏi về thích thú.

- Đừng nói nói quá lên thế chứ, một nhà văn không bao giờ có được danh tiếng lẫy lừng như một ca sĩ nhạc rock hay một ngôi sao điện ảnh, nhưng tôi thì không đóng vai nào cả, tôi chỉ bày cả gan ruột của mình lên trang giấy thôi, dĩ nhiên đó chỉ là một cách nói, và tôi lại còn là tuýp người cả thẹn đến mức bệnh hoạn, chuyện đó là vậy. Phải thú nhận với cô là đến thời trung học, tôi vẫn mặc quần đùi tắm dưới vòi sen đấy.

- Ảnh chụp anh in trên trang nhất báo và ngày hôm sau, cũng là trang báo đó được dùng để gói Fish & Chips. Danh tiếng có thể tóm gọn thành chừng đó thôi mà, Mia nói.

- Cô đã bán nhiều Fish & Chips rồi sao?

- Món đó giờ đang thành một trở lại mà, cô mỉm cười đắp lại. Ngốc thật, anh vừa làm tôi thèm món đó rồi đây.

- Cô nhớ quê nhà chẳng?
- Không, về mặt đó thì chẳng có nhớ nhưng gì hết.
- Anh ta đã khiến cô đau khổ đến mức đó sao?
- Tôi như người hụt chân ngã từ trên cao xuống, tôi là người duy nhất không nhìn thấy điều gì đang diễn ra rành rành trên màn ảnh.
- Màn ảnh nào kia?
- Đó cũng chỉ là một cách nói thôi.
- Tình yêu khiến người ta mù quáng mà.
- Tôi cho là trong trường hợp của bản thân tôi, sự tầm thường thảm hại này mang tính chân thật. Điều gì thực sự ngăn cản anh tới gặp nàng dịch giả của mình? Một nhà văn có thể làm việc ở bất cứ đâu kia mà, không phải vậy sao?
- Tôi không biết liệu cô ấy có muốn thế không. Nếu muốn, cô ấy đã ra tín hiệu cho tôi.
- Chưa chắc. Hai người có thường xuyên liên lạc không.?
- Mỗi tuần một lần chúng tôi trò chuyện qua Skype, và thỉnh thoảng viết mail qua lại. Tôi chỉ biết một góc nhỏ trong căn hộ của cô ấy, cái góc hiện lên trên màn hình máy tính của tôi, phần còn lại thì tôi mừng tượng ra.
- Hồi hai mươi tuổi, tôi phải lòng một anh chàng dân New York, tôi nghĩ chính khoảng cách đã góp phần nhân tình cảm của tôi dành cho anh ta lên gấp bội. Không thể gặp nhau, không thể chạm vào nhau, mọi thứ đều phải nhờ đến trí tưởng tượng. Một ngày nọ, tôi gom góp hết tiền tiết kiệm rồi lên máy bay. Tôi đã trải qua một trong những tuần lễ đẹp nhất đời. Tôi quay về nhà mà vẫn ngây ngất men say của chuyến đi ấy, trà trề hy vọng và quyết tâm tìm ra cách nào đó để quay trở lại đó sống ở đó.
- Cô thành công chứ?

- Không, ngay khi tôi thông báo cho anh ta biết kế hoạch đó, mọi thứ liền thay đổi. Các cuộc gọi của anh ta thưa dần, gần đến mùa đông thì mối quan hệ giữa chúng tôi cũng héo úa luôn. Tôi đã mất một quãng thời gian dài mới quên được anh ta, nhưng tôi không bao giờ hối tiếc vì đã trải nghiệm cuộc phiêu lưu đó.

- Có lẽ chính là vì lẽ đó mà tôi ở lại đây... Phải mất một thời gian dài mới quên được.

- Vậy là nỗi sợ máy bay không có lỗi gì trong chuyện này?

- À có chứ, kiểu gì chẳng phải có một cái cơ hợp lý để từ chối chấp nhận thực tế. Còn cô, cô viện cớ gì đây?

Mia đẩy đĩa đồ ăn lùi ra, uống một hơi cạn cốc nước rồi đặt nó xuống mặt bàn.

- Chúng ta có thể viện cớ gì cho cuộc gặp gỡ tiếp theo đây? Cô hỏi rồi nhoen miệng cười.

- Nhất định phải viện cớ gì đó sao?

- Trừ phi anh chấp nhận là người đầu tiên trong hai ta nảy sinh ý muốn gọi cho đối phương.

- Không, không, không, như thế dễ dàng quá. Chẳng điều luật nào quy định là trong tình bạn, đàn ông buộc phải là người chủ động tiến tới cả, và lại tôi thấy nhân danh bình đẳng giới, phụ nữ nên đảm nhận việc đó mới phải.

- Tôi hoàn toàn không đồng ý với anh.

- Dĩ nhiên, bởi vì làm vậy thì tiện cho cô quá mà.

Họ im lặng một lát, quan sát người qua lại trên phố.

- Cô có thích tham quan Opéra trong giờ đóng cửa không? Paul lên tiếng.

- Có thật là có một cái hồ ngầm dưới lòng đất không?

- Và những tổ ong trên mái.

- Tôi nghĩ mình sẽ rất thích đây.

Hay lắm, tôi sẽ phụ trách vụ đó, tôi sẽ gọi điện thoại báo cho cô biết khi nào thì được nhé.

- Trước tiên tôi phải cho anh số di động của tôi đã.

Paul lấy bút rồi mở sổ tay ra.

- Tôi đang nghe cô đây?

- Anh đã không hỏi tôi số điện thoại kia mà. Và đừng có nhìn tôi như thế, dù trong tình bạn thì người ta cũng phải tuân thủ phép lịch sự chứ.

- Tôi có thể hỏi xin số điện thoại của cô không? Paul thở dài.

Mia lấy cây bút từ tay anh rồi viết thoáy trên một trang sổ. Paul ngạc nhiên.

- Cô vẫn giữ cách viết từ phải sang trái theo kiểu Anh sao?

- Phải, cô bồi rồi thú nhận.

- Cô phải thừa nhận là mình rất phức tạp đi.

- Tôi hay là phụ nữ nói chung?

- Phụ nữ nói chung, Paul làu bàu.

- Đàn ông các anh sẽ buồn chán lắm đó nếu chúng tôi không phức tạp. Lần này tôi sẽ trả tiền cà phê và anh đừng có cự nự đấy nhé.

- Nếu bồi bàn nhận tiền của cô thì tôi sẽ lấy làm ngạc nhiên đấy. Cứ hai ngày tôi lại ăn trưa tại đây một bữa mà. Anh ta quen nghe theo tôi rồi, và lại e rằng thẻ tín dụng của cô cũng chỉ sử dụng được trên đất Anh thôi...

Mia buộc phải chấp nhận.

- Vậy thì hẹn sớm gặp lại, cô nói rồi chìa tay ra cho anh bắt.

- Hẹn sớm gặp lại, Paul đáp.

Anh nhìn cô biến mất trong lối ra vào bến tàu điện ngầm.

9

Arthur đang chờ Paul trên thềm nghỉ trước căn hộ.

- Tớ e rằng đã đánh mất chìa khóa dự phòng của cậu rồi, anh lên tiếng.

- Càng lúc càng hay ho đấy, Paul đáp trong lúc mở cửa. Honfleur tốt đẹp cả chứ?

- Tuyệt vời.

Paul bước vào căn hộ mà không nói thêm lời nào.

- Cậu giận tớ đến mức ấy kia à? Chỉ là một trò đùa thôi mà.

- Vợ cậu đâu?

- Cô ấy đi thăm một đồng nghiệp đang thực tập ở Bệnh viện Mỹ rồi.

- Tối nay các cậu có dự định gì chưa? Paul hỏi trong lúc pha một bình cà phê.

- Cậu sẽ không nói đến chuyện đó, cách cậu trả đũa đấy hả?

- Nếu cậu nghĩ tớ có thời gian để lãng phí thì bạn thân mến ơi, cậu phải lớn thêm một chút nữa đi.

- Thảm họa đến thế sao?

- Cậu muốn nói đến nửa giờ đồng hồ khi người phụ nữ đó ngỡ mình đang dùng bữa tối cùng một thằng điên hay khi tớ nhận ra cậu đã đẩy tớ vào một tình huống thật nực cười?

- Cô nàng có vẻ dễ thương mà, lẽ ra hai người đã có thể có một buổi tối dễ chịu.

Paul lại gần Arthur rồi dúi vào tay bạn một tách cà phê.

- Làm thế nào cô ấy có thể cảm thấy dễ chịu được khi bị bạn thân nhất của gã đàn ông đang ăn tối cùng giấu cọt theo cách mà đáng ra không tên

đàn ông nào có quyền.

- Cậu thích cô nàng rồi! Arthur thì thảo. Nhưng đúng mà, chính vì thích nên cậu mới nhất định bảo vệ cô nàng như thế!

Anh vỗ tay, tiến về phía phòng làm việc của Paul rồi ngồi xuống ghế dựa.

- Nhất là cứ tự nhiên như ở nhà cậu nhé.

- Được thôi, cậu sẽ trả thù, tớ chưa biết khi nào và bao giờ, nhưng tớ biết mình sẽ phải trả giá đắt cho chuyện này. Giờ thì gạt chuyện đó sang một bên và kể cho tớ nghe chuyện đầu đuôi sự tình đi nào.

- Tớ chẳng có gì để kể cho cậu hết, vở hài kịch kéo dài mười phút. Cậu nghĩ hai con người được phú cho trí thông minh bình thường mất bao lâu mới hiểu được rằng người ta đã chơi khăm họ một vở ra trò? Tớ đã thay mặt cậu nói lời xin lỗi, tớ đã giải thích với cô ấy rằng bạn thân nhất của tớ hết sức tử tế nhưng lại vô cùng ngốc nghếch rồi bọn tớ chào từ biệt ra về. Tớ thậm chí còn không nhớ nổi tên cô ấy.

- Chuyện chỉ có vậy thôi sao?

- Đúng thế, chuyện chỉ có vậy.

- Được rồi, thực ra chẳng có gì nghiêm trọng đâu.

- Không, chẳng có gì nghiêm trọng cả, nhưng cậu nói đúng ở một điểm, tớ sẽ trả thù.

Rời khỏi tàu điện ngầm, Mia tiến về phía một hiệu sách. Cô lững thững đi dọc những chiếc bàn, rồi vì không tìm ra thứ mình đang kiếm, cô hỏi người bán sách. Ông ta gõ bàn phím máy tính rồi tiến lại gần một tầng giá.

- Tôi nghĩ vẫn còn một cuốn đấy, ông ta cam đoan rồi kiểng chân tìm trên giá. Đây rồi, đây là đầu sách duy nhất tôi có của tác giả này.

- Ông có thể gợi ý cho tôi đầu sách nào khác cùng tác giả này không?

- Có chứ, dĩ nhiên. Nhưng tôi cũng có thể đề xuất với cô vài tác giả khác nếu cô thích đọc.

- Tại sao? Tác giả này không dành cho những người thích đọc chẳng?

- Có chứ, nhưng một số tác giả khác có chất văn hơn một chút.

- Ông đã đọc cuốn nào đó của tác giả này sao?

- Than ôi, tôi đâu có thể đọc tất cả được chứ, người bán sách nói.

- Vậy ông làm thế nào đánh giá được cách viết của anh ta?

Người bán sách nhìn cô vẻ khinh khỉnh rồi quay lại ngồi sau quầy.

- Cô muốn tôi gợi ý thêm các tác giả khác không? Ông ta nói tiếp trong lúc tính tiền cuốn sách cô đang bỏ vào túi.

- Không, Mia đáp, tôi sẽ bắt đầu với cuốn này và đặt mua những cuốn khác trong một hiệu sách ít chất văn hơn.

- Tôi không muốn làm cô méch lòng đâu nhưng đó là một tác giả người Mỹ, tác phẩm dịch ra thường không hay bằng nguyên bản.

- Tôi là dịch giả mà, Mia chống nạnh tuyên bố.

Người bán sách đứng sững ra mắt vài giây, miệng há hốc vì kinh ngạc.

- Được rồi, vì đã cư xử vụng về đến mức này, tôi sẽ giảm giá cho cô!

Mia vừa bước đi trên phố vừa lật trang cuốn tiểu thuyết, cô lật hẳn sang bìa bốn để đọc phần tóm tắt rồi mỉm cười khi nhìn thấy ảnh Paul. Đó là lần đầu tiên cô cầm trên tay một cuốn sách mà cô quen biết với tác giả, thậm chí chỉ vừa mới quen. Cô nhớ đến cuộc đối thoại với người bán sách rồi tự hỏi điều gì đã xui khiến cô có thể đương đầu với ông ta như thế. Thái độ đó không giống với cô chút nào, nhưng cô thấy vui vì đã nói ra được những suy nghĩ của bản thân.

Điều gì đó trong cô đang thay đổi, cô thích giọng nói bên trong này, nó đang thôi thúc cô tự khẳng định. Cô vẫy một chiếc taxi rồi nhờ tài xế chở cô tới phố Rivoli, trước cửa hiệu sách tiếng Anh.

Vài phút sau cô quay trở ra với cuốn tiểu thuyết đầu tay của Paul bản phát hành tại Mỹ. Cô bắt đầu đọc trên quảng đường về khu Montmartre, tiếp tục đọc khi ngược lên đầu phố Lepic rồi ngồi xuống một băng ghế trên quảng trường Tertre để đọc tiếp.

Người họa sĩ đang đứng đằng sau giá vẽ, ông mỉm cười với cô nhưng cô không nhìn thấy.

Mia có mặt ở nhà hàng vào cuối giờ chiều. Daisy đang đứng đằng sau lò nấu. Cô giao lại xoong chảo cho phụ bếp Robert, rồi kéo Mia ra một chỗ riêng tư gần quầy bar.

- Tôi biết cậu không có CV cho dạng công việc này nhưng nhân viên phục vụ bàn của tôi không thấy trở lại nữa và tôi sẽ cần vài ngày mới kiếm được người thay thế. Buổi tối hôm kia cậu đã xoay xở rất tài tình, tôi biết đang đòi hỏi ở cậu quá nhiều nhưng...

- Được rồi, Mia đồng ý trước khi cô bạn nói hết câu.

- Cậu nhận lời giúp tôi sao?

- Tôi vừa nói đấy thôi.

- Và Cate Blanchett sẽ không cầu nhàu chứ?

- Cô ấy sẽ không được quyền lên tiếng, mặt khác, nếu là cô ấy, tôi sẽ đầu tư vào một nhà hàng. Cậu đang gặp khó khăn về tiền bạc, còn tôi thì không, chúng ta có thể cải tạo lại phòng ăn, tuyển một nhân viên phục vụ bàn đáng tin cậy và cậu sẽ trả lương đủ để cô ta luôn giữ được đức tính đó...

- Phòng ăn của nhà hàng này đang tuyệt lắm rồi, Daisy cắt ngang. Ngay lúc này thì tôi chỉ cần ai đó giúp một tay thôi.

- Cậu không buộc phải trả lời ngay bây giờ, hãy cân nhắc đề nghị của tôi.

- Vụ Opéra thế nào?

- Tôi đã trả điện thoại cho anh ta rồi ra về.

- Không có gì khác chứ?
 - Không.
 - Anh ta là gay hay sao?
 - Tớ không hỏi anh ta chuyện đó.
 - Cậu xuyên qua Paris để trả lại điện thoại cho anh ta và anh ta đành lòng nói một câu cảm ơn rồi tạm biệt hay sao? Có lẽ anh ta thực sự là dân Thụy Điển, mà phải là dân sống ở cực Bắc Thụy Điển nữa kia.
 - Cậu thì nhìn đâu cũng thấy điều tệ hại.
 - Ai bảo cậu là tớ đang nghĩ đến điều tệ hại nào?
- Mia không đáp, cô khoác tạp dề lên người rồi bắt đầu bày bộ đồ ăn.

Paul ăn tối cùng Arthur và Lauren trong một quán rượu nằm trên phố Bourgogne. Rượu vang chảy tràn và trò đùa biến anh thành nạn nhân đã được xếp vào kỷ niệm. Ngày hôm sau, hai vợ chồng bạn anh sẽ đi thăm thú Provence, và anh mong được tận hưởng quãng thời gian họ còn ở bên mình.

- Tớ nghĩ cô ấy nói đúng, Paul buộc miệng trong lúc họ đang đi tới sân trước điện Inva lides.
- Ai kia? Lauren hỏi.
- Biên tập viên của anh.
- Tớ cứ nghĩ biên tập viên của cậu là đàn ông kia mà? Arthur bắt bẻ.
- Dĩ nhiên là đàn ông rồi, Paul nói tiếp.
- Ông ta nói đúng điều gì? Lauren tiếp tục hỏi.
- Anh nên đến Hàn Quốc và tìm hiểu rõ ngọn ngành. Nỗi sợ đi máy bay thật nực cười.
- Cậu có thể nhân đà dừng khí này để về lại San Francisco, Arthur gợi ý.

- Để cho anh ấy yên đi nào, Lauren can thiệp, nếu anh ấy muốn tới Seoul thì vợ chồng mình phải động viên anh ấy chứ.

Arthur nắm lấy vai Paul.

- Nếu cậu tìm được hạnh phúc ở nơi đó thì khoảng cách giữa chúng ta không phải là chục ngàn cây số nữa đâu.

- Tớ không hề nghĩ cậu dốt đặc môn Địa lý, nhưng cậu đã kịp nghĩ là về phía Tây thì chúng ta sẽ gần nhau hơn rồi. Đừng nói chuyện này với ai nhé, nhưng trái đất này vốn tròn đấy!

Về đến căn hộ, Paul ngồi vào trước máy tính không chút cảm hứng. Khoảng một giờ sáng, anh viết một bức mail.

Kyong à,

Hắn là anh nên tới gặp em mà không hỏi ý kiến em từ lâu rồi mới phải. Anh nghĩ đến em mỗi khi thức dậy, suốt cả ngày, lúc đêm muộn, chẳng có giây phút nào những ý nghĩ về em không xuất hiện. Chỉ cần anh nhắm mắt lại là thấy em hiện ra. Em ở đó, nghiêng nghiêng bên bàn làm việc của anh, em đọc những gì anh viết rồi thầm dịch mà không nói điều gì. Em biết anh đang quan sát em nhưng lại không để lộ ra là em biết. Một nhà văn và một dịch giả quán quít nhau trong thinh lặng, ta sẽ ngỡ đang xem một cảnh trích từ phim của anh em nhà Marx.

Chỉ cần những cơn đau tim ấy lây lan, em sẽ yêu anh giống như anh đang yêu em vậy.

Khi cảm xúc trong chúng ta không giống với bất cứ thứ gì, ta hy vọng khi lớn dần lên chúng sẽ có được hình hài. Cảm xúc của anh đã lớn rồi, nhưng chúng vẫn mãi chưa thành hình. Ta có thể làm mọi thứ với những con chữ, kể cả việc viết nên những câu chuyện đẹp đẽ, tại sao trong đời thực lại phức tạp đến thế?

Anh sẽ đến, không phải vì Hội chợ sách ấy đâu, mà đi về phía em, và nếu em muốn thế, chúng ta sẽ cùng nhau tiến vài bước, em sẽ dạy anh làm quen

với thành phố nơi em sống, với bạn bè em, hoặc giả anh sẽ chỉ bắt đầu viết và lần này, em sẽ quan sát anh.

Hẹn sớm gặp lại em, ngay cả khi chúng ta hy vọng điều gì khác thì thời gian dường như đã già cỗi và đang từng bước chậm rãi.

Paul

Viết xong bức thư, anh nghĩ Kyong lúc này đã thức dậy. Cô sẽ đọc được những dòng anh vừa gửi vào thời điểm nào trong ngày nhỉ? Câu hỏi này khiến anh thao thức mãi trong đêm.

Arthur đặt laptop lên đầu gối. Anh mở trang web kết bạn, gõ tên đăng nhập và mật khẩu rồi truy cập vào phiếu đăng ký đã tạo với mục đích duy nhất là xóa nó đi. Một biểu tượng phong bì nhỏ đang nhấp nháy bên dưới bức ảnh chụp cô bạn thân nhất của anh. Arthur quay sang Lauren, cô đã ngủ thiếp đi. Anh ngáp ngừng hai giây, có lẽ là chưa đến thế, rồi nhấp chuột vào biểu tượng phong bì.

Paul thân mến

Chúng ta đã nhắc đến điện thoại nhưng lại không nhắc đến thư điện tử, vậy nên thư điện tử thì không tính nhé.

Tuy nhiên, anh sẽ thấy địa chỉ hòm thư của tôi ở cuối lời nhắn này bởi vì chúng ta có thể liên lạc theo cách khác ở ngoài trang web này, đó sẽ là một cách dễ chịu để khỏi phải nhớ đến những phút mất thể diện.

Tôi rất muốn cảm ơn anh vì bữa trưa không hề có trong dự kiến đó, muốn khuyên anh nhất là đừng có bận tâm về cái câu “Ra thế đấy” của tôi. Tôi nhớ đến câu chuyện anh kể và anh làm tôi nóng lòng muốn biết phần tiếp theo, vậy nên hãy quên những trang trắng đi nhé, hay đúng hơn là hãy bôi đen chúng thật nhanh.

Tôi thích ý tưởng tham quan nhà hát Opéra đó, nhất là vào giờ những người khác không được vào. Những gì bị cấm đoán thường hấp dẫn mà.

Buổi tối nay khá vắng, nhà hàng đông nghịt khách, hầu như quá đông, nhưng đó chính là cái bù trừ của thành công, tài nấu nướng của tôi đúng là khó cưỡng lại mà.

Chúc anh ngon giấc.

Hẹn sớm gặp lại,

Mia

- Tớ lấy lại laptop được chứ? Daisy hỏi sau khi thò đầu qua cửa phòng Mia.

- Tớ vừa xong rồi đây.

- Cậu viết cho ai thế? Tớ nghe thấy cậu gõ bàn phím điên cuồng.

- Tớ vất vả với bàn phím máy tính của dân Pháp các cậu quá, vị trí các chữ không giống bàn phím thường.

- Cho ai thế? Daisy vừa ngồi xuống cuối giường vừa gặng hỏi.

- Creston, tớ báo cho ông ấy biết qua tình hình.

- Tình hình ổn chứ?

- Tớ rất khoái cuộc sống của mình trên đất Paris, thậm chí cả công việc ở nhà hàng nữa.

- Tối nay có đông khách đâu, nếu cứ tiếp tục thế này thì tớ buộc phải đóng cửa quán mất.

Mia đặt laptop xuống để tập trung hoàn toàn vào Daisy.

- Đây chỉ là một thời điểm khó khăn thôi, người dân không sẵn tiền, cuộc khủng hoảng này sẽ không kéo dài mãi đâu.

- Tớ cũng vậy, không sẵn tiền, và cứ cái đà này, nhà hàng của tớ cũng sẽ không trụ được mãi đâu.

- Nếu cậu không muốn tở chung vốn vào nhà hàng, ít nhất hãy để tở cho cậu mượn tiền.

- Cảm ơn cậu, nhưng không được đâu. Tở hết tiền thật nhưng vẫn còn tư cách.

Daisy nằm dài ra cạnh Mia. Có thứ gì cộm cộm dưới gối khiến cô thấy vướng, cô luồn tay xuống bên dưới rồi lôi ra một cuốn sách. Cô lật trang bìa cuối để đọc phần tóm tắt nội dung.

- Tại sao mình thấy khuôn mặt này quen thế nhỉ? Cô nói luôn khi nhìn thấy bức ảnh chụp tác giả.

- Đó là một tác giả người Mỹ rất nổi tiếng mà.

- Tở có bao giờ đủ rảnh để đọc sách đâu. Thế nhưng trông mặt anh ta quen lắm. Có lẽ anh ta từng ghé nhà hàng dùng bữa.

- Hôm nay cậu đã mua cuốn sách này à? Nó nói về cái gì vậy?

- Tở còn chưa đọc mà.

- Cậu mua sách mà không biết nội dung nói về cái gì sao?

- Người bán sách đã khuyên tở nên mua cuốn này.

- Được rồi, tở để cậu đọc sách nhé, tở đi ngủ đây, tở mệt lử ra rồi.

Daisy đứng dậy tiến về phía cửa.

- Còn cuốn sách? Mia rụt rè hỏi.

Daisy vẫn đang giữ cuốn sách, cô nhìn ảnh chụp tác giả một lần nữa rồi thả xuống giường.

- Hẹn ngày mai.

Cô khép cửa phòng Mia lại rồi mở ra gần như ngay lập tức.

- Cậu có vẻ lạ lắm.

- Lạ như thế nào?

- Tớ không biết. Chính cái gã lạ mặt bỏ quên điện thoại tặng cho cậu cuốn sách này chứ gì?

- Cậu thấy rõ là cuốn sách không được viết bằng tiếng cực Bắc Thụy Điển rồi còn gì?

Daisy quan sát Mia trước khi rời khỏi phòng.

- Tớ đảm bảo là cậu trông lạ lắm, Mia nghe thấy cô bạn lẩm bẩm đằng sau cánh cửa.

10

Chuông báo thức reo vang, Lauren đuổi thẳng người rồi nằm nép vào Arthur.

- Anh ngủ ngon chứ? Cô vừa ôm anh vừa hỏi.

- Không thể ngon hơn.

- Điều gì khiến tâm trạng anh tốt như vậy?

- Anh phải cho em xem cái này, Arthur vui vẻ đáp rồi ngồi dậy.

Anh lấy laptop đang để bên dưới giường rồi mở nó ra.

- Với một bữa tối chỉ kéo dài mười phút thì em thấy lá thư này có vẻ không tệ chút nào! Lauren ngược mắt nhìn lên trần.

- Họ đã tâm đầu ý hợp, càng hay, vì trò đùa của em đã không diễn biến theo chiều hướng xấu. Đừng kết luận vội vã.

- Em chỉ đọc và ghi nhận thôi mà.

- Cậu ấy đang phải lòng cô dịch giả tiếng Hàn và anh không nghĩ cô gái xa lạ này có thể thay đổi bất cứ chuyện gì, thậm chí anh không nghĩ cô nàng có ý định làm vậy.

- Trong lúc chờ đợi, em sẽ in cái này ra rồi đặt nó ở vị trí dễ thấy trên bàn làm việc của Paul.

- Để làm gì?

- Cho anh ấy biết là em không ngốc.

Lauren đọc lại bức thư.

- Cô nàng đang chơi trò tình bạn đây mà.

- Em thì biết gì về chuyện đó.

- Bởi vì em là phụ nữ, và chuyện đó rõ ràng như mực đen viết trên giấy trắng, *Thư điện tử thì không tính*, dịch sang ngôn ngữ phụ nữ: *Tôi không định quyến rũ đâu*. Sau đó, cô nàng nhắc tới bữa tối mà cô nàng đến để gặp gỡ ai đó. Cái cách cô nàng nhắc đến chuyện đó chỉ ra rằng Paul không phải người đàn ông đó.

- Còn *Những gì bị cảm đoán thường hấp dẫn* mà, như thế không phải là quyến rũ sao?

- Anh sẽ thấy tuyết rơi giữa mùa hè nếu Paul không rời Paris. Nếu anh muốn biết ý kiến của em, thì người phụ nữ này vừa kết thúc một chuyện tình. Cô nàng đang thực sự tìm kiếm một người bạn và không gì hơn.

- Lẽ ra em nên chọn chuyên ngành tâm lý thay vì phẫu thuật thần kinh!

- Em sẽ không đập lại câu xỏ xiên rẻ tiền này đâu, nhưng cứ hình dung rằng có chút ít nhập nhằng trong lá thư cô nàng viết đi chẳng nữa, nếu anh muốn Paul quan tâm đến cô nàng thì đừng tiết lộ chuyện này cho anh ấy biết.

- Em nghĩ thế sao?

- Đôi khi em có cảm giác mình hiểu rõ bạn thân nhất của anh hơn cả anh hiểu anh ấy, ít nhất cũng là trong cách anh ấy xử sự!

Nói đến đây, Lauren đi chuẩn bị bữa sáng.

Bước vào phòng khách, cô thấy Paul đang ngủ trên trường kỷ. Trông thấy cô, anh ngáp dài rồi đứng dậy.

- Anh không thể lê vào đến giường mình sao?

- Anh làm việc khuya, anh muốn nghỉ một lát nhưng rồi anh có cảm giác rõ ràng là mình đã ngủ qua đêm ngay tại đây.

- Lúc nào anh cũng làm việc khuya vậy sao Paul?

- Thường xuyên như thế đấy.

- Mặt anh trông như giấy xén vụn ấy. Anh phải giữ gìn sức khỏe một chút chứ.

- Thầy thuốc đang khuyên nhủ chứ gì?

- Là bạn anh thôi.

Trong khi Lauren mang ra cho anh một tách cà phê, Paul kiểm tra thư điện tử, ngay cả khi anh biết Kyong không bao giờ hồi âm cho anh ngay tức khắc. Anh quay vào phòng ngủ về bọc bội.

Arthur bước vào phòng khách. Lauren ra hiệu cho anh lại gần.

- Gì thế? Anh nhỏ giọng thì thảo.

- Có lẽ chúng ta phải hoãn thời điểm khởi hành thôi.

- Cậu ấy có vấn đề gì vậy?

- Thà rằng anh hỏi em thứ anh ấy không có còn hơn: tinh thần.

- Tối qua cậu ấy còn có vẻ rất tươi tỉnh mà.

- Đây là tối qua thôi.

- Tinh thần của tớ rất ổn, Paul đang ngồi trong phòng bên kê to, và tớ nghe thấy hai người nói chuyện rõ mồn một đấy nhé, anh nói thêm rồi bước tới chỗ họ. Arthur và Lauren ngồi lặng đi một lát.

- Tại sao cậu không đi cùng bọn tớ xuống miền Nam vài ngày? Arthur đề xuất.

- Bởi vì tớ đang viết một cuốn tiểu thuyết. Chỉ còn ba tuần nữa trước khi tớ lên đường. Tớ muốn có ít nhất một trăm trang để đưa cho Kyong đọc, và

nhất là tớ mong cô ấy thích những trang đó, và mong lần này cô ấy sẽ lấy làm hãnh diện.

- Bước ra khỏi những cuốn sách của cậu và quay về với đời thực đi, hãy gặp gỡ mọi người, những người khác ngoài những anh bạn văn sĩ của cậu ấy.

- Tớ vẫn gặp ới độc giả trong các buổi ký tặng sách.

- Và ngoài câu “Chào bà”, “Cảm ơn ông”, “Tạm biệt bà”, cậu nói với họ những gì nào? Cậu gọi điện cho họ mỗi khi cảm thấy cô đơn sao? Arthur đáp lại.

- Không, mỗi khi cậu cảm thấy cô đơn thì tớ đã có cậu, ngay cả khi không phải lúc nào việc chệnh lênh mũi giờ cũng giúp ích. Cậu đừng lo lắng cho tớ nữa, nghe hai vợ chồng nói chuyện, tớ rút cuộc cũng tin là mình đang có vấn đề. Tớ có vấn đề gì đâu. Tớ yêu cuộc sống và công việc của mình, tớ thích sống mỗi đêm với những câu chuyện mình viết, như thế tớ cảm thấy dễ chịu, giống như em ấy, Lauren, đôi khi em cũng muốn sống qua đêm trong phòng phẫu thuật mà.

- Tớ thì không thích thế cho lắm, Arthur thở dài.

- Nhưng đó là cách sống của cô ấy và cậu không cố gắng tách cô ấy khỏi nếp sống đó, bởi vì cậu yêu Lauren đúng như con người cô ấy vốn thế, Paul đáp, chúng ta không khác biệt lắm đâu. Hãy tận hưởng chuyến trăng mật này, và nếu chuyến đi Hàn Quốc chữa khỏi cho tớ chứng sợ máy bay thì mùa thu này tớ sẽ về San Francisco thăm các cậu. Này, đó sẽ là nhan đề rất hay cho một cuốn tiểu thuyết đây “Một mùa thu ở San Francisco”.

- Còn hay hơn nữa nếu cậu là nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết đó.

Arthur và Lauren thu xếp hành lý. Paul tiễn hai vợ chồng họ ra ga và khi đoàn tàu khuất bóng sân ga, dù anh đã nói với họ những gì đi nữa, thì nỗi cô đơn vẫn trĩu nặng trên vai anh.

Anh đứng nguyên tại nơi vừa chào từ biệt các bạn một hồi lâu rồi quay gót, hai tay đút túi quần.

Anh ra bãi đỗ lấy xe và nhìn một tờ giấy nhắn trên ghế phụ lái.

Nếu cậu tới sống tại Seoul, chính tớ sẽ tới thăm cậu mùa thu này, tớ hứa đấy.

“Một mùa thu ở Seoul” cũng có thể trở thành nhan đề thú vị.

Tớ sẽ nhớ cậu lắm đấy, bạn thân mến.

Arthur.

Anh đọc lại tờ giấy nhắn hai lần nữa rồi nhét nó vào ví.

Anh tìm cách khóa lấp buổi sáng của mình bằng niềm vui và quyết định tới nhà hát Opéra. Anh có một việc muốn nhờ giám đốc nhà hát.

Mia đang ngồi trên băng ghế ở quảng trường Tertre. Người họa sĩ quan sát cô. Khi nhìn thấy cô mở túi xách để lấy ra một chiếc khăn mùi xoa, ông rời giá vẽ tới ngồi bên cạnh cô.

- Một ngày dở tệ ư? Ông lên tiếng.

- Không, một cuốn sách hay.

- Sách buồn đến thế sao?

- Trước đoạn này nó vẫn hài hước thì đúng hơn, nhưng nhân vật chính vừa nhận được một lá thư từ mẹ sau khi người mẹ qua đời. Tôi lộ bịch thật, nhưng những lời lẽ trong thư khiến tôi cảm động.

- Chẳng có gì là lộ bịch khi thổ lộ cảm xúc của bản thân. Mẹ cô mất rồi sao?

- Mẹ tôi đang sống cực kỳ khỏe mạnh là đằng khác, nhưng tôi vẫn muốn bà ấy viết cho tôi một lá thư giống như thế này.

- Biết đâu vào một ngày nào đó bà ấy sẽ làm vậy.

- Cứ nhìn vào quan hệ giữa mẹ con tôi hiện giờ thì việc ấy sẽ khiến tôi ngạc nhiên lắm đấy.

- Cô có con chưa?

- Chưa.

- Vậy thì hãy đợi đến lượt mình trở thành mẹ, cô sẽ nhìn nhận tuổi thơ ấu của mình dưới góc độ khác và cách cô nhìn nhận mẹ mình cũng sẽ thay đổi hoàn toàn cho mà xem.

- Tôi thực sự không hiểu sẽ thay đổi như thế nào.

- Trên đời này không tồn tại những bậc cha mẹ hoàn hảo, cũng không tồn tại những đứa con hoàn hảo. Tôi phải tạm biệt cô đây, một du khách đang quanh quẩn gần những bức tranh của tôi. Mà bạn cô nghĩ gì về bức chân dung vẽ cô ấy?

- Tôi còn chưa đưa tranh cho cô ấy, tôi xin lỗi vì đã quên khuấy đi mất, tối nay tôi sẽ đưa.

- Bức tranh đã nằm trong cặp của tôi hàng tháng trời, có gì phải vội đâu.

Người họa sĩ quay lại bên giá vẽ.

Paul lách vào theo lối dành cho các nghệ sĩ. Các nhân viên chuyển đồ đang gói ghém những chi tiết trang trí. Anh đi vòng qua họ, leo cầu thang bộ rồi tới gõ cửa phòng làm việc của giám đốc.

- Chúng ta có hẹn trước không?

- Không, tôi phiền ông một phút thôi, chỉ xin ông đúng một ân huệ.

- Lại một ân huệ nữa sao?

- Đúng vậy, nhưng lần này thực sự là một ân huệ nhỏ xíu thôi.

Paul trình bày việc cần nhờ, viên giám đốc từ chối. Ông từng dành một ngoại lệ cho anh và chỉ riêng anh. Vì nhà hát Opéra được dùng làm bối cảnh cho cuốn tiểu thuyết của anh, ông tha thiết muốn mọi thứ được mô tả đúng như nó vốn có chứ không phải như hình dung của mọi người. Những phần công chúng không được tham quan vẫn phải được canh giữ nghiêm ngặt.

- Tôi hiểu,Paul nói, nhưng đây là cô trợ lý của tôi.
 - Cô gái ấy làm trợ lý của cậu từ trước khi cậu bước vào văn phòng tôi chứ?
 - Dĩ nhiên, tôi đâu có tuyển cô ấy vào làm trong quãng thời gian bước từ cánh cửa kia đến cái ghế bành này.
 - Cậu vừa nói “một cô bạn”!
 - Một cô bạn kiêm trợ lý, hai danh phận đó đâu có xung khắc nhau.
- Viên giám đốc ngược mắt nhìn trần nhà ngẫm nghĩ.
- Không được, tôi rất tiếc, cậu đừng cố nài làm gì.
 - Vậy đừng trách tôi đã miêu tả nhà hát Opéra của ông thiếu chính xác, tôi không thể bao quát mọi thứ được.
 - Cậu chỉ việc dành nhiều thời gian hơn cho việc tìm tòi nghiên cứu thôi mà. Giờ thì mời cậu đi cho, tôi đang bận nhiều việc.

Paul rời khỏi phòng giám đốc, trong lòng đã quyết không dừng lại ở đó. Lời nói đọi máu và trong đời mình anh từng bất chấp những lệnh cấm còn phức tạp hơn nhiều. Anh tới quầy mua hai tấm vé xem suất diễn tối rồi rời khỏi đó để thực hiện kế hoạch của mình.

Ngay khi tới sân trước nhà hát, anh bấm số của Mia rồi lại đổi ý, chọn cách gửi cho cô một tin nhắn:

Chuyến tham quan nhà hát của chúng ta sẽ diễn ra tối nay. Cô hãy mặc một chiếc áo pull, một áo khoác đi mưa và nhất là đừng đi giày cao gót, mặc dù cho tới giờ tôi cũng chưa thấy cô đi kiểu giày đó bao giờ. Đến nơi cô sẽ hiểu, tôi sẽ không nói thêm nữa để cho bất ngờ.

20 giờ 30 ở bậc thêm thứ năm nhé.

Paul

TB: Các tin nhắn SMS cũng không tính.

Điện thoại của Mía rung lên, cô đọc tin nhắn và mỉm cười, rồi chợt nhớ đến lời hứa với Daisy, nụ cười trên môi cô tắt ngấm.

Gaetano Cristoneli đợi Paul trên sân hiên quán cà phê Bonaparte.

- Cậu đến muộn thế!

- Chỗ làm việc của tôi đâu có ngay gần đây như ông, tôi lại còn bị tắc đường nữa chứ.

- Điều này hẳn sẽ khiến cậu ngạc nhiên, đó là làm gì có tắc đường. Cậu đã nói trên điện thoại là có chuyện gấp, cậu gặp phải vấn đề gì sao?

- Lúc này đang có cái một thịnh hành là nghĩ tôi gặp phải vấn đề gì hay sao? Ông sẽ không chạy theo cái một đó chứ?

- Vậy cậu muốn báo cho tôi biết chuyện gì nào?

- Tôi nhận lời tới Hội chợ sách ở đâu kia thế giới.

- Tin tuyệt vời đấy. Nói gì thì nói, cậu đâu còn lựa chọn nào khác.

- Ta luôn được lựa chọn và tôi vẫn có thể thay đổi ý định mà. Nhân tiện, tôi có chuyện này khá riêng tư muốn nhờ ông. Nếu tôi quyết định sống một vài năm tại Seoul, ông có đồng ý tạm ứng cho tôi một khoản nhỏ không, để tôi ổn định cuộc sống ấy mà? Tôi không muốn chia tay căn hộ ở Paris trước khi quyết định chắc chắn.

- Quyết định chắc chắn chuyện gì vậy?

- Chuyện ở đó luôn chứ sao nữa.

- Tại sao cậu lại tới Hàn Quốc sống, cậu có biết tiếng Hàn đâu?

- Tôi còn chưa nghĩ đến khó khăn đó. Tôi cho là tôi phải học tiếng Hàn thôi.

- Cậu sẽ học tiếng Hàn ấy hả?

- *Nan niga naie palkarakeul parajmdouлтаiga nomou djoa?*

- Cái tròng ròn rảng ấy nghĩa là gì vậy?
- Câu đó trong tiếng Hàn có nghĩa là “Em rất thích mỗi khi anh mút ngón chân em”.
- Thôi xong, cậu điên thật rồi, cậu toàn huyên thuyên!
- Tôi không yêu cầu ông hội chẩn tâm lý nhé, mà là một khoản tạm ứng quyền tác giả.
- Cậu nghiêm túc chứ?
- Ông từng nói là thành công của tôi trên đất Hàn sẽ dội về Mỹ, rồi sang châu Âu còn gì. Nếu tôi hiểu đúng ý ông, tôi sẽ lên máy bay và chúng ta sẽ kiếm bộn tiền. Vậy thì theo lập luận của ông, một khoản tạm ứng nho nhỏ sẽ không thành vấn đề đâu nhỉ.
- Tôi chỉ nêu ra một giả thiết thôi...tương lai sẽ khẳng định đúng hoặc sai.

Rồi Cristoneli ra chiều trầm ngâm trước khi nói tiếp:

- Đồng thời, nếu cậu thông báo cho giới truyền thông Hàn ý định chuyển sang đó sinh sống thì sẽ càng tạo hiệu ứng tốt. Nếu nhà xuất bản bên đó lại quan tâm nữa, thì họ sẽ nghiêng về hướng đẩy mạnh chiến dịch quảng bá các tác phẩm của cậu thôi.
- Sao cũng được, Paul thờ dài. Vậy là nhất trí nhé?
- Với một điều kiện! Dù bên đó xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi vẫn sẽ là biên tập viên chính của cậu, tôi không muốn nghe nói về hợp đồng nào đó ký trực tiếp giữa cậu với phía Hàn đâu đấy, chúng ta cứ phải nói rõ ra như thế! Chính tôi đã nâng đỡ cậu tính tới thời điểm này!
- Đúng, rốt cuộc, không thể nói rằng ông đã nâng đỡ tôi hiệu quả.
- Đồ vong ân bội nghĩa! Cậu có muốn khoản tạm ứng kia không nào?

Paul bằng lòng với kết quả đạt được. Anh ghi thoáy lên tờ khăn giấy số tiền mình mong muốn. Cristoneli ngược mắt nhìn trời, gạch con số đó đi rồi

chia đôi.

Họ bắt tay nhau, trong giới văn chương trình hành động đó có giá trị tương đương một bản hợp đồng.

- Khi nào tiễn cậu tới sân bay tôi mới đưa cho cậu một tấm séc nhé, cũng là để biết chắc cậu đã đặt chân lên máy bay ấy mà.

Paul đề Cristoneli thanh toán tiền cà phê.

Quay về nhà sau khi phục vụ bữa trưa tại nhà hàng, Daisy nhìn thấy Mia đang mặc áo choàng tắm, nằm dài trên giường kỷ, tay cầm khư khư một hộp Kleenex và mắt đắp một tờ khăn giấy ẩm.

- Có chuyện gì không ổn sao?

- Chứng đau nửa đầu liên quan đến mắt, đầu tớ sắp nổ tung rồi đây, Mia đáp.

- Tớ gọi bác sĩ tới khám cho cậu nhé?

- Không ích gì đâu, tớ từng bị thế này rồi, thường thì nó kéo dài chừng mười tiếng đồng hồ rồi tự khỏi thôi.

- Và cậu bị thế này từ bao giờ?

- Giữa giờ chiều.

Daisy hết nhìn đồng hồ đeo tay đến nhìn cô bạn.

- Được rồi, cậu không thể làm việc trong tình trạng này được. Tối nay ta tạm quên nhà hàng đi, ngày mai cậu giúp tớ cũng được.

- Ôi không, Mia phản đối, tớ sẽ ghé nhà hàng mà.

Nói đoạn, cô đưa hai tay lên ôm đầu rồi buột ra một tiếng rên nho nhỏ.

- Với bộ dạng này ấy hả? Cậu sẽ đuổi khách hàng chạy có cờ mắt! Cậu vào phòng nằm nghỉ đi.

- Không, tớ sẽ đến, Mia nói thêm, vẫn nắm dài cánh tay buông thõng dọc theo trường kỷ, tớ không thể để mặc cậu xoay sở được.

- Robert sẽ lo bếp núc trong khi tớ lãnh phần phục vụ, đây có phải lần đầu đâu. Cậu nằm nghỉ đi, mệnh lệnh đấy.

Mia vớ lấy hộp Kleenex dò dẫm bước về phía phòng mình, tờ khăn giấy đắp nguyên trên mắt.

Cô ra khỏi phòng ngay khi Daisy rời căn hộ. Cô ghé sát tai lên cửa ra vào để nghe ngóng tiếng bước chân nhỏ dần trên cầu thang. Rồi cô lao tới khung cửa kính rộng, nhìn dõi theo Daisy cho tới khi cô bạn khuất dạng nơi góc phố.

Cô vội vào phòng tắm, vĩa nước mát lên mặt để rửa sạch lớp phấn đã bôi trước đó cùng nét chì trên mí dưới. Nếu có điều gì đó hữu ích mà cô đã học được từ tay nghề của mình thì đó chính là tự trang điểm để hỗ trợ thêm cho màn diễn. Cô lấy làm ngạc nhiên vì không hề cảm thấy tội lỗi trong lúc lục tìm một chiếc áo khoác đi mưa trong tủ quần áo của Daisy. Thậm chí cô còn cảm thấy vui vui, và đã quá lâu rồi cô không có cảm giác đó để có thể tận hưởng nó trọn vẹn.

Cô chọn một đôi giày thể thao rồi bỗng tự hỏi tại sao lại phải ăn mặc kỳ cục như thế để vào tham quan bên trong nhà hát. Ở Anh, người ta thường ăn vận cầu kỳ khi tới nhà hát thì đúng hơn.

Cô chăm chú soi gương và thấy mình hơi giống Audrey Hepburn, ý nghĩ đó không hề khiến cô phiền lòng. Vì vẫn lưỡng lự không biết có nên thêm cặp kính râm vào bộ trang phục hay không, cô quẳng tạm nó vào túi xách rồi lên đường.

Cô mở hé cánh cổng dành cho xe ra vào, xác nhận lối đi thông thoáng rồi mới bước vội về phía taxi đang đỗ bên vỉa hè đối diện.

Paul đang chờ trên bậc thềm thứ năm của nhà hát Garnier.

- Trông giống thanh tra Clouzot(*) quá đấy, anh nói thay cho lời chào Mia đang tiến về phía mình.

() Ý nói nhân vật thanh tra Jacques Clouzot trong xê rip him Điệp vụ Báo Hồng*

- Một quý ông đích thực! Chính anh dẫn tôi mặc áo khoác đi mưa và đi giày đế bằng còn gì.

Paul nhìn cô từ đầu đến chân.

- Cô xinh lắm, đi theo tôi nào.

Họ hòa vào đám đông khán giả đang bước vào nhà hát. Sau khi vượt qua một dãy tiền sảnh, Mia kinh ngạc dừng lại trước cầu thang lớn. Cô nài nỉ để được lại gần tượng thần Pythie.

- Nàng ấy đẹp quá! Cô thốt lên.

- Tuyệt, nhưng giờ chúng ta phải nhanh chân lên, Paul năn nỉ.

- Trang phục của tôi có vẻ lố lỉnh giữa ngần này người đẹp, lẽ ra tôi nên mặc váy mới phải.

- Ấy đừng! Ta đi nào.

- Tôi không hiểu, anh bảo sẽ dẫn tôi đi tham quan nơi này trong giờ đóng cửa kia mà... chúng ta sắp vào xem buổi diễn sao?

- Rồi cô sẽ hiểu.

Tới gác lửng, họ đi theo lối ban công dành cho dàn nhạc.

- Tối nay họ biểu diễn chương trình gì vậy? Mia hỏi trong khi hai người tới gần lối vào khán phòng.

- Không rõ. Xin chào, anh nói khi đi ngang qua trước hai bức tượng.

- Anh chào ai vậy? Mia thì thào.

- Bach và Haydn, tôi thường nghe nhạc của họ trong lúc viết, đây là điều nhỏ nhất ta có thể làm mà, phải không?

- Tôi có thể biết ta đang đi đâu không? Mia lên tiếng trong khi Paul vẫn tiếp tục tiến bước.

- Ngồi vào chỗ của chúng ta.

Người dẫn chỗ đưa họ tới ngồi trên hai ghế phụ. Paul nhường ghế trước cho Mia rồi ngồi vào ghế sau.

Mặt ghế cứng quèo, từ vị trí này người ta chỉ nhìn thấy cánh phải của sân khấu. Chẳng có gì giống với những buổi họp báo giới thiệu khi Mia ngồi ở hàng ghế đầu.

Thế mà trông anh ta đâu có vẻ gì là keo kiệt, cô nghĩ khi bức màn sân khấu được vén lên.

Paul để mười phút đầu của buổi diễn trôi qua. Mia vịn vịn người trên ghế để lựa một tư thế thoải mái. Anh vỗ nhẹ vào vai cô.

- Tôi xin lỗi vì đã ngộ ngậy không ngừng nhé, nhưng tôi ê mông quá, cô thì thảo.

Paul cố nhịn cười rồi ghé vào tai cô.

- Giúp tôi gửi lời xin lỗi chân thành tới vòng ba của cô nhé, đi theo tôi nào, chúng ta đi thôi.

Anh khom người bước tới lối thoát hiểm nằm ngay trước mắt họ. Mia sững sờ nhìn anh.

Hay là anh ta thực sự điên rồi...

- Cô đi đi chứ! Paul nhỏ giọng, vẫn giữ nguyên tư thế lom khom trước cánh cửa thoát hiểm.

Mia nghe theo Paul, cô cũng khom người bước tới chỗ anh.

Anh đẩy nhẹ cánh cửa rồi kéo cô vào một hành lang.

- Ta còn chơi trò vịt lội nước này lâu không? Mia hỏi.

- Chơi trò gì tùy cô, nhưng phải giữ trật tự đây nhé.

Paul nắm lấy tay Mia rồi tiến vào hành lang. Họ càng tiến sâu thêm vào lối đi quanh co đó, cô lại càng thâm thắc mắc nhiều hơn.

Đến đầu một lối thông ra nhiều phòng khác, họ leo lên một cầu thang hình xoáy ốc. Paul mời Mia leo trước phòng trường hợp cô vấp chân rồi luôn miệng dặn cô bước cẩn thận.

- Chúng ta đang ở đâu thế này? Mia hỏi nhỏ, cô đã bắt đầu nhập cuộc.

- Chúng ta sẽ men theo chiếc cầu thang nhỏ đằng trước cô. Tôi van cô đấy, đừng gây tiếng động, chúng ta đang đi ngang qua phía sân khấu. Lần này tôi sẽ mở đường cùng nhé.

Paul làm dấu thánh giá rồi, vì thấy Mia ngạc nhiên trước hành động đó, anh ghé tai cô tiết lộ rằng anh đang bị chóng mặt.

Khi tới đầu cầu bên kia, anh quay lại và thấy Mia đang dừng giữa cầu, mắt dán chặt xuống khán phòng. Anh như thoáng thấy gương mặt thời thơ ấu của cô; thậm chí chiếc áo khoác cô đang mặc trên người cũng đột nhiên trở nên quá rộng. Cô không còn là người phụ nữ anh nhìn thấy trên bậc thềm dẫn lên nhà hát Garnier nữa, mà là một cô bé con đang lơ lửng trong không trung, ngơ ngẩn than phục trước một cảnh tượng thần tiên.

Anh chờ vài phút trôi qua rồi liều mạng ho một tiếng khe khẽ để đánh động cô.

Mia mỉm cười rạng rỡ với Paul rồi bước tới chỗ anh.

- Không thể tin nổi, cô thì thảo.

- Tôi biết, mà cô còn chưa nhìn thấy gì đâu.

Anh lại nắm lấy tay cô và dẫn cô bước về phía một cánh cửa mở ra một cầu thang bộ khác.

- Chúng ta đi ngắm hồ nước chẳng?

- Dù sao thì người Anh các vị cũng lạ thật đấy. Cô nghĩ họ đã thiết kế một hồ nước ở tầng trên cùng sao?

- Rất có thể chúng ta sẽ trở xuống những bậc cầu thang này mà!

-Ồ không, chúng ta sẽ leo lên tiếp. Không có hồ nước nào đâu, đó chỉ là một bể chứa nước bằng bê tông thôi, nếu không thì tôi đã mang theo bộ chân nhái và ống thở rồi.

- Vậy thì áo đi mưa dùng để làm gì? Mia bực bội hỏi.

- Rồi cô sẽ thấy!

Trong khi leo lên một cầu thang gỗ cũ kỹ, họ nghe thấy tiếng ầm ì khủng khiếp. Mia dừng khựng lại như bị hóa đá.

- Cô đừng lo, đó là guồng máy điều chỉnh thay đổi cảnh bài trí trên sân khấu thôi, Paul trấn an cô.

Họ đã tới thềm nghỉ của tầng trên cùng, Paul đẩy thanh ngang mở một cánh cửa sắt rồi mời Mia bước qua.

Cô tiến bước trên phần mái làm bằng kẽm của nhà hát Opéra Garnier và nhìn thấy một quang cảnh Paris tráng lệ.

Cô buộc miệng chửi thề bằng tiếng Anh rồi quay sang Paul.

- Cô có thể bước tới đằng trước, không nguy hiểm đâu, anh cam đoan.

- Anh không tới đây sao?

- Có chứ, có chứ, tôi đang tới đây.

- Tại sao lại dẫn tôi lên tận đây nếu như anh bị chóng mặt?

- Bởi vì cô thì đâu có chóng mặt. Không gian toàn cảnh này là duy nhất trên đờiđó. Cứ tiếp tục khám phá nhé, tôi ở đây đợi cô. Cô cứ ngắm cho chán mắt đi, những người có may mắn ngắm nhìn Kinh đô Ánh sáng như thế này chỉ đếm trên đầu ngón tay một bàn tay thôi đấy, mà cứ cho là vài bàn tay đi. Tiến tới trước đi, đừng bỏ lỡ chi tiết nào của cảnh tượng này. Rồi một buổi tối mùa đông, cô sẽ ngồi trước lò sưởi trong một trang viên cổ trên đất Anh và kể cho bầy cháu chắt quý tộc của cô chuyện một tối nọ cô đã chiêm ngưỡng Paris từ mái nhà hát Garnier. Bấy giờ cô sẽ nhiều tuổi đến độ

quên mất tên tôi, nhưng sẽ vẫn còn nhớ đã từng có một anh bạn trên đất Paris.

Mia nhìn Paul đang bầu chặt vào tay nắm cửa. Cô tiến bước trên mái nhà hát. Từ vị trí đang đứng, cô nhìn rõ mồn một nhà thờ Madeleine, tháp Eiffel với những thanh thép rạch ngang dọc bầu trời, một bầu trời mà Mia quan sát với cặp mắt của một đứa trẻ đang đếm sao vì tin chắc rằng mình có thể đếm được hết sao trời. Rồi ánh mắt cô hướng về phía những ngọn tháp của khu Beaugrenelle. Có bao nhiêu người đang dùng bữa tối, cười đùa hay khóc than đằng sau những khung cửa sổ chỉ nhỉnh hơn những vì sao đang lấp lánh trên nền trời kia? Ngoảnh lại, cô nhìn thấy nhà thờ Thánh Tâm nằm cheo leo trên đồi Montmartre rồi thoáng nghĩ đến Daisy. Toàn bộ Paris đang trải rộng trước mắt cô và cô chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh tượng nào đẹp đến thế.

- Cô không thể bỏ lỡ điều này được.

- Đúng là tôi không thể.

Cô quay bước về phía anh, cởi khăn quàng ra rồi dùng nó để bịt mắt anh. Rồi cô cầm tay Paul, dẫn anh bước trên mặt kềm. Paul tiến lên như một nghệ sĩ xiếc thăng bằng, nhưng anh để mặc cô dẫn đi.

- Thật ích kỷ, cô vừa nói vừa cởi khăn bịt mắt cho anh, nhưng làm sao tôi có thể kể lại cho cháu chắt nghe khoảnh khắc này mà lại không chia sẻ nó với anh bạn trên đất Paris của mình chứ.

Paul và Mia ngồi trên tấm úp nóc chiêm ngưỡng thành phố. Một cơn mưa bụi bắt đầu rơi. Mia cởi chiếc áo khoác đi mưa mình đang mặc ra để trùm qua vai cả hai.

- Anh luôn tính đến mọi khả năng sao?

- Tôi đã gặp phải chuyện này rồi. Giờ thì cô dẫn tôi quay về chứ? Anh nói, đoạn đưa cô chiếc khăn quàng.

Xuống tới chân cầu thang, họ thấy có hai nhân viên an ninh đang chờ sẵn để áp tải họ về tận văn phòng giám đốc nơi có ba viên cảnh sát đang đợi.

- Tôi biết, tôi đã vi phạm lệnh cấm của các vị, nhưng chúng tôi chẳng làm hại ai cả, Paul nói với giám đốc.

- Ông quen biết người này sao? Viên cảnh sát trên Moulard hỏi.

- Không, giờ thì không còn quen nữa, anh có thể giải họ về đồn.

Cảnh sát Moulard ra hiệu cho các đồng nghiệp lấy ra hai đôi còng.

- Có lẽ không cần thiết phải làm quá đến mức đó đâu, Paul phản đối.

- Tôi nghĩ là có đây, viên giám đốc thêm vào, tôi thấy những người này có vẻ không thể kiểm soát được.

Mia chìa hai cổ tay ra cho viên cảnh sát, cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, và hốt hoảng khi biết lúc đó là mấy giờ.

Thanh tra cảnh sát lấy lời khai của họ. Paul thừa nhận những việc mình đã làm, nhận toàn bộ trách nhiệm về mình và giảm thiểu độ nghiêm trọng của những hành động đó. Anh hứa hẹn lên xuống sẽ không bao giờ tái phạm nữa nếu cảnh sát thả họ ra. Dẫu sao thì họ cũng sẽ không qua đêm trong đồn cảnh sát chứ?

Viên thanh tra thở dài.

- Hai người đều có quốc tịch nước ngoài. Chừng nào chưa thể gặp lãnh sự quán của từng người và xác minh danh tính của cả hai thì tôi không thể để hai vị đi được.

- Tôi có thể cư trú dài hạn nhưng để quên ở nhà thôi, tôi là cư dân Pháp, Paul thề thốt.

- Mới có anh xác nhận thông tin đó thôi.

- Cô bạn hùn vốn của tôi sẽ giết tôi mất, Mia thì thào.

- Ai đó đe dọa cô sao, thưa cô? Viên thanh tra hỏi.

- Không, đó chỉ là một cách nói thôi.

- Vậy thì hãy cẩn trọng với từ ngữ mình sử dụng, chúng ta đang ở trong đồn cảnh sát mà.

- Tại sao cô ấy lại giết cô? Paul nghiêng người sang hỏi Mia.

- Tôi vừa nói gì ấy nhỉ? Viên thanh tra tiếp tục.

- Được rồi, chúng ta có phải đang trong trường học đâu nào! Có vẻ như tình huống này đã khiến cô bạn tôi gặp phải một rắc rối nan giải liên quan đến công việc, ông có thể vui lòng linh động giải quyết được không?

- Cần phải tính đến chuyện đó trước khi tiến hành xâm nhập bất hợp pháp một công trình công cộng chứ.

- Ra thế, nhưng chúng tôi có xâm nhập bất hợp pháp gì đâu, mọi cánh cửa đều mở sẵn ấy chứ, kể cả cánh cửa dẫn lên mái.

- Bởi vì theo lời anh nói, anh đã lên đó không chỉ một lần? Nếu tôi tới làm chuyện tương tự tại nước anh thì anh cũng thấy thế là chuyện bình thường sao?

- Nếu trái tim mạch bảo ông làm vậy, thanh tra ạ, thì chuyện đó tuyệt nhiên không khiến tôi thấy phiền đâu. Thậm chí tôi còn có thể giới thiệu với ông vài ba địa điểm có tầm nhìn tuyệt đẹp nữa kia.

- Được rồi, viên thanh tra thở dài, đưa hai kẻ khờ này vào buồng giam cho tôi và cứ để họ diễn hài kịch với nhau.

- Khoan đã! Paul nài nỉ. Nếu một công dân Pháp mang bằng chứng tới đây chứng nhận danh tính cho tôi thì ông sẽ thả cho chúng tôi đi chứ?

- Nếu người đó xuất hiện trong vòng một giờ nữa, tôi có thể cân nhắc phương án thả người, sau thời điểm đó thì tôi đã kết thúc ca trực và hai vị đành chờ đến sáng mai vậy.

- Tôi có thể gọi điện được không?

Viên thanh tra quay sang điện thoại cố định đang để trên bàn làm việc rồi đẩy nó về phía Paul.

- Cậu nói nghiêm túc đấy chứ?

- Thì đó.

- Vào giờ này hả?

- Người ta đâu có chọn được thời điểm cho những tình huống kiểu này.

- Và tôi có thể biết lý do không?

- Nghe tôi này, Cristoneli, bởi vì thời gian đang gấp lắm rồi. Ông tới ngay văn phòng, lấy cho tôi bản sao tất cả giấy tờ của tôi rồi mang đến đồn cảnh sát quận IX trong khoảng một giờ nữa nhé, nếu không tôi sẽ ký hợp đồng xuất bản cuốn sách tiếp theo với Tchiung Chan Woo đấy.

- Cái gã Tchiung Chan Woo đó là ai vậy?

- Tôi chịu thôi, nhưng hẳn là phải có ai đó tên như thế tại nhà xuất bản của tôi bên Hàn Quốc chứ! Paul lớn tiếng.

Cristoneli đập máy không nói thêm lời nào.

- Ông ta sẽ đến chứ? Mia hỏi, giọng năn nỉ.

- Với ông ta mọi chuyện đều có thể, Paul thận trọng đáp rồi gác ống nghe lên đế.

Được rồi, viên thanh tra đứng dậy nói tiếp, nếu cái gã anh vừa quát nạt đủ ngốc để giúp anh thì anh sẽ được về nhà ngủ, trường hợp ngược lại thì chúng tôi có chần đây. Pháp là một đất nước văn minh.

Paul và Mia bị giải về buồng giam. Viên cảnh sát lịch sự tránh cho họ căn buồng giam hai gã hai gã say đang tỉnh rệu.

Cánh cửa buồng giam khép lại sau lưng họ. Mia ngồi xuống băng ghế rồi đưa hai tay lên ôm đầu.

- Cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi mất.

- Dẫn sao chúng ta cũng có nghiền nát một thành phố nhỏ nào đâu. Tại sao cô lo lắng đến vậy? cô ấy chẳng thể nào biết được chúng ta đang ở đây.

- Chúng tôi sống chung trong một căn hộ, khi từ nhà hàng về tới nơi, cô ấy sẽ thấy rõ là tôi không có ở nhà, và sáng mai cũng vậy.

- Ở tuổi này thì cô phải có quyền ngủ lang rồi chứ? Cô ấy chỉ là người chung vốn với cô hay là...?

- Hay là gì?

- Không, không có gì.

- Tôi đã bị là mình bị đau nửa đầu để tối nay không phải tới nhà hàng làm việc trong khi cô ấy rất cần tôi giúp.

- Tôi công nhận chuyện đó thật không ra sao.

- Cảm ơn vì đã xát muối vào vết thương.

Paul nín thinh rồi tới ngồi cạnh cô.

- Tôi có ý này, nhưng đây chỉ là một ý tưởng thôi nhé, rốt cuộc anh cũng lên tiếng. Việc hỏi cung, còng tay và đồn cảnh sát, có lẽ không nên kể lại cho cháu chắt cô nghe.

- Anh đùa đấy à, dĩ nhiên đó mới là đoạn chúng thích nhất. Bà của chúng từng qua đêm trong đồn cảnh sát!

Cả hai bỗng nghe thấy tiếng ổ khóa xoay vòng. Cánh cửa buồng giam mở ra rồi một viên cảnh sát lệnh cho họ bước ra. Anh ta dẫn họ tới văn phòng của thanh tra nơi Cristoneli đang đợi sẵn. sau khi xuất trình bản sao thẻ cư trú của anh, biên tập viên của Paul ký một tấm séc để nộp phạt.

- Tuyệt lắm, viên thanh tra lên tiếng. Ông có thể ra về cùng với cậu ta rồi đấy.

Quay sang Paul, Cristoneli phát hiện ra sự có mặt của Mia bèn liếc xéo anh chàng nhà văn.

- Sao lại thế được, ông hỏi viên thanh tra bằng giọng bức bối, với số tiền đã nộp, tôi không thể bảo lãnh cho cả hai người này sao?

- Cô kia làm gì có giấy tờ tùy thân!

- Cô kia là cháu gái tôi! Cristoneli cam đoan, tôi dám lấy danh dự của mình ra mà khẳng định điều này.

- Ông là người Ý và cháu gái ông lại là công dân Anh sao? Gia đình ông thật đa sắc tộc quá đấy!

- Tôi đã nhập quốc tịch Pháp, thưa ngài thanh tra! Cristoneli vặc lại, và quả nhiên, gia đình tôi là người châu Âu đã ba thế hệ, kiều dân hoặc tiên phong, tùy thuộc suy nghĩ của ông thoáng đến đâu.

- Các người biến đi cho tôi nhờ, còn cô, chiều mai tôi muốn gặp lại cô cùng với hộ chiếu, cô rõ rồi chứ?

Mia gật đầu thay lời đáp.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Mia cảm ơn Cristoneli, ông lịch sự chào cô.

- Tôi rất lấy làm vinh hạnh, thưa cô. Mà lạ thật đấy, tôi có cảm giác chúng ta từng gặp nhau, nhìn mặt cô quen lắm.

- Tôi không nghĩ vậy, Mia đỏ mặt đáp. Có lẽ là ai đó trông giống tôi chăng?

- Có lẽ vậy, tuy nhiên, tôi dám thề là...

- Đáng thương thay! Paul nhỏ giọng.

- Cậu làm sao vậy? Cristoneli quay sang nhìn thẳng vào mặt anh.

- Ông vẫn thường tiếp cận phụ nữ bằng những câu nói cũ rích thế này ư? “Tôi chắc chắn chúng ta từng gặp nhau ở đâu đó”, anh nhắc lại trong lúc bắt chước điệu bộ lộ bịch. Thảm hại quá đi mất!

- Cậu thật ngớ ngẩn, bạn thân mến, tôi nói hoàn toàn thật lòng, tôi chắc chắn đã gặp cô đây ở đâu đó rồi.

- Kể cả có vậy thì cũng mặc, chúng tôi đang vội, cỗ xe ngựa của Cô nương đây sắp biến thành quả bí ngô rồi, chúng ta sẽ chào hỏi xã giao vào một tối khác vậy.

- Dẫu sao cậu cũng phải cảm ơn tôi chứ! Cristoneli làu bàu.

- Dĩ nhiên rồi, cảm ơn ông rất nhiều, giờ thì tạm biệt nhé.

- Cũng dĩ nhiên là khoản tiền phạt này sẽ trừ thẳng vào khoản tạm ứng của cậu...

- Trong hai người cứ như một cặp vợ chồng già ấy, Mia thích thú nhận xét khi Cristoneli ngồi vào ghế lái chiếc xe hai cửa của mình.

- Ông ta mới gọi là già chứ. Chúng ta khẩn trương lên nào. Mấy giờ thì cô bạn chung vốn của cô từ nhà hàng về đến nhà?

- Thường là trong khoảng từ 23 giờ 30 đến nửa đêm.

- Vậy thì chúng ta còn ít nhất là hai mươi phút, nhiều nhất là năm mươi phút, đi nào!

Anh kéo Mia chạy thục mạng đến chỗ đậu xe.

Sau khi mở cửa xe cho Mia yêu cầu cô thắt dây an toàn, anh khởi động xe thật nhanh.

- Cô sống ở đâu nhỉ?

Phố Poulbot khu Montmartre.

Rồi chiếc Saab phóng từ đầu này sang đầu kia Paris. Paul đi vào lối dành cho xe buýt, lượn ngoằn ngoèo giữa những chiếc taxi, hứng hàng tràng rửa xả không tiếc lời vì thoát tiên đã suýt qua một người lái mô tô trên quảng trường Clichy, kế tiếp vì đã suýt tông phải đám khách bộ hành sau khi vượt đèn vàng để phóng vào phố Caulaincourt rồi rẽ sang phố Joseph-de-Maistre với tốc độ chóng mặt.

- Tối nay chúng ta gặp rắc rối với cảnh sát thế là đủ rồi, anh nên nhắc chân ga lên đi, Mia gợi ý.

- Thế nhờ chúng ta về sau cô bạn chung vốn với cô thì sao?

- OK...anh lái nhanh lên!

Chiếc xe lao vào phố Lepic. Phố Norvins, Mia ngồi lùi sâu vào ghế.

- Nhà hàng ở đó hả?

- Chúng ta vừa mới đi qua đó, cô thì thảo.

- Chỗ rẽ cuối cùng vào phố Poulbot. Mia chỉ vào một tòa nhà. Paul phanh gấp.

- Cô khẩn trương lên, anh nói, đề lần khác chúng ta sẽ nói tạm biệt sau.

Họ nhìn nhau rồi Mia rào bước tiến về phía cổng xe. Paul chờ cô vào đến bên trong, thậm chí anh còn đợi thêm một lúc lâu sau, quan sát mặt tiền tòa nhà và mỉm cười khi nhìn thấy các khung cửa sổ của tầng trên cùng sáng đèn trong giây lát trước khi chìm vào bóng tối. Anh đang định khởi động xe thì trông thấy một người phụ nữ đang ngược lên đầu phố rồi bước vào bên trong tòa chung cư. Anh bấm ba hồi còi xe rồi lên đường trở về nhà.

Daisy bước vào căn hộ, mệt rũ rời, phòng khách chìm trong bóng tối. Cô bật đèn rồi buông mình nằm lăn ra trường kỷ. Ánh mắt cô hướng về phía mặt bàn thấp, rồi dừng lại ở một cuốn sách. Cô vớ lấy cuốn sách rồi chăm chú nhìn ảnh chụp tác giả thêm lần nữa.

Cô tới cào cào lên cửa phòng Mia rồi mở hé ra.

Mia vờ như vừa thức giấc.

- Cậu thấy sao rồi?

- Khá hơn rồi, ngày mai tớ lại khỏe như vâm ấy mà.

- Được vậy thì tốt rồi.

- Tối nay ở nhà hàng không vất vả quá chứ?
- Trời mưa nhưng khách cũng khá đông.
- Trời mưa to không?
- Cũng khá to. Trong căn hộ này trời cũng mưa hay sao?
- Không hề, sao cậu hỏi lạ thế?
- Không có gì.

Daisy khép cửa phòng Mia lại mà không bình luận gì thêm

Paul đưa xe vào chỗ đỗ rồi leo cầu thang lên nhà. Anh vừa ngồi vào bàn làm việc để viết một chương mới kể về chuyến phiêu lưu trên mái nhà hát Opéra của nhân vật nữ danh ca mất giọng thì bỗng thấy điện thoại di động bật sáng.

Đám cháu chắt của tôi nhờ tôi nói lại với anh là người bà của chúng trong tương lai vừa trải qua một bữa tối tuyệt vời.

Cô về kịp lúc chứ?

Chỉ muộn thêm hai phút nữa là tôi lên thót rồi.

Tôi đã bấm còi để báo hiệu cho cô đấy.

Tôi có nghe rồi.

Bạn cùng phòng của cô không nghi ngờ gì chứ?

Tôi nghĩ cô ấy đã nhìn thấy chiếc áo khoác đi mưa tôi mặc đã thò ra khỏi chăn.

Cô mặc nguyên áo khoác đi mưa mà leo lên giường sao?

Không kịp cởi ra.

Tôi thành thực xin lỗi chuyện ở đồn cảnh sát.

Ta chia đôi tiền phạt nhé? Tôi muốn vậy.

Không, cô là khách mời của tôi mà.

Tuần sau anh dẫn tôi đi thăm quần thể hầm mộ nhé?

Vụ đó tính hay không tính?

Không tính.

Tôi chưa hiểu tại sao.

Thì đó!

Quả là một cái có hết sức hợp lý.

Vậy thì nhất trí như vậy nhé?

Cô không thích đi xem triển lãm ở Grand Palais hơn sao, có ít người chết hơn.

Cuộc triển lãm nào kia?

Chờ tôi xem đã nhé.

Tôi vẫn chờ đây.

Các triều đại Tudor.

Tôi không nuốt nổi các triều đại Tudor nữa rồi...

Bảo tàng Orsay?

Vườn Luxembourg?

Nhất trí.

Anh đang làm việc à?

Tôi đang cố.

Vậy tôi để anh làm việc nhé. Ba giờ chiều ngày kia được chứ?

Trước lối vào, phố Guyemer.

Màn hình điện thoại tắt ngóm và Paul quay lại với việc viết lách. Nữ danh ca đang tiến lên mái nhà hát thì màn hình điện thoại lại bật sáng lần

nữa.

Tôi chết vì đói mất.

Tôi cũng vậy.

Nhưng tôi thì đang bị kẹt trong phòng.

Cô cởi áo khoác rồi thử mò ra lục tủ lạnh xem sao.

Ý hay đấy...Giờ thì tôi để anh làm việc thật đây.

Cảm ơn cô.

Paul đặt điện thoại xuống bàn làm việc. Mắt anh không ngừng rời màn hình laptop để liếc sang điện thoại. Thất vọng, anh nhét điện thoại vào ngăn kéo bàn nhưng vẫn để ngăn kéo mở hé.

Mia lặng lẽ thay đồ, cô mặc lại chiếc áo choàng tắm rồi mở hé cửa phòng. Daisy đang nằm dài trên trường kỷ đọc cuốn tiểu thuyết của Paul. Mia quay trở về giường rồi lắng nghe bụng mình sôi ùng ục suốt một giờ đồng hồ tiếp đó.

11

Anh cảm thấy tội lỗi vì những ngày vừa qua không viết được mấy. Và buổi tối nay cũng không khá hơn là bao. Anh muốn sửa lại những chương đầu, sao cho Kyong hài lòng khi đọc chúng, ngay cả khi cô vẫn chưa hồi âm lá thư anh gửi, chuyện đó khiến anh hết sức lo lắng.

Anh kéo kín rèm để căn phòng chìm trong bóng tối, bật đèn bàn rồi ngồi xuống trước màn hình máy tính.

Ngày hôm nay anh viết được nhiều, mười trang, năm tách cà phê, hai lít nước và ba gói khoai chiên trong vòng bảy giờ đồng hồ.

Giờ thì anh đói, đói ngấu và anh nghĩ đã đến lúc bỏ công việc lại đó để xuống quán cà phê dưới nhà. Đây không phải quán ngon nhất trong quận nhưng ít nhất anh sẽ không phải ăn tối một mình. Mỗi khi anh ngồi ở quầy, nhân viên pha chế vẫn thường nói chuyện với anh. Chính ông ấy đã giúp anh cập nhật tin tức trong khu phố. Người hàng xóm nào vừa qua đời hoặc vừa ly dị, ai đó vừa dọn đến, hàng quán nào vừa khai trương hoặc đóng cửa, những thay đổi khung giờ, nhưng cũng có cả những vụ bê bối chính trị, tất tật những tin đồn trong thành phố và trong cuộc sống đến với anh thông qua giọng nói của Ngài Ria Múp, bởi Paul thường gọi ông ấy bằng cái tên này.

Về đến nhà, anh mở rèm để ngắm nhìn màn đêm buông xuống rồi bật màn hình máy tính. Anh kiểm tra hòm thư điện tử, không thấy tin tức gì của Kyong mà thay vào đó là một lá thư khác.

Paul thân mến,

Tớ hy vọng mọi chuyện vẫn ổn. Kỳ nghỉ của bọn tớ ở miền Nam tuyệt lắm, tớ vẫn tự hỏi tại sao mình đã sống bốn năm trời ở Paris mà không tới sống tại Provence. Cảnh vật hữu tình, người dân thân thiện, các khu chợ trời nhộn nhịp và thời tiết thì miễn chê...tóm lại, cậu nên nghĩ tới chuyện chuyển xuống miền Nam sinh sống. Hạnh phúc thường ở gần hơn chúng ta hình dung.

Bọn tớ nhớ cậu nhiều. Bọn tớ vừa sang tới Ý và tính ở lại đây vài ngày. Portofino là một trong những thành phố đẹp nhất mà tớ từng biết, cả vùng Liguria đẹp không lời nào tả hết.

Bọn tớ đã quyết định tiếp theo sẽ tới Roma rồi từ đó bay thẳng về San Francisco.

Tớ sẽ gọi cho cậu ngay khi về tới nhà. Cho tớ biết tin tức của cậu nhé, cuộc sống của cậu có gì mới không?

Lauren ôm hôn cậu, tớ cũng vậy.

Arthur

Bức mail vừa được gửi vài phút trước, anh đoán Arthur vẫn đang trên mạng nên hồi âm ngay.

Bạn thân mến,

Tớ vui khi biết chuyến đi của các cậu diễn ra ổn thỏa. Các cậu nên kéo dài chuyến đi, nhất là vì tớ đã tình cờ đọc được một trang web cho thuê bất động sản ngắn hạn. Tớ muốn thử xem bên đó làm ăn ra sao vì họ liệt kê cho tớ nhiều tiện ích lắm, và có vẻ như rất nhiều khách hàng quan tâm đến căn hộ của các cậu.

Tớ đã lo mọi thủ tục rồi. Tớ đã lựa chọn cẩn thận, bên thuê là một đôi vợ chồng thú vị cùng bốn đứa con, họ sẽ ở nhà cậu đến tận cuối tháng. Tiền thuê nhà sẽ được rút thẳng vào tài khoản của văn phòng kiến trúc sư, cậu chỉ việc ghé qua lấy séc. Tớ hy vọng món tiền đó sẽ phụ thêm vào chi phí chuyến đi Ý của các cậu.

Và giờ thì chúng ta huề nhé!

Nếu không thì chẳng có gì đặc biệt trong đời tớ hết, bởi vì cậu quan tâm đến vấn đề đó mà, ngoại trừ việc tớ đang viết được kha khá và ngày khởi hành đi Seoul đang sầm sập tới.

Ôm hôn Lauren giúp tớ nhé.

Paul

Ngay lập tức trên màn hình máy tính xuất hiện:

Cậu không làm thế chứ?!!!

Nhắm nháp tận hưởng món ngon báo thù, Paul lưỡng lự không biết có nên ngâm Arthur thật lâu hay không, nhưng biết là cậu bạn sẽ còn phá rối mình, anh đành trả lời Arthur trước khi bắt đầu làm việc.

Arthur,

Nếu không vì lo cho con trai đỡ đầu của mình phải ở nhà mẹ đỡ đầu của nó lâu hơn mức cần thiết thì tớ đã dám làm thế không chút ngần ngại,

nhưng tớ lại tốt bụng quá, chuyện này sẽ khiến tớ tiêu mất. Thế nên cậu không mất gì trong lúc đợi cả.

Ôm hôn cậu.

Paul

Thư từ xong, anh dành cả đêm để viết một chương mới cho cuốn tiểu thuyết.

- Cậu đã gặp anh ta như thế nào?

- Ai kia?

- Anh ta, Daisy đáp rồi thả cuốn sách lên quầy bar.

- Cậu sẽ không tin lời tớ đâu.

- Khi cậu tìm tới nhà tớ cùng va li quần áo, khi cậu bảo tớ cho cậu ở nhờ, khi cậu khóc lóc cả một đêm trong vòng tay tớ vì cách đối xử của David, đồ hết mọi lỗi lầm lên đầu hấn ta, thì tớ có tin cậu không nào?

- Trên trang web kết bạn của cậu, Mia cúi gầm mặt thú nhận.

- Tớ biết ngay là từng nhìn thấy mặt anh ta ở đâu đó mà, Daisy gất lên. Cậu đúng là táo tợn thật đấy!

- Không như cậu nghĩ đâu, tớ thề với cậu đấy!

- Tớ xin cậu, đừng có thề thốt gì hết, bỏ báng lắm.

Daisy bước ngang qua trước mặt Mia rồi đi sửa soạn phòng ăn.

- Để đấy, Mia nói khi bước tới chỗ cô bạn, tớ sẽ lo vụ này, cậu lo bếp núc vất vả rồi.

- Tớ muốn làm gì trong nhà hàng của mình thì làm chứ.

- Tớ bị sa thải hay sao?

- Cậu đang yêu sao?

- Không hề, Mia kịch kiệt phản đối, đó chỉ là một người bạn thôi mà.
- Bạn thế nào?
- Bạn trò chuyện cùng tớ mà không có chút nhập nhằng nào.
- Về phía cậu hay về phía anh ta?
- Cả hai, bọn tớ đã nhất trí như vậy ngay trong bữa tối đầu tiên.
- Bởi vì hai người đã cùng ăn tối ư? Khi nào vậy? Buổi tối cậu đã mặc cả áo khoác đi mưa đi ngủ vì cậu bị chứng đau nửa đầu liên quan đến mắt sao?
- Không, tối hôm đó bọn tớ ở nhà hát Opéra.
- Càng lúc càng thú vị đấy!
- Lúc tớ kể với cậu là tớ ở rạp chiếu phim ấy.
- Tay người Thụy Điển á! Và cậu đã nói dối tớ suốt quãng thời gian đó sao?
- Chính cậu nói anh ta là người Thụy Điển đấy nhé.
- Thế còn chiếc điện thoại?
- Chuyện đó là thật, anh ta đã bỏ quên điện thoại.
- Còn cơn đau nửa đầu của cậu?
- Chỉ thoáng qua thôi...
- Tớ hiểu rồi!
- Đó chỉ là một người bạn thôi mà Daisy, vả lại tớ có thể giới thiệu anh ta cho cậu, tớ chắc chắn cậu sẽ thích.
- Còn gì nữa!
- Anh ta làm việc ban đêm giống cậu, anh ta hơi vụng về nhưng rất hóm hỉnh giống cậu, anh ta là người Mỹ sống tại Paris và anh ta một mình, giống cậu.
- Và cậu không thích anh ta.

- Gần như một mình.

- Cậu làm ơn quên tớ đi, tớ đã chán ngán những kế hoạch rò dại với những gã độc thân giả hiệu rồi. Được thôi, cậu bày thìa đĩa hay sơn lại trần nhà nào?

Mia không để bạn phải nói đến lần thứ hai, cô bê một chồng đĩa ra rồi bày lên mặt bàn. Daisy vào bếp và bắt đầu nhặt rau.

- Ít ra cậu cũng phải gặp anh ta đã chứ, Mia lên tiếng.

- Không!

- Nhưng tại sao?

- Trước hết bởi chuyện không bao giờ ổn thỏa theo cách đó, kể đến là bởi anh ta chỉ “hầu như” độc thân, và nhất là bởi cậu thích anh ta hơn những gì cậu thú nhận.

Mia quay về phía Daisy, hai tay chống nạnh.

- Nói gì thì nói tớ cũng phải biết mình cảm thấy thế nào chứ!

- Vậy hả? Từ bao giờ thế? Cậu đi từ đầu này đến đầu kia Paris để trả điện thoại lại cho anh ta, cậu nói dối như một cô nữ sinh trung học, cậu tới nhà hát...

- Đâu có, không phải nhà hát mà là nóc nhà hát...

- Gì kia?

- Bọn tớ có xem buổi diễn nào đâu, anh ta đã dẫn tớ lên mái nhà hát để ngắm Paris về đêm.

- Hoặc là cậu thực sự ngây thơ, hoặc là cậu đang tự dối bản thân, trong cả hai trường hợp đó, hãy giữ lại anh chàng nhà văn của cậu và để cho tớ được yên.

Mia nhướn mày nghĩ ngợi.

- Vào việc thôi, khách hàng sắp tới rồi! Daisy kêu lên.

2 giờ sáng, Paul vẫn đang ngập ngừng ở dòng cuối cùng của đoạn văn. Anh muốn hôm nay dừng lại tại đó. Anh vẫn kiểm tra hòm thư điện tử thêm một lần nữa và cuối cùng cũng thấy hồi âm của Kyong, anh liền bấm lệnh in. Anh muốn đọc những lời cô viết trên mặt giấy, điều này sẽ giúp cô hiện hữu hơn. Anh vớ lấy tờ giấy trong khay giấy rồi chờ đến lúc đã nằm trong chăn rồi mới gỡ ra đọc.

Vài phút sau, anh tắt đèn và ôm chặt gối.

3 giờ sáng, Mia bị đánh thức bởi chiếc điện thoại di động của cô đang rung lên từng hồi. Cô quờ tay lấy nó trên mặt bàn đầu giường. Tên David nhấp nháy trên màn hình.

Tim cô bắt đầu nện thành thịch liên hồi. Cô đặt điện thoại vào chỗ cũ, nằm dài như cũ rồi ôm chặt gối.

12.

Mia tới trước cổng vườn Luxembourg hơi muộn so với giờ hẹn. Cô nhìn quanh tìm Paul rồi lấy điện thoại ra gửi cho anh một tin nhắn.

Anh đang ở đâu?

Trên một băng ghế.

Băng ghế nào?

Tôi đã mặc một chiếc áo gió màu vàng để cô nhận ra tôi.

Thật chứ?

Không!

Paul đứng dậy vẫy tay ra hiệu khi thấy cô đi tới.

- Này, hôm nay chính anh mới mặc áo khoác đi mưa đấy nhé, cô nhận xét, thế nhưng trời đâu có mưa.

- Phải xem đã, anh vừa đáp vừa dợm bước rời đi, tay chấp sau lưng.

Mia đi theo anh.

- Cả đêm hôm qua cũng toàn trăng trắng sao?

- Không, thậm chí tôi đã viết xong một chương, tối nay tôi sẽ bắt đầu viết sang một chương khác.

- Anh có muốn chơi một ván không? Cô đề nghị rồi chỉ mấy người đang chơi bi sắt.

- Cô có biết chơi không?

- Hẳn là không phức tạp lắm đâu.

- Có chứ, phức tạp lắm đấy, mọi thứ trên đời này đều phức tạp.

- Tâm trạng anh đang không vui sao?

- Nếu tôi thắng, cô sẽ nấu cho tôi ăn nhé!

- Còn nếu anh thua?

- Thực không phải nếu cô hy vọng vào chuyện đó...tôi chơi rất thạo cái môn ngó ngẩn này.

- Tôi sẽ thử vận may xem sao, Mia đáp rồi tiến về phía sân.

Cô hỏi mượn dụng cụ của hai người chơi đang ngồi trò chuyện trên ghế, rồi khi thấy thái độ ngập ngừng của họ, cô cúi xuống bên người lớn tuổi hơn để thì thầm điều gì đó vào tai ông ta. Người đàn ông mỉm cười rồi để chỉ cho cô khoảnh sân nơi có mấy viên bi sắt và bi điểm.

- Chúng ta chơi chứ? Cô hỏi Paul.

Paul mở màn trận đấu với cú ném bi điểm đầu tiên. Anh chờ cho nó nằm im, cúi xuống với hai cánh tay buông thõng rồi bắn bi. Viên bi sắt của anh

vẽ trong không trung một hình vòng cung trước khi lặn trên sân và dừng lại rất gần đích.

- Khó mà ném cho gần hơn đấy, anh huyết sáo. Đến lượt cô.

Mia vào tư thế chuẩn bị dưới ánh mắt thích thú của hai ông lão đang quay sang theo dõi trận đấu. Viên bi của cô bay không cao bằng viên bi của Paul rồi lặn quá viên bi của Paul vài xăng ti mét.

- Không tệ, nhưng chưa đủ, Paul mừng rỡ.

Anh hỗ trợ cú ném thứ hai bằng một động tác xoay nhẹ cổ tay. Viên bi chậm rãi vòng qua hai viên bi đang nằm trên đường biên rồi dừng lại ngay sát đích.

- Có thể chứ, Paul reo lên đắc thắng.

Mia vào vị trí, nheo mắt nhắm đích rồi ném. Hai viên bi của Paul đã bị đẩy ra xa trong khi hai viên bi của Mia có vẻ như ôm khít lấy viên bi đích.

- Nốc ao! Một trong hai ông lão kêu lên trong khi ông lão kia cười ngặt nghẽo.

- Có thể chứ, Mia reo.

Paul choáng váng nhìn cô rồi bỏ đi. Mia chào hai cụ già đang vỗ tay khen ngợi cô rồi chạy về phía Paul.

- Cái thói dẫn dắt sau khi thua thật chẳng hay chút nào! Cô nói khi đã đuổi kịp anh.

- Bởi vì cô sắp khiến tôi tin rằng đây là lần đầu cô chôi bi sắt sao?

- Hè nào tôi cũng đi nghỉ tại Provence(*)...anh không bao giờ lắng nghe phụ nữ khi họ nói với anh điều gì đó ư?

() Bộ môn bi sắt hiện đại ra đời vào năm 1907 tại Ciotat thuộc Provence.*

- Có chứ, tôi vẫn lắng nghe cô, Paul cãi. Tối hôm đó tâm trí tôi có phần rối bời, cô cũng biết hôm đó chúng ta gặp nhau trong hoàn cảnh nào còn gì.

- Có chuyện gì không ổn vậy?

Paul rút ra một tờ giấy rồi đưa cho cô.

- Tôi nhận được nó tối qua, anh làm bầm.

Mia dừng lại để đọc tờ giấy.

Paul yêu quý.

Em rất vui khi biết anh sắp đến Seoul, ngay cả khi chúng ta sẽ không có được vui thú tận hưởng nhau như em hằng mong muốn. Hội chợ sách lần này buộc em phải thực hiện những nghĩa vụ nghề nghiệp mà em không thể thoái thác. Anh sẽ cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa thích thú với sự đón tiếp nồng hậu của các độc giả và sẽ còn bận rộn hơn em nhiều. Ở đất Hàn này anh nổi tiếng lắm, mọi người đều đang nóng lòng chờ đợi anh. Hãy chuẩn bị để thể hiện con người anh thật tốt nhé. Về phần mình, em sẽ tranh thủ thời gian ngay khi có thể để dẫn anh đi thăm thú thành phố nơi em sống... nếu nhà xuất bản của anh cho chúng ta thời gian. Em những muốn mời anh về nhà em ở, nhưng chắc là không được rồi. Gia đình em sống trong cùng tòa nhà trong khi bố em hết sức nghiêm khắc. Em đoán anh đang thất vọng và em chia sẻ với anh cảm giác đó, nhưng anh phải hiểu rằng phong tục tập quán ở nước em không giống ở Paris. Em vui vì sẽ sớm gặp anh.

Đi đường bình an anh nhé.

Dịch giả yêu thích của anh.

Kyong

- Hơi lạnh nhạt nhỉ, Mia nhượng bộ nói rồi trả cho anh tờ giấy.

- Lạnh băng thì có!

- Không nên phóng đại lên và phải biết cách đọc ra ẩn ý bên dưới lời lẽ tron thư chứ. Tôi thấy trong thư cô ấy viết có rất nhiều bên lề then thùng.

- Khi Kyong tới Paris, then thùng không phải là nét tính cách nổi bật của cô ấy.

- Nhưng lần này cô ấy ở nước mình, đó là chuyện hoàn toàn khác.
- Cô là phụ nữ, hẳn cô thạo hơn tôi trong việc đọc ra ẩn ý bên dưới lời lẽ trong thư. Vậy cô ấy yêu tôi hay là không yêu tôi?
- Tôi dám chắc là cô ấy yêu anh.
- Tại sao cô ấy không viết ra, chuyện đó khó thú nhận đến vậy sao?
- Khi tính cách người ta vốn kín đáo thì đúng là như vậy đây.
- Khi yêu một người đàn ông thì cô không thổ lộ tình cảm của mình cho anh ta biết hay sao?
- Không nhất thiết.
- Điều gì ngăn cản cô nào?
- Nỗi sợ, Mia đáp.
- Sợ gì kia?
- Sợ mình làm đôi phương sợ.
- Sao mà toàn bộ chuyện này phức tạp đến thế! Vậy thì cần phải làm gì đây, nói hay không nói khi ta yêu ai đó?
- Cần phải chờ đợi một chút.
- Chờ đợi gì kia, chờ cho đến lúc quá muộn sao?
- Chờ cho nó đừng quá sớm.
- Và làm cách nào để biết đã đến thời điểm tiết lộ sự thật?
- Khi ta cảm thấy yên lòng, tôi cho là thế.
- Cô đã cảm thấy yên lòng rồi sao?
- Đúng vậy, tôi từng có cảm giác đó.
- Và cô đã thổ lộ với anh ta là cô yêu anh ta.
- Tôi cũng từng làm thế.

- Thế còn anh ta, anh ta cũng nói là anh ta yêu cô chứ?

- Đúng thế.

Gương mặt Mia tối sầm lại và Paul nhận ra điều đó.

- Hai người vừa chia tay còn tôi lại vừa thô lỗ xới lên nỗi buồn của cô, tôi ích kỷ quá.

- Không, chuyện đó cảm động thì đúng hơn. Nếu người đàn ông nào cũng đủ dũng cảm cho thấy bản thân họ cũng có lúc yếu đuối thì đã thay đổi được rất nhiều chuyện.

- Cô nghĩ tôi có nên hỏi âm cho Kyong không?

- Tôi nghĩ chẳng bao lâu nữa anh sẽ gặp cô ấy và khi anh ở bên cô ấy rồi, cô ấy sẽ không cưỡng nổi sức hút của anh đâu.

- Cô đang giấu tôi phải không? Tôi biết mà, tôi thật nực cười.

- Không hề, anh rất chân thành, đừng thay đổi nét tính cách đó nhé.

- Cô thích anh bánh xốp phết Nutella không?

- Tại sao lại không nhỉ, Mia thở dài.

Paul kéo cô về phía quầy đồ ăn. Anh mua hai chiếc bánh xốp rồi đưa cái đầu tiên cho Mia.

- Nếu anh ta quay trở lại, Paul vừa nhai bánh vừa hỏi, nếu anh ta xin cô tha lỗi thì cô có cho anh ta một cơ hội nữa không?

- Tôi không rõ.

- Anh ta đã không gọi lại cho cô kể từ...

- Không, Mia cắt ngang lời anh.

- Được rồi, đằng kia có bồn nước nơi bọn trẻ thả thuyền buồm nhưng chúng ta lại chưa có con cái, mé kia thì có lối đi dạo trên lưng lừa... cô có thích không?

- Không, không thích lắm.

- Tuyệt lắm, tôi ngắm lũ lừa như vậy đủ rồi. Hướng này có sân tennis, chúng ta không chơi tennis, tôi nghĩ chúng ta đã đi hết một vòng công viên rồi đó! Đi nào, tôi chán ngấy cái công viên này cùng các cặp đôi cứ hôn hít nhau không ngừng rồi.

Mia theo chân Paul đi về phía cổng Vaugirard. Họ xuôi xuống phố Bonaparte, đi dọc theo quảng trường Saint-Sulpice nơi có một khu chợ trời.

Họ ngang dọc khắp các lối đi rồi dừng lại trước một quầy hàng.

- Nó đẹp quá, Mia thốt lên khi nhìn thấy một chiếc đồng hồ đeo tay cổ.

- Đúng vậy, nhưng tôi quá mê tín nên không muốn khuôn về một thứ đã từng thuộc về người khác. Hoặc giả, tôi cần phải biết liệu người ấy có hạnh phúc không đã. Cô đừng chê cười tôi nhé, nhưng tôi tin là đồ vật cũng có ký ức của riêng mình. Chúng phát ra những loại song tốt hoặc xấu.

- Thật ư?

- Cách đây vài năm tôi đã mua trong một khu chợ trời giống như khu này một cái chặn giấy bằng pha lê. Người bán cam đoan với tôi là nó được chế tác từ thế kỷ 19. Tôi không tin lấy một giây, nhưng bên trong món đồ có khắc một khuôn mặt phụ nữ rất đẹp. Từ cái ngày tôi tậu nó về, tôi chỉ toàn gặp những chuyện phát rồ.

- Phát rồ kiểu gì thế?

- Thi thoảng cô nói những câu thô lỗ rất hợp nhé.

- Sao lại thế được?

- Tôi không rõ, âm sắc Anh khiến cô lại có vẻ gợi cảm khi nói những câu như thế. Tôi đang kể đến đâu rồi ấy nhỉ?

- Đến những chuyện phát rồ anh gặp phải.

- Thực lòng mà nói những câu như thế rất hợp với cô đấy! Những chuyện phát rồ đó bắt đầu bằng một vụ rò nước, ngày hôm sau máy tính của tôi hỏng, ngày hôm sau nữa ô tô của tôi bị kéo đi, đến cuối tuần là một con

cúm dữ dội, sang ngày thứ Hai, hàng xóm tầng dưới nhà tôi bị nhồi máu cơ tim, vả lại hể tôi đặt cái tách nào đó lên bàn làm việc gần cái chặn giấy đó là y như rằng tôi làm đổ tách. Một hôm, thậm chí quai tách còn rời ra, suýt nữa thì tôi bị bỏng đùi. Chính từ lúc ấy tôi bắt đầu nghi ngờ về những quyền năng hắc ám của cái chặn giấy đó. Tôi cũng đã kể cô nghe về hội chứng trang giấy trắng rồi đấy, trang trắng, trang trắng và không gì khác ngoài trang trắng, như thể tôi đang viết trên sườn đỉnh Kilimandjaro vậy. Tôi cũng bị vấp vào thảm, ngã sấp xuống đất đến gãy cả mũi, cô phải nhìn thấy tôi lúc ấy cơ, máu tuôn xối xả, đầu ngửa ra sau, la hét ầm ĩ cả căn hộ. Sau đó tôi lẫn ra bất tỉnh nhân sự. May sao một đồng nghiệp viết văn của tôi có tài tiên tri. Cứ hai tuần một lần, tôi ăn tối cũng các đồng nghiệp trong một quán rượu, chúng tôi kể cho nhau nghe chuyện đời mình. Vả lại tôi cũng sắp thôi không tới đó nữa rồi, những bữa tối ấy sâu thẳm lắm. Nhìn thấy mũi tôi băng kín mít, ông ấy đâm lo cho số phận của tôi, tôi kể cho ông ấy nghe những chuyện xảy đến kể từ khi tôi tậu cái chặn giấy đó. Ông ấy nhắm mắt lại rồi hỏi tôi có phải bên trong lớp pha lê có khắc một khuôn mặt hay không.

- Anh chưa từng kể cho ông ấy chi tiết đó chứ?

- Có lẽ vậy, tôi cũng không nhớ nữa. Tóm lại, ông ấy khuyên tôi bỏ nó đi càng nhanh càng tốt, nhưng phải cẩn thận, tuyệt đối không được làm vỡ nó để khỏi giải thoát những thế lực hắc ám, dĩ nhiên là nghe quá hợp lý còn gì.

- Anh đã vứt nó vào thùng rác sao? Mia cắn môi hỏi.

- Hay hơn thế nhiều. Tôi đã bọc nó trong một tấm vải dày rồi buộc thật chặt. Tôi đi lấy xe, lái tới tận cầu Alma rồi tồm, xuống sông Seine.

Mia không thể nhịn lâu hơn nữa bèn cười phá lên.

- Anh nhớ là đừng thay đổi đấy nhé, cô nói, hai mắt nhòe nước. Tôi ngưỡng mộ anh lắm đấy.

Paul sững sờ nhìn cô rồi lại dợm bước tiếp.

- Cô chỉ toàn giấu cợt tôi thôi.

- Tôi thì là không có chuyện đó...Mà sau khi anh quẳng cái chặn giấy đó xuống nước thì những phiền phức anh gặp phải cũng chấm dứt chứ?

- Đúng thế đấy, cô hình dung mà xem. Mọi thứ đều đầu vào đầu ra như cũ.

Mia phá lên cười to hơn nữa rồi vội cầm tay anh níu lại khi thấy Paul rảo bước.

Họ đi qua trước một hiệu sách chuyên mua bán bản thảo cổ. Trong khung kính có bày một lá thư của Victor Hugo và một bài thơ của Rimbaud được viết nguệch ngoạc trên một trang vở mới.

Mia nhìn hai món đó vẻ xúc động.

- Một bài thơ hoặc một lá thư không thể mang tới vận rủi được, đúng không?

- Không, tôi không nghĩ vậy, Paul nói tiếp.

Cô đẩy cửa bước vào bên trong cửa hiệu.

- Thật hay khi cầm trên tay một bức thư do chính tay một nhà văn nổi tiếng viết, hơi giống như bước vào thế giới nội tâm sâu kín của người đó và trở thành tri kỷ của người đó vậy. Một thế kỷ nữa, những người như chúng ta sẽ ngất ngây khâm phục khi đọc được những lá thư anh gửi cho nữ dịch giả của mình. Cô ấy sẽ trở thành vợ anh và những lá thư đó sẽ đánh dấu bước khởi đầu của một cuộc trao đổi thư từ quý giá.

- Tôi đâu phải nhà văn nổi tiếng, tôi sẽ không bao giờ là nhà văn nổi tiếng.

- Tôi không đồng ý với anh đâu.

- Cô đã đọc một trong những tiểu thuyết tôi viết sao?

- Hai cuốn. Và những lá thư của người mẹ trong cuốn đầu tiên đã khiến tôi khóc rụng rức.

- Thật sao?

- Tôi không thể khạc nhổ ra đây mà thè thốt được, làm thế thật mất vệ sinh, anh phải tin lời tôi chứ.

- Xin lỗi vì đã làm cô phải khóc.

- Anh chẳng có vẻ gì là hối hận cả, cả ngày hôm nay đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh mỉm cười đấy.

- Thú thực là tôi cảm thấy hài lòng, không phải vì cô đã khóc đâu...mà có đấy, dù sao tôi cũng cảm thấy hài lòng khi biết chuyện đó. Để ăn mừng, tôi đưa cô tới nếm thử bánh ngọt của tiệm Ladurée nhé. Tiệm đó cách đây chỉ hai bước chân thôi, và nếu cô chưa bao giờ nếm thử món bánh macaron của họ thì cô còn chưa biết đến tuyệt đỉnh khoái khẩu đâu. À mà có lẽ cô phải biết rồi chứ nhỉ, cô là bếp trưởng kia mà.

- Nhất trí, nhưng sau đó tôi phải về nhà hàng, căn bếp của tôi sẽ không được khoái khẩu cho lắm nếu tôi không đích thân đứng trước lò nấu.

Họ ngồi vào chiếc bàn trong góc rồi gọi một tách sô cô la nóng cho Mia, một tách cà phê cho Paul cùng một khay macaron. Khi bê khay đồ ăn ra, cô nhân viên phục vụ bàn nhìn họ không rời mắt, Paul và Mia nhìn thấy cô gái đang vừa quan sát họ vừa thì thầm nhỏ to cùng một nữ đồng nghiệp.

Khỉ thật, cô ta nhận ra mình rồi. Toa lét ở đâu ấy nhỉ? Mà không, không được vào toa lét, cô ta sẽ nói cho anh ấy biết trong lúc mình vắng mặt. Nếu cô ta kể cho bất kỳ ai là đã nhìn thấy mình ở đây cũng một gã đàn ông thì Creston sẽ giết mình mất. Phải khẳng định là cô ta đã nhắm mình với ai đó, và tỏ ra thật thuyết phục, đó là việc duy nhất cần làm.

Vài phút sau, cô nhân viên phục vụ bàn quay lại, rồi đặt hai tách đồ uống xuống bàn, cô ta vừa rút rè hỏi:

- Xin lỗi nhưng thật điên khi thấy vị đây giống với...

- Tôi chẳng giống với ai hết, Paul đáp lại bằng giọng độc đoán, tôi không phải ai hết!

Ngại không để đâu cho hết, cô gái xin lỗi rồi đi khỏi.

Mặt Mia đỏ lựng, cô đeo kính râm vào rồi quay sang Paul.

- Tôi xin lỗi, anh lên tiếng, thì thoảng tôi lại gặp phải tình huống này.

- Tôi hiểu mà, Mia đáp, tim cô đang đập thành thịch. Anh nổi tiếng không chỉ ở Seoul thôi đâu.

- Có lẽ trong khu này mọi người đã hơi quen mặt tôi, nhưng không quá mức đó đâu. Tin tôi đi, tôi có thể loanh quanh trong một hiệu Fnac mà không một người bán sách nào nhận ra tôi, và lại như vậy càng hay. Đó là một độc giả nữ, lẽ ra tôi không nên phản ứng như vậy mới phải, tôi vốn nhút nhát mà, tôi đã nói với cô rồi phải không?

- *Cái tôi của anh vừa cứu mạng tôi đấy!* Không có gì nghiêm trọng đâu. Lần sau anh hãy tặng cô ấy một cuốn tiểu thuyết đã đề tặng sẵn, chắc chắn cô ấy sẽ thích.

- Một ý thật hay.

- Mà nữ danh ca của anh thế nào rồi?

- Nhà phê bình đã theo về tận khu nhà nơi cô ấy sống. Anh chàng đã bắt chuyện với cô ấy mà không hề tiết lộ những ngò vực của mình. Anh ta tự giới thiệu mình là nhà văn, bịa chuyện là cô ấy giống với nhân vật trong tiểu thuyết của mình. Tôi nghĩ anh chàng bắt đầu cảm thấy rối bời với những cảm xúc mới nảy sinh trong lòng mình.

- Thế còn cô ấy?

- Tôi cũng chưa biết, còn quá sớm để nói về chuyện đó. Cô ấy không thú nhận là lâu nay đã để ý tới sự hiện diện của anh ta, cô ấy sợ, và cùng lúc cô ấy cảm thấy cô đơn.

- Cô ấy sẽ quyết định như thế nào?

- Quyết định chạy trốn, tôi nghĩ vậy, để giữ kín bí mật của riêng mình. Cô ấy không thể nói thật với anh ta và dối trá về thân phận thật của mình được. Tôi tính sẽ nhờ quản lý cũ của cô ấy can thiệp. Cô nghĩ sao?

- Tôi không rõ, trước tiên tôi phải đọc đã, rồi mới góp ý cho anh được.

- Cô có muốn đọc những chương đầu tôi viết không?
- Nếu anh muốn vậy, tôi rất sẵn lòng.
- Tôi chưa từng đưa ai đọc bản thảo nào trước khi mình viết xong, ngoại trừ Kyong. Nhưng ý kiến của cô có thể rất đáng kể đấy.
- Tuyệt, khi nào anh cảm thấy sẵn sàng, tôi sẽ là độc giả đầu tiên của anh, và tôi hứa sẽ góp ý thẳng thắn.
- Về phần mình, tôi muốn một tối nào đó có thể thưởng thức tài nấu nướng của cô.
- Không, tôi không muốn thế. Một bếp trưởng đang làm việc thì không bao giờ niềm nở cho lắm. Luôn chân luôn tay, mồ hôi thì túa ra...đừng giận tôi nhé, nhưng thực sự là tôi không thích.
- Tôi hiểu, Paul nói.

Họ chia tay nhau trước bến tàu điện ngầm Saint-Germain-des-Prés. Paul đi qua trước nhà Cristoneli và đã thoáng thấy biên tập viên của mình đứng bên cửa sổ phòng làm việc. Anh bước tiếp rồi về nhà.

Anh dành cả buổi tối cho bản thảo viết dở, cố gắng hình dung ra số phận nữ danh ca đang sa cơ lỡ vận.

Anh càng viết, nữ danh ca càng giống với Mia từ nét mặt đến dáng đi, đến cả cung cách trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi khác, nụ cười mong manh mỗi khi cô xúc động, những tràng cười rộn rã, những ánh nhìn xa vắng, vẻ thanh lịch kín đáo. Anh lên giường cũng là lúc bình minh hé rạng.

Paul bị đánh thức bởi một cuộc điện thoại vào đầu giờ chiều của biên tập viên. Cristoneli đang đợi anh tại văn phòng. Trên đường tới đó, anh dừng lại để mua một chiếc bánh sừng bò, ăn luôn trong khi lái chiếc Saab rồi tới nơi chỉ thấy vồn vện có nửa tiếng.

Cristoneli đang rộng tay chào đón anh và Paul đã sợ đó là cái bẫy cho một cú đòn bất ngờ.

- Tôi có hai tin, biên tập viên thốt lên, vô cùng thú vị.

- Bắt đầu bằng tin xấu đi!

Cristoneli nhìn anh kinh ngạc.

- Tôi vừa nhận được thư từ phía Hàn Quốc, cậu được mời đến phỏng vấn cho bản tin tối mở đầu một chương trình văn học hoành tráng.

- Thế còn tin tốt?

- Tôi chẳng vừa mới nói tin tốt rồi đây thôi!

- Mỗi lần ký tặng mà có hơn hai chục độc giả kéo tới là tôi đã sợ chết khiếp rồi, làm thế nào ông lại muốn tôi lên truyền hình cơ chứ? Ông muốn tôi ngất trên sóng trực tiếp sao?

- Trên sân khấu trường quay chỉ có hai người thôi mà, chẳng có gì mà phải sợ.

- Hai người sao?

- Murakami là khách mời chính. Cậu thấy mình may mắn thế nào chưa?

- Càng lúc càng hay ho đấy, tôi sẽ xuất hiện trên truyền hình cùng Murakami. Trước khi bất tỉnh nhân sự, có lẽ tôi sẽ nôn ra giày của người dẫn chương trình đấy, vụ này sẽ gây ấn tượng tuyệt vời.

- Ý hay đấy, chuyện đó có lẽ sẽ khiến hàng tấn sách của cậu được bán hết veo ngay ngày hôm sau.

- Ông nghe thấy tôi vừa nói gì rồi chứ? Tôi không lên truyền hình được đâu, tôi sẽ bị nghẹt thở, tôi đang nghẹt thở rồi đây này, tôi sẽ chết trên đất Hàn trước hàng triệu khán giả xem truyền hình, ông sẽ trở thành đồng phạm trong một vụ án mạng.

- Cậu đừng có diễn kịch nữa đi, cậu chỉ việc uống một ly cô nhắc thật ngon trước khi bước lên sân khấu và mọi chuyện sẽ suôn sẻ thôi.

- Say bét nhè trên truyền hình, tôi sẽ thú vị lắm đây!
- Hút thứ gì đó vậy.
- Tôi đã từng hút thứ gì đó một lần trong đời và suốt hai ngày trời tôi đã nhìn thấy bò cái làm tổ trên trần nhà.
- Nghe này, Paul thân mến, cậu sẽ nhận lời và mọi chuyện sẽ diễn ra hoàn hảo.
- Ông đã nói là có hai tin kia mà, còn tin kia là gì vậy?
- Vì chương trình phỏng vấn cứ tiếp tục tăng lên, thời điểm cậu khởi hành được đẩy lên sớm hơn.

Paul bỏ đi không chào biên tập viên. Trước khi rời khỏi nhà xuất bản, anh cầm theo một bản tiểu thuyết mới nhất của mình đang nằm lẫn lóc trên mặt bàn trong phòng chờ.

Anh xuôi xuống phố Bonaparte rồi dừng trước cửa kính một hiệu chuyên mua bán sách cổ. Anh bước vào bên trong rồi mười lăm phút sau trở ra sau khi đã mặc cả rớt ráo một tờ giấy Bristol nho nhỏ có nét chữ viết tay của Jane Austen, phải trả bằng ba tháng lương.

Anh đi tiếp rồi dừng chân trong tiệm bánh, nhìn thấy cô nhân viên phục vụ bàn bèn hỏi tên cô ta.

- Isabelle, cô ta ngạc nhiên đáp.

Paul mở cuốn tiểu thuyết ban nãy ra rồi viết vào trang đầu.

Tặng Isabelle, độc giả trung thành, cùng lời cảm ơn và xin lỗi vì chuyện ngày hôm qua.

Thân mến.

Paul Barton

Anh đưa cho Isabelle cuốn sách, cô ta đọc lời đề tặng mà ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Phép lịch sự vẫn thắng thế, cô ta cảm ơn anh, thả cuốn sách lên mặt quầy rồi tiếp tục làm việc.

Anh muốn gọi cho Arthur nhưng không biết liệu bạn mình còn ở Roma hay đã lên máy bay về California rồi.

Phố Jacob, anh những muốn tìm ra một cửa hàng nơi có thể mua lấy một người anh em trai hoặc một người chị em gái, nếu không thì thuê trong vài giờ cũng được. Anh đã mừng tượng ra cảnh cô quạnh trong căn hộ riêng, làm môi cho một cơn hoảng loạn. Anh lấy xe đang đỗ trước khách sạn Bel Ami, gượng cười khi nhìn thấy mặt tiền khách sạn rồi phóng thẳng về phía Montmartre.

- *Được một lần gặp may*, anh lầm nhảm khi tìm ra một chỗ đậu xe trên phố Norvins.

Anh đưa xe vào chỗ đỗ rồi cuốc bộ ngược lên đầu phố.

- Cô ấy cảm mình tới nhà hàng cô ấy để ăn tối nhưng đâu có cảm mình đến thăm cô ấy. Như thế này là lịch sự hay là bất lịch sự nhỉ? Có khả năng mình sẽ làm phiền cô ấy, nhưng mình sẽ không làm phiền cô ấy lâu, mình tặng cô ấy món quà nhỏ, đưa cho cô ấy những chương đầu tiểu thuyết viết dở rồi đi thôi mà. Không, không nên đưa mấy trang bản thảo đó cùng với món quà, cô ấy có thể nghĩ hai ý đó liên quan đến nhau mất. Mình vào nhà hàng, tặng quà cho cô ấy rồi qua ra. Được, nghe có vẻ ổn đấy, thậm chí còn hoàn hảo nữa.

Paul quay bước, cất bản hảo vào cốp chiếc Saab rồi giữ bên mình chiếc phong bì thất ruy băng đẹp để bên trong có bức thư của Jane Austen.

Vài phút sau, anh đi ngang qua trước nhà hàng La Clamada, liếc nhìn qua cửa kính và bỗng dừng sững lại.

Mia, khoác trên người chiếc tạp dề to thùng màu tím nhạt, đang bày bộ đồ ăn.

Daisy, người mà ta có thể nhìn thấy trong căn bếp cuối phòng, hình như đang chỉ đạo Mia.

Paul quan sát cảnh tượng rồi vừa đưa tay lên che mặt vừa rảo bước. Ngay khi đi quá nhà hàng, anh còn bước nhanh hơn nữa, tới tận quảng trường Tertre.

- Tại sao lại phải nói dối, cô ấy là nhân viên phục vụ bàn hay bà chủ của một nhà hàng thì cũng đâu có gì quan trọng? Người ta vẫn thường giấu cợt thói sĩ diện của cánh đàn ông...vậy thì đó! Cô ấy nghĩ gì thế không biết? Nghĩ là mình không muốn kết bạn với một nhân viên phục vụ bàn chẳng? Cô ấy coi mình là loại người nào chứ? Đồng ý, mình đã cư xử không thân thiện cho lắm với cô nhân viên phục vụ bàn ở tiệm Ladurée, nhưng cô ấy đã bắt đầu nói dối trước đó rất lâu rồi.

Tôi mặc xác mấy câu “tài nấu nướng của tôi tuyệt đỉnh” của cô! Mà thực ra, chuyện này cũng đâu đến nỗi nghiêm trọng lắm. Nhiều lúc, mình cũng thường tự nhận mình là ai đó khác mà. Nghĩ xem nào, hoặc là mình làm cho cô ấy bối rối... làm vậy thì vui đấy nhưng ác quá, hoặc mình không nói gì rồi cho cô ấy một cơ hội để thú thật. Làm vậy sẽ lịch sự hơn.

Anh ngồi xuống một băng ghế, lấy điện thoại ra rồi nhắn tin cho Mia.

Mọi chuyện ổn cả chứ?

Mia cảm thấy điện thoại rung lên trong túi tạp dề. Đêm qua, David đã gửi cho cô ba tin nhắn, nài nỉ cô gọi lại cho anh ta. Cho đến lúc đó, cô vẫn trụ vững, lúc này cô sẽ không gục ngã đâu. Cô vừa bày khăn ăn vừa liếc vào ngăn túi trước của tạp dề.

- Cậu nhìn xem rón cậu còn ở đó không hả? Daisy hỏi.

- Đâu có!

- David vẫn năn nỉ sao?

- Tớ nghĩ vậy.

- Tắt điện thoại hoặc tin nhắn của anh ta đi, cậu sẽ đánh vỡ bát đĩa của tớ mất thôi.

- Mia rút điện thoại ra rồi mỉm cười bấm phím.

Ồn cả, còn anh?

Cô có thể dành chút thời gian cho tôi không?

Tôi đang trong bếp.

Không lâu đâu.

Tôi muốn gọi cho anh lắm, nhưng vì chính anh đang hỏi tôi nên đừng có hy vọng là chuyện này tính nhé!

Tôi đang ngồi ở quảng trường Tertre, lần này không mặc áo gió đâu.

Mọi chuyện ổn chứ?

Ồn. Cô có đến được không?

Cho tôi năm phút nhé.

Tay lăm lăm một cái muỗng. Daisy quan sát Mia.

- Tớ xin lỗi nhé, Mia lên tiếng. Tớ phải đi mua thứ này. Cậu có cần mua gì không?

- Nếu không phải một ai đó quán xuyên phòng ăn này thì không!

- Bộ đồ ăn bày xong rồi, phòng ăn thì vắng tanh. Tớ chỉ đi mười lăm phút thôi mà, Mia đáp rồi cời tạp dề.

Cô soi mình trong tấm gương gắn bên trên quầy bar, chỉnh lại tóc, vớ lấy túi xách rồi đeo thêm cặp kính râm.

- Cậu mua giúp tớ mấy gói bánh cốt Krisprolls nhé, Daisy nói.

Mia nhún vai.

- Tớ chỉ đi mua vài thứ vặt vãnh thôi mà.

Cô rào bước, đi ngang qua trước họa sĩ mà không chào ông rồi tìm băng ghế nơi Paul đang ngồi.

- Anh đang làm gì ở đây vậy? Cô hỏi rồi ngồi xuống cạnh anh.

- Tôi đến định đưa cô mấy chương đầu bản thảo nhưng vì đúng là một gã ngốc hết thuốc chữa, tôi lại để quên xấp giấy đó ở nhà rồi. Tôi sẽ thấy mình thật ngốc nếu ra về mà không gặp cô.

- Anh tử tế quá.

- Cô có vẻ không được thoải mái như cá nằm trên thớt nhỉ... tôi không định giễu cợt khi nói vậy đâu.

- Tôi ngủ không đủ giấc. Đêm qua tôi gặp ác mộng.

- Ác mộng vốn là một giấc mơ trẻ mãi không già.

Mia nhìn anh hồi lâu.

- Sao cô lại nhìn tôi chằm chằm như vậy? Paul hỏi.

- *Vì anh đã nói câu đó, tôi những muốn hôn anh ngay lúc này đây...*
Chẳng sao cả.

Một quãng dài thỉnh lặng trôi qua.

- Anh đã quên mang các chương bản thảo thì ít ra cũng cho tôi biết chút tin tức về nữ danh ca của chúng ta chứ.

- Cô ấy mà. Mà không, cô ấy đang gặp rắc rối.

- Nghiêm trọng không?

- Cô ấy muốn kết bạn với nhà phê bình. Đúng là anh ta càng lúc càng để ý đến cô ấy nhiều hơn.

- Điều gì ngăn cản cô ấy?

- Có lẽ là do không muốn tiết lộ với đối phương sự thật về thân phận của mình. Có lẽ cô ấy không cam tâm với việc chỉ là một người dẫn chỗ đơn thuần.

- Có gì quan trọng đâu?
- Tôi cũng đang tự hỏi mình như vậy.
- Kiểu định kiến này lỗi thời rồi.
- Từ khi nào vậy?
- Nếu anh ta vẫn còn giữ định kiến kiểu đó thì anh ta cũng chẳng xứng với cô ấy.
- Tôi hoàn toàn nhất trí với cô.
- Không, lý do đó không logic. Anh phải tìm ra cho cô ấy một rắc rối khác thôi.
- Nhà phê bình không còn nghi ngờ gì về danh tính thực của cô ấy nữa.
- Dĩ nhiên, nhưng làm sao cô ấy thành thực với anh ta được, nếu như đang nói dối anh ta?

Mia nhìn Paul chăm chăm rồi gẩy gọng kính râm trễ xuống chop mũi.

- Lúc gọi cho tôi, anh vừa từ đâu đến vậy?
 - Khu Saint-Germain, sao cô lại hỏi thế?
 - Anh đã tặng sách cho cô bồi bàn hôm qua phải không?
 - Thật buồn cười khi cô hỏi tôi câu đó, bởi vì câu trả lời là đúng thế.
- Mia cảm thấy tim mình nện như trống.
- Cô ấy bảo sao?
 - Chỉ mấp máy một câu cảm ơn thôi. Hẳn là cô ấy có tính thù vặt.
 - Không có gì khác chứ?
 - Không, bảy giờ tiệm bánh đang đông khách, cô ấy quay lại với công việc còn tôi thì rời khỏi đó.

Mia đẩy kính mắt lên, nhẹ nhõm hết sức.

- Tôi không ở lại đây lâu được, cô nói. Anh có muốn nói với tôi điều gì đó đặc biệt không? Anh cũng không có vẻ đang nằm trên thớt đâu.

- Tôi tới khu Saint-Germain vì có hẹn với biên tập viên. Chuyển đi Hàn Quốc của tôi đã bị đẩy lên sớm hơn.

- Đúng là tin tuyệt hay, anh sẽ gặp lại bạn gái sớm hơn.

- Tin xấu chính là nguyên nhân dẫn tới việc chuyển đi này bị đẩy lên sớm hơn. Tôi bị mời tham gia một chương trình truyền hình.

- Tuyệt quá!

- Điều tuyệt vời, đó là từ khi ông ta cho tôi biết tin này, tôi đã mắc phải hội chứng tim đập nhanh. Tôi biết nói gì hay kể gì trên một chương trình truyền hình cơ chứ, thật kì khùng!

- Khi đối diện với máy quay, lời lẽ không quan trọng mà là nhạc tính trong đó. Vào khoảnh khắc anh mỉm cười thì những lời anh nói sẽ không còn quan trọng nữa; và nếu anh tỏ ra sợ hãi khi đứng trước đám đông, khán giả xem truyền hình sẽ thấy chuyện đó thật thú vị.

- Cô biết gì về cảm giác khi đứng trước máy quay chứ? Cô đã bao giờ đứng trên trường quay truyền hình đâu. Bởi vậy mới nói!

- Quả là chưa, Mia vừa đáp vừa hung hăng ho, mà nếu gặp phải tình huống đó tôi cũng sẽ phát hãi giống như anh thôi. Tôi đang nói với tư cách khán giả ấy mà.

- Đây, Paul nói rồi lấy từ trong túi ra chiếc phong bì thắt ruy băng, tặng cô thứ này.

- Gì vậy?

- Mở ra đi, cô sẽ thấy. Cẩn thận nhé vì nó mỏng manh lắm đấy.

Mia rút tờ giấy bên trong phong bì ra rồi đọc.

- “Ký rươi cà rốt, nửa ký bột, một gói đường, một tá trứng, nửa lít sữa...”, Mia đọc to. Thật dễ thương hết sức khi tặng tôi thứ này, anh muốn

tôi đi chợ giúp anh sao?

- Cô nhìn chữ ký bên dưới đi, Paul thở dài.

- Jane Austen! Mia thốt lên.

- Chính xác! Tôi thừa nhận đó không phải đoạn văn nổi tiếng nhất, nhưng cô muốn điều gì riêng tư mà. Những người nổi tiếng cũng phải ăn uống mà.

Không chút suy tính, Mia đặt một nụ hôn lên má Paul.

- Anh thật tinh tế, tôi không biết phải nói gì nữa.

- Vậy thì đừng nói gì hết.

Mia cầm tờ giấy trên tay, đầu ngón trỏ vuốt ve nét mực.

- Ta không bao giờ biết được, Paul nói tiếp, nhớ đâu những dòng này lại gợi ý cho cô sáng tạo ra một công thức món mới nào đó thì sao. Tôi đã hình dung là cô có thể đóng khung đoạn văn này rồi treo trong bếp của cô. Theo cách nào đó, Jane Austen sẽ luôn ở bên cô trong lúc cô nấu nướng.

- Tôi chưa bao giờ được tặng thứ nào tương tự.

- Chỉ là một mảnh giấy Bristol nhỏ thôi mà.

- Được một trong những văn sĩ người Anh vĩ đại nhất đích thân viết ra và ký tên.

- Cô thích thật chứ?

- Tôi sẽ không bao giờ rời nó!

- Tôi vui lắm. Về đi thôi, có lẽ cô đang nấu dở món gì đó, tôi không muốn tại mình mà món chính trong ngày bị quá lửa đâu.

- Anh đã tặng cho tôi một món quà bất ngờ tuyệt vời.

- Chúng ta nhất trí trong cuộc gặp này là đột xuất chứ?

- Được thôi, tại sao thế?

- Vậy thì không tính nhé!

- Không, không tính.

Mia đứng dậy rồi hôn lên má Paul lần nữa trước khi rời đi. Người họa sĩ không bỏ lỡ chi tiết nào từ đầu đến cuối cuộc gặp. Paul và ông cùng nhìn cô xuôi xuống phố.

Khi về tới trước nhà hàng La Clamada, điện thoại của cô lại rung lên.

Nhà hàng của cô đóng cửa ngày Chủ nhật chứ?

Vâng.

Cô có biết tôi muốn làm gì không?

Không.

Khám phá tài nghệ nấu nướng của cô.

Mia cắn môi.

Chúng ta có thể ăn trưa tại nhà cô, tôi cực kỳ lấy làm vinh hạnh.

Mia nhìn Daisy qua khung cửa kính.

Cô bạn cùng nhà tôi cũng ở nhà.

Cô nấu cho cả ba người nhé.

Cô đẩy cửa bước vào bên trong nhà hàng.

Vậy thì hẹn Chủ nhật nhé, anh biết địa chỉ rồi đó, căn hộ tầng trên cùng.

Hẹn Chủ nhật.

Cảm ơn, Mia Austen đã ký ☺

- Cậu đã tìm được thứ cần tìm chưa? Daisy hỏi khi vừa bước ra khỏi bếp.

- Tớ cần nói chuyện với cậu.

- Rốt cuộc!

Daisy dứt khoát từ chối tham gia kế hoạch của Mia .

- Cậu không thể bỏ mặc tớ được, còn tớ không thể một mình tiếp anh ta ở nhà cậu được.

- Tại sao lại không?

- Như thế sẽ nhập nhằng lắm.

- Bởi vì cho đến lúc này, chuyện không hề nhập nhằng hay sao?

- Không, anh ta chưa từng có lời nói hoặc cử chỉ nào không rõ ràng.

- Tớ không nói về anh ta mà là về cậu kia.

- Tớ nhắc lại để cậu rõ, giữa bọn tớ mới chỉ bắt đầu một tình bạn. Tớ còn chưa quên được David mà.

- Cậu không cần phải nói rõ ra với tớ làm gì, chỉ cần nhìn vẻ mặt cậu mỗi khi điện thoại của cậu rung thôi. Dù thế nào thì cậu cũng đang chơi một trò nguy hiểm.

- Tớ có chơi đâu, tớ sống đây chứ. Anh ta hài hước, anh ta không tìm cách quyến rũ tớ. Anh ta có bạn gái rồi, cô ấy ở xa, bọn tớ chẳng làm gì xấu cả, mỗi người chỉ đang chiến đấu chống lại nỗi cô đơn của mình thôi.

- Thì đó, trưa mai hai người sẽ tiếp tục chiến đấu, cần gì đến tớ.

- Tớ thậm chí không biết tráng trứng!

- Chỉ cần đập trứng ra rồi đánh bông cùng chút kem thôi mà.

- Đừng ác thế, tớ nhờ cậu giúp lần này thôi, không gì thêm.

- Tớ không hề ác, tớ chỉ không muốn trở thành đồng lõa trong một phi vụ cầm chắc thất bại thôi.

- Tại sao cậu lúc nào cũng nhìn mọi thứ màu đen vậy?

- Tớ không thể tin chính cậu lại nói với tớ câu đó. Cậu định một ngày nào đó sẽ tiết lộ sự thật với anh bạn kia chứ? Cậu diễn vai hầu bàn sâu đến độ quên mình là ai rồi hả? cậu sẽ làm gì khi bộ phim của cậu ra rạp, khi cậu phải xuất hiện để quảng bá phim?

- Chẳng bao lâu nữa Paul sẽ sang Hàn Quốc, có lẽ anh ta còn định cư tại đó. Đến thời điểm thích hợp, tớ sẽ viết thư cho anh ta để thú nhận sự thật. Trong lúc đó, anh ta đã gặp lại nữ dịch giả của mình và sống hạnh phúc rồi.

- Cậu nhìn đời như một kịch bản phim vậy.

- Được lắm, tớ sẽ hủy hẹn.

- Cậu đừng nên hủy gì hết, như thế kệch cỡm lắm. Cậu sẽ diễn vai của mình đến cùng, để khỏi phải cắn rút.

- Tại sao cậu làm thế với tớ?

- Thì bởi vì thế đấy! Daisy cầu nhàu rồi ra đón những thực khách vừa bước vào nhà hàng.

13

Mia vừa quẳng vào thùng rác quả trứng trắng thứ ba. Quả đầu cháy khét, quả thứ hai nhão nhoét, quả thứ ba hơi giống trứng bác.

Bàn ăn thì trông rất vui mắt. Ba bộ đồ ăn được bày sẵn – Mia thà thông báo Daisy lỡ hẹn vào phút chót còn hơn phải giải thích vì sao cô bạn vắng mặt -, một bó hoa được đặt chính giữa cùng giỏ bánh ngọt. Ít ra thì cũng có thứ gì đó ăn được. Điện thoại của cô rung lên, cô rửa cả hai bàn tay lẫn hai cánh tay đang đầy đầy lòng đỏ trứng, mở tủ lạnh đến lần thứ mười rồi cầu cho Paul vừa nhắn tin báo rằng anh không thể đến.

- Tôi đang ở dưới nhà.

- Anh lên đi.

Cô liếc nhìn căn phòng một lần sau cùng rồi chạy ra mở cửa sổ. Tay cầm bằng nhựa tổng hợp của chiếc xoong cô đang định dùng để hâm lại món mứt táo mua tại cửa hàng thực phẩm vừa bén lửa và tỏa mùi hăng hắc.

Chuông cửa reo vang.

Paul bước vào, tay cầm một gói nhỏ.

- Tuyệt, là gì vậy? Mia hỏi.

- Một cây nến thơm.

- Ta sẽ thắp luôn, cô nói, và có chút đặc trưng khi nghĩ tới Daisy.

- Ý hay đấy. *Có mùi gì khen khét ấy nhỉ, hình như cô ấy vừa nấu món lớp bỏ lò thì phải.*

- Anh đang nói gì vậy?

- Không, tôi thấy căn hộ xinh xắn và quang cảnh đẹp quá. *Cô ấy có vẻ không thoải mái, lẽ ra mình không nên tới đây. Có lẽ mình nên rủ cô ấy ra sân hiên nhà hàng nào đó, trời đang đẹp thế này kia mà. Không, cô ấy đã vất vả nấu nướng, như thế sẽ còn tệ hơn nữa.*

- Ta sẽ bắt đầu bằng bánh sừng bò nhé. *Thế đấy, một ý tuyệt hay, mình sẽ nhờ cho anh ta no căng bánh sừng bò với bánh nhân sô cô la đến vỡ bụng, và sau đó mình sẽ dùng máy hút bụi.*

- Cô được nghỉ vồn vện có một ngày trong tuần vậy mà tôi còn bắt cô vào bếp nấu nướng, tôi vô ý quá, lẽ ra tôi không nên áp đặt người khác như vậy. Cô có thích ngồi ở sân hiên nhà hàng nào đó sưởi nắng không?

- Nếu anh thích... *Chúa quả có tồn tại! Xin Người thứ lỗi cho con vì đôi lúc đã ngờ vực Người, con hứa ngày mai sẽ đến nhà thờ thắp một ngọn nến.*

- À mà tôi đề nghị với cô như thế nhưng cô cũng đã quá vất vả rồi, và tôi không muốn tỏ ra bất nhã, thậm chí tôi rủ cô ra ngoài là để không tỏ ra bất nhã thôi.

- *Mười ngọn nến! Nếu Người muốn thì hai mươi ngọn cũng được!*

- Thực ra cô cứ thoải mái quyết định, cô muốn thế nào cũng được.
- Đúng là hôm nay trời rất đẹp, lẽ ra tôi nên kê bàn ăn ra ban công mới phải... *Nhưng mày ngốc hay sao mà nói như thế?*
- Cô muốn tôi kê bàn ra bên ngoài không?
- Anh đang nghĩ đến nhà hàng nào vậy? Mia hỏi bằng giọng bồn chồn.
- Không nhất thiết phải là chỗ nào. Tôi đang đói ngẫu đây.
- *Mày lấy túi xách ngay đi trước khi anh ta đổi ý, nói với anh ta rằng đó là một ý tuyệt hay rồi chạy ra cầu thang.*

Cánh cửa căn hộ bật mở. Cả hai người họ ngoái lại nhìn. Daisy bước vào xách theo hai túi to.

- Ít ra cậu cũng có thể xách hộ tớ một túi chứ, cô nói rồi đặt hai cái túi lên mặt quày.

Cô lấy ra ba đĩa lớn bọc giấy nhôm.

- Xin chào, tôi là Daisy, người chung vốn với Mia, còn anh, hẳn anh là nhà văn người Thụy Điển đó?

- Đúng thế, à mà không...người Mỹ.

- Ý tôi là vậy đó.

- Cái gì thế? Paul vừa hỏi vừa liếc về phía quày.

- Brunch(*)! Cô bạn chung vốn cùng tôi là đầu bếp giỏi, nhưng về khoản phục vụ thì luôn thuộc phần tôi, ngay cả vào ngày Chủ nhật, tôi ghét vụ đó lắm.

() Tiếng Anh trong nguyên bản: Bữa nửa buổi! (Bữa trưa và bữa sáng gộp lại)*

- Cậu cứ nói quá, Mia cãi, đã nấu xong đâu, đúng là phải có ai đó dọn bàn mà.

Daisy đi ngang qua trước mặt Mia rồi giẫm lên chân cô.

- Nhìn cậu đã chuẩn bị cho chúng ta món gì này, Daisy nói tiếp trong lúc gỡ mấy tờ giấy nhôm ra. Bánh hành Provence, bánh tác củ cải kèm hạt thông, và món nhồi. Nếu ăn xong chỗ này mà ta còn đói thì chỉ còn mỗi việc thay đầu bếp thôi!

- Thơm ngon quá, Paul quay sang Mia khen ngợi.

Daisy bắt đầu khịt mũi, một lần, hai lần, đến lần thứ ba thì cô tiến về phía bàn ăn, nhận ra cây nến thơm, cô nhăn mặt rồi thổi tắt nó, sau đó đem cây nến quẳng không nương tay vào thùng rác, không khỏi mỉm cười khi nhìn thấy những thứ đang nằm trong đó.

- Vậy đấy, thế là xong, Paul lên tiếng vẻ hơi ngạc nhiên.

Bằng một cử chỉ đồng lõa, Mia ra hiệu cho anh rằng đôi khi cô bạn chung vốn với mình có cách cư xử khá kỳ lạ. Hành động đó không thoát khỏi mắt Daisy.

- Chúng ta ngồi vào bàn thôi! cô ra lệnh bằng giọng mỉa mai lạnh như tiền.

Paul muốn biết hai cô gái trở thành bạn của nhau như thế nào. Mia bắt đầu kể về chuyến đi đầu tiên của Daisy tới Anh. Daisy cắt ngang lời cô để kể về chuyến đi đầu tiên của Mia tới Provence, nỗi sợ của cô bạn đối với lũ ve sầu. Cô miêu tả những cuộc chạy trốn ban đêm của hai cô nhóc ngày ấy, nghìn lẻ một tội lỗi đáng trừng phạt của họ. Paul lơ đãng nghe cô, không ngừng nghĩ đến thời niên thiếu của mình với Arthur, tới ngôi trường nội trú nơi hai người quen nhau, tới ngôi nhà ở Carmel.

Tới lúc uống cà phê, đến lượt Paul phải trả lời vô số câu hỏi của Daisy. Tại sao anh chuyển tới Paris sống, điều gì đã thôi thúc anh viết văn, anh thường nghĩ đến những bậc thầy văn chương nào, anh lấy nguồn cảm hứng từ đâu, cách anh làm việc. Paul thuận theo cuộc chơi và sẵn lòng trả lời cô. Bữa trưa trôi qua trong bầu không khí rộn ràng, chỉ có Mia im lặng quan sát hai người còn lại.

Cô đứng dậy dọn bát đĩa rồi đi ra đằng sau quầy. Một lát sau, Paul tìm cách thu hút sự chú ý của cô, nhưng cô vẫn tập trung vào đồng bát đĩa.

Đến đầu giờ chiều, anh chào từ biệt, cảm ơn hai cô gái vì đã đón tiếp mình nồng hậu rồi chúc mừng Mia vì bữa ăn ngon tuyệt. Đã lâu lắm rồi anh không được ăn ngon miệng như thế này. Trước khi ra về, anh hứa với Daisy sẽ vinh danh Provence trong một chương tiểu thuyết sắp ra mắt. Chính cô là người tiễn anh ra thêm nghỉ. Bấy giờ Mia đang lau đĩa, cô vẫy tay chào anh. Anh ngược mắt nhìn lên rồi rời đi.

Daisy khép cửa rồi lại chờ một lúc.

- Ngoài đời trông anh ta đẹp trai hơn trên bức ảnh in trong sách, cô vừa nói vừa ngáp dài. Tớ đi ngủ trưa đây, tớ kiệt sức rồi. Mọi chuyện ổn đấy chứ nhỉ? Dù sao anh ta cũng có vẻ đánh giá cao những món tớ nấu... à quên, cậu nấu.

Nói đoạn, Daisy vào phòng mình, Mia cũng vậy và hai người bạn không nói với nhau lời nào suốt cả ngày hôm đó.

Nằm dài trên giường, Mia cầm điện thoại lên và đọc lại tất cả tin nhắn David gửi.

Đầu giờ tối, cô mặc quần jean, áo sơi mỏng rồi ra ngoài sau khi sập cửa căn hộ.

Chiếc taxi thả cô xuống quảng trường Alma. Cô ngồi trên sân hiên một quán bia, gọi một ly sâm banh hồng rồi uống cạn một hơi, mắt liếc điện thoại di động. Cô đang gọi bồi bàn rót cho mình ly nữa thì màn hình điện thoại bật sáng. Lần này không phải tin nhắn mà là một cuộc gọi. Cô ngập ngừng một thoáng rồi nhận cuộc gọi.

- Bữa trưa nay là thế nào vậy? Paul chát vắn.

- Một bữa nửa buổi kiểu Nice!

- Đồng ý, chúng ta cứ chơi trò giả ngốc đi nhé.

- Tôi tự hỏi ai mới là kẻ ngốc đây!

- Cô đang ở đâu?

- Ở Alma.

- Cô làm gì ở Alma?

- Tôi ngắm cầu.

- Ra thế đấy? Nhưng để làm gì?

- Bởi vì tôi thích thế, tôi có quyền thích không?

- Cô đang ngắm cầu từ đâu vậy?

- Từ sân hiên quán Chez Francis.

- Tôi tới đây.

Paul tới sau bốn ly sâm banh nữa. Anh bỏ mặc chiếc xe đang đỗ hàng đôi dưới lòng đường để tới chỗ Mia.

- Anh tiêu hóa tốt chứ? cô hỏi.

- Tôi mặc kệ chuyện cô không biết nấu ăn, và càng cóc cần biết cô là hầu bàn hay bà chủ, nhưng điều tôi không chấp nhận được, đó là cô đã dựng lên cả kịch bản này để giới thiệu tôi với bạn cô.

Mia im lặng chịu trận.

- Anh thích cô bạn em chứ, hay là không?

- Giờ thì chúng ta xưng hô thân mật sao?

- Không, chúng ta vẫn xưng hô khách sáo, như vậy thích hợp hơn phải không?

- Daisy rất xinh đẹp, sôi nổi và nấu ăn rất cừ, Paul cao giọng nhượng bộ, nhưng chỉ mình tôi mới có quyền quyết định mình muốn gặp ai hay không

muốn gặp ai. Tôi đã cấm đoán bạn cũ can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi, trong khi em, à quên cô, lại làm như vậy.

- Anh muốn gặp lại bạn tôi chứ gì? Mia nói thêm, giọng còn lớn hơn cả Paul.

Và trong khi tranh luận, mặt hai người mỗi lúc lại sát gần nhau hơn, đến mức môi họ chạm vào nhau.

Hai người họ bèn im bật, choáng váng trước khi bình tĩnh trở lại.

- Tôi ghét lúc ban nãy ở nhà cô, Paul nói giọng bình tĩnh.

- Tôi cũng vậy.

- Lúc đó chúng ta thật xa cách.

- Đúng, chúng ta thật xa cách.

- Đêm nay tôi sẽ viết một cảnh tranh luận và giảng hòa. Tôi có chất liệu để bôi đen nhiều trang giấy rồi.

- Vậy bữa trưa nay không hoàn toàn vô ích. Nếu anh muốn nghe ý kiến đóng góp của tôi thì tốt hơn sẽ là nam chính xin lỗi và nhận rằng mình đã sai.

Paul cầm ly rượu của Mia lên rồi uống một hơi cạn sạch.

- Cô uống thế đủ rồi, còn tôi thì đang khát. Đừng có nhìn tôi với vẻ ngây thơ như vậy, đôi mắt sáng long lanh kia đã phản bội cô rồi. Để tôi lái xe đưa cô về nhà.

- Không, tôi sẽ đi taxi về.

Paul cầm tờ hóa đơn trên bàn lên

- À vâng, mới có sáu ly thôi mà!

- Không hề say đâu nhé!

- Cô đừng có lúc nào cũng phản bác tôi đi. Tôi đưa cô về, đây là mệnh lệnh.

Anh kéo Mia ra xe. Cô lão đảo đôi chút trên vỉa hè, anh dìu cô vào chiếc Saab trước khi ngồi vào ghế lái.

Họ chạy xe trong im lặng tới tận phố Poulbot. Paul đỗ lại trước tòa nhà rồi xuống xe.

- Cô ổn chứ? anh lo lắng hỏi trong khi mở cửa xe cho cô.

- Lúc này có hơi căng thẳng, nhưng chúng ta đã nói hết những gì cần nói, rồi sẽ qua thôi.

- Tôi đang nói đến vụ leo cầu thang cơ mà.

- Tôi chỉ uống chút sâm banh thôi chứ có say xỉn đâu!

- Cuối tuần tôi rời Paris rồi, anh thông báo, mắt nhìn xuống.

- Nhanh thế sao?

- Tôi đã bảo với cô là chuyến bay bị đẩy sớm lên còn gì, cô không bao giờ lắng nghe cánh đàn ông khi họ nói chuyện với cô.

Mia tặng cho anh một cú thúc khuỷu tay.

- Chúng ta không thể dừng lại ở bữa trưa hôm nay được, Paul nói tiếp.

- Thế khi nào, cuối tuần á?

- Sáng thứ Sáu.

- Máy giờ?

- Máy bay cất cánh lúc 13 giờ 30. Chúng ta có thể ăn tối cùng nhau trước đó, nhưng cô còn phải làm việc...

- Hôm trước ngày khởi hành, như vậy sẽ hơi buồn đấy. Vậy để thứ Tư nhé?

- Được, thứ Tư, như thế hay hơn đó. Cô thích dùng bữa ở nhà hàng nào?

- Nhà anh, 20 giờ.

Mia hôn lên má Paul, đẩy cánh cổng xe, quay lại, mỉm cười với anh rồi khuất dạng bên trong tòa chung cư.

Căn hộ chìm trong bóng tối. Mia vắng tục khi đụng phải chiếc ghế bành, vừa kịp tránh cái bàn thấp, bước vào một ngăn tủ tường để rồi lập tức quay ra và cuối cùng cũng vào được phòng mình. Cô chui vào chăn rồi ngủ thiếp đi.

Khi về đến nhà, Paul cũng mở một ngăn tủ tường ra. Anh lưỡng lự giữa hai chiếc va li, chọn cái nhỏ hơn rồi đặt nó xuống chân giường. Anh dành phần lớn buổi đêm để ngồi trước màn hình máy tính, lựa chọn từ ngữ. Khoảng 3 giờ sáng, anh gửi cho Kyong một bức thư điện tử, nhắc cô nhớ số hiệu chuyến bay và giờ hạ cánh. Rồi anh đi ngủ.

Daisy đang ngồi bên bàn dùng bữa sáng. Khi Mia ra khỏi phòng, cô rót cho bạn một tách trà rồi ra hiệu cho Mia tới ngồi đối diện mình.

- Hôm qua cậu làm sao vậy?
- Tớ cũng đang định hỏi cậu câu đó đây.
- Cậu muốn biết tại sao tớ lại đến ứng cử cho cậu, tại sao tớ lại nấu nướng cả sáng Chủ nhật để cậu có thể, thêm lần nữa, là Mia tuyệt diệu, Mia phi thường luôn thành công trong mọi chuyện chứ gì?
- Tớ van cậu đấy, đừng giả dối như thế, cậu đã diễn một màn quyến rũ mà hiếm khi tớ được chứng kiến đấy.
- Vì cậu vừa rồi phát ra từ miệng một nữ diễn viên tài năng đến thế, tớ coi đó là một lời khen. Cậu không muốn giới thiệu anh ta cho tớ chứ gì?
- Có chứ, nhưng không phải để cậu diễn màn quyến rũ kia. Tớ thực lòng cảm thấy như thế hơi quá.
- Tớ tự hỏi liệu có phải vì đóng phim nhiều quá nên rốt cuộc cậu đã tin rằng thế giới đang quay quanh cậu hay không.

- Đúng vậy, cứ nói bằng cái giọng ấy đi. Cậu nói đúng, dẫu sao thì cậu cũng luôn đúng mà.

- Ít ra tớ cũng đúng trong một chuyện. Cậu còn lâu mới ngây thơ như cậu từng nhận trong trò chơi nho nhỏ này. Và cậu bắt đầu khoái trò này rồi.

- Cậu làm tớ bức mình đấy, Daisy.

- Cậu cũng vậy, cậu khiến tớ phát bức đấy, Mia.

- Đồng ý, chúng ta đang khiến nhau phát bức, tớ sẽ thu xếp hành lý rồi tới ngủ ở khách sạn.

- Khi nào thì cậu mới quyết định trưởng thành vậy?

- Khi nào tớ già bằng cậu!

- David đã gọi cho tớ.

- Gì kia?

- Tớ già hơn cậu ba tháng nhưng chính cậu mới là kẻ điếc lòi.

- Anh ta gọi cho cậu khi nào?

- Sáng hôm qua khi tớ chuẩn bị món bánh tạc củ cải kèm hạt thông cho anh chàng người Thụy Điển của cậu.

- Cậu thôi cái kiểu đó đi! Anh ta muốn gì ở cậu?

- Muốn tớ thuyết phục cậu trả lời tin nhắn của anh ta và cho anh ta một cơ hội.

- Cậu trả lời anh ta thế nào?

- Rằng tớ không phải là người đưa thư. Rằng anh ta đã khiến cậu đau khổ nhiều rồi, anh ta cần phải hết sức sáng tạo mới có thể chinh phục cậu trở lại.

- Tại sao tớ lại phải cho anh ta thêm một cơ hội?

- Bởi vì anh ta là chồng cậu. “Tớ vẫn chưa quên được David”, chính cậu đã nói thế lúc tựa đầu vào vai tớ tối hôm nọ, không phải sao? Đồng ý,

David đã dan díu, một ý thích nhất thời, nhưng cậu mới là người anh ta yêu. Mia này, cậu phải suy nghĩ cho thấu đáo thôi. Cái ngày tìm đến nhà tớ, cậu đã nói muốn có một hiện tại không gì khác cho riêng cậu. Giờ thì cậu có được hiện tại đó rồi. Chỉ có điều, vài ngày nữa là anh bạn người Mỹ của cậu sẽ lên đường sang Hàn Quốc gặp bạn gái của anh ta, còn cậu, cậu sẽ làm gì đây? Bồi bàn trong một quán rượu tại Montmartre để tiếp tục chạy trốn đời mình sao? Trong bao lâu?

- Tớ không muốn quay lại London, không phải bây giờ, tớ cảm thấy chưa sẵn sàng.

- Được, nhưng hãy suy nghĩ kỹ. Nếu muốn cứu vãn hôn nhân, cậu đừng đợi đến lúc David lật sang trang mới. Hãy cảnh giác, cậu và nỗi cô đơn chưa bao giờ hợp nhau. Tớ quen biết cậu quá lâu rồi nên cậu không thể thuyết phục tớ tin vào điều ngược lại đâu. Cậu đang đau khổ do lỗi của một kẻ khác, chuyện đó thì tớ không thể giúp được gì, nhưng tớ không muốn nhìn thấy cậu đau khổ do lỗi của chính cậu. Tớ là bạn cậu nên nếu giữ im lặng, tớ sẽ cảm thấy như mình phải chịu trách nhiệm trong chuyện này.

- Chúng ta đi mở cửa nhà hàng thôi, cậu sẽ đứng bếp còn tớ sẽ dọn dẹp phòng ăn. Chúng ta sẽ bàn về kỳ nghỉ, tháng Chín này cả hai chúng ta có thể sang Hy Lạp vài ngày...

- Tháng Chín còn xa lắm, trong lúc chờ đợi, chúng ta hãy tận hưởng hai ngày cuối cùng này không cãi cọ xem.

- Hai ngày cuối cùng này ư?

- Tớ đã tuyển một nhân viên phục vụ bàn, cô ta bắt đầu làm việc từ thứ Tư này.

- Sao cậu lại làm thế?

- Vì cậu.

Hai hôm trước khởi hành, Paul đi ngủ vào lúc nửa đêm và đặt đồng hồ báo thức. Lúc 9 giờ, anh rời khỏi nhà, dừng lại uống một tách cà phê, chào Ngài Ria Múp rồi đi chợ. Chặng dừng chân đầu tiên là hàng rau quả có giá bày hàng rực rỡ sắc màu. Sau đó anh rảo bước sang hàng thịt quen, dừng chân ở hàng cá, rồi tiệm phô mai, và kết thúc chuyến chợ búa của mình tại tiệm bánh. Đến chân tòa chung cư mình ở, Paul quay bước, tiến thẳng tới tiệm rượu. Anh chọn hai chai Bordeaux ngon, kiểm tra danh sách những thứ cần mua rồi rút cuộc cũng quay về nhà.

Anh dành thời gian còn lại trong ngày để nấu nướng, bày biện bàn ăn vào khoảng 16 giờ, đi tắm lúc 17 giờ, thay quần áo lúc 18 giờ rồi ngồi vào trường kỷ, thử đọc lại những chương bản thảo mới viết được bằng một mắt, mắt kia vẫn bận rộn canh giờ trên đồng hồ đeo tay.

Mia tự thưởng cho mình một giấc ngủ đến gần trưa. Hôm qua cô đã ăn mừng buổi phục vụ cưới cùng tại phòng ăn cùng Daisy bằng một bữa ăn khuya chiêu kèm kha khá rượu. Ngà ngà say, hai cô bạn tìm ra quảng trường Tertre để hóng mát và cố gắng đã rượu. Ngồi trên một băng ghế, họ tán chuyện trên trời dưới biển mà không đi đến tận cùng vấn đề nào cả. Tuy nhiên Mia cũng đã có được lời hứa từ Daisy, bạn cô sẽ đóng cửa nhà hàng La Clamada trong khoảng vài ngày cuối tháng Chín để cùng cô sang nghỉ tại Hy Lạp.

Đến trưa, Mia đi dạo, ngược lên quảng trường Tertre và chào hỏi người họa sĩ. Cô dùng bữa sáng tại sân hiên một quán cà phê rồi tới hiệu làm tóc. Sau đó cô dừng lại trong một cửa hiệu và rời khỏi đó cùng một chiếc váy liền xinh xắn thích hợp với tiết trời xuân. Cô về tới căn hộ vào khoảng 17 giờ rồi vận cho nước chảy đầy bồn tắm.

Lúc 19 giờ 30, Paul kiểm tra nhiệt độ lò, rán tôm, thái mớ rau thơm tươi ngon trước khi trộn chúng vào âu xa lát, phủ một lớp phô mai Parma lên mấy miếng sườn cừu non, quay lại bàn kiểm tra để chắc chắn mình không

quên thứ gì, khui chai rượu vang cho nó thoáng khí, quay trở lại phòng khách đọc bản thảo, mười lăm phút sau lại vào bếp để cho món sườn cừu thái quân cò vào lò, lại ra phòng khách, liếc qua cửa sổ, soi mình trong gương, cầm thùng áo sơ mi, rồi lại tháo ra ngay lập tức, giảm nhiệt độ lò, lại liếc qua cửa sổ, lần này cúi hẳn xuống để nhìn dưới phố cho rõ hơn, quyết định thông khí cho căn phòng, lấy món sườn cừu thái quân cò ra khỏi lò, lại ngồi vào trường kỷ, xem giờ trên đồng hồ đeo tay, gửi tin nhắn đầu tiên, tiếp tục đọc bản thảo, gửi tin nhắn thứ hai lúc 21 giờ, thối tắt giá nến vào lúc 21 giờ 30 rồi gửi tin nhắn thứ ba lúc 22 giờ.

- Tại sao em cứ không ngừng trông chừng điện thoại thế?
- Chẳng sao cả, thói quen thôi mà.
- Mia, nhìn thẳng vào mắt anh đi, anh đã vượt cả eo biển Manche để gặp em.
- Em đang nhìn thẳng vào mắt anh đây, David.
- Em đang ở đâu khi anh đang bấm chuông nhà Daisy?
- Chẳng ở đâu cả.
- Em đã làm tóc và trang điểm sẵn, vả lại, điều gì đã khiến em cắt tóc ngắn thế này?
- Mong muốn thay đổi diện mạo.
- Em vẫn chưa trả lời anh, em có hẹn với ai đó sao?
- Em sắp đi ngủ với nhân tình, nếu đó là câu anh muốn nghe em nói. Và đến đây thì chúng ta huề nhé.
- Anh đến để chúng ta giảng hòa.
- Anh gặp lại cô ta rồi chứ?
- Không, anh nhắc lại để em rõ, từ khi em đi anh vẫn ở London một mình và anh chỉ nghĩ đến em thôi. Anh đã gửi cho em hàng chục tin nhắn, em

chẳng hỏi âm cho anh tin nào, thế nên anh đến đây... Anh yêu em, anh đã làm một chuyện ngu ngốc, anh sẽ không tha thứ cho mình vì hành động đó.

- Nhưng anh lại muốn em tha thứ cho anh.

- Anh muốn em cho cuộc hôn nhân của chúng ta một cơ hội, muốn em hiểu rằng sự lầm lạc này không để lại hậu quả nào hết.

- Với anh thì có lẽ vậy.

- Lúc đó anh thấy buồn bực, chuyển quay phim lần này đã đặt chúng ta trước thử thách khắc nghiệt, em thì khó gần. Anh đã yếu lòng và anh sẵn sàng làm mọi thứ để em tha lỗi. Anh sẽ không bao giờ làm cho em đau khổ nữa, anh xin thề. Nếu em chấp nhận xóa bỏ lỗi lầm này, chấp nhận quên đi sự tồn tại của nó...

- Đưa tay nhấn nút bàn phím rồi nhìn quá khứ xóa nhòa đi những trang bản thảo..., Mia thầm thì.

- Em đang huyền thuyên gì vậy?

- Không có gì.

David cầm tay Mia rồi hôn lên đó. Cô quan sát anh, hòng ghen lại.

Tại sao anh lại biến em thành ra thế này, tại sao hể có mặt anh thì em lại không còn là chính mình nữa?

- Em đang nghĩ gì vậy?

- Đến chúng ta.

- Em rất muốn đem đến cho chúng ta cơ hội này mà. Em còn nhớ khách sạn này không? Chúng ta từng ngủ ở đây trong lần đầu tiên đến Paris, khi đó chúng ta vừa gặp nhau.

Mia nhìn căn phòng hạng sang David đã đặt trước. Bàn viết phong cách Louis XVI, ghế đồng bộ có phần tựa hình đàn lia và ghế bành béc giê trong phòng khách nhỏ, còn trong phòng ngủ là chiếc giường lớn kiểu Ba Lan bên trên có mái vòm.

- Thời đó chúng ta ngủ trong một căn phòng nhỏ xíu.

- Kể từ đó chúng ta đã làm nên sự nghiệp, David nói tiếp rồi ôm cô trong vòng tay. Ngày mai chúng ta lại có thể chơi trò du khách lần nữa, chúng ta sẽ ngồi thuyền ngược sông Seine, thậm chí chúng ta sẽ ăn kem trên đảo Ile de la Cité, anh không nhớ tên của chỗ đó nữa, nhưng em đã rất thích.

- Đó là trên đảo Saint-Louis.

- Vậy thì hãy tới đảo Saint-Louis. Anh van em đấy, Mia, tối nay hãy ở lại với anh.

- Em không mang theo quần áo.

David kéo Mia tới trước tủ quần áo. Trên móc là ba chiếc váy liền, hai chân váy, hai áo quây, hai chiếc quần vải thô, hai chiếc áo pull cổ chữ V. Anh mở các ngăn kéo nơi xếp sẵn bốn bộ đồ lót. Rồi anh dẫn cô tới phòng tắm ốp đá cẩm thạch bóng loáng. Trên bồn rửa mặt đã đặt sẵn một túi đồ trang điểm cùng bàn chải đánh răng.

- Sáng nay anh đã đáp chuyến bay sớm nhất và anh đã dành cả ngày để mua sắm khi nghỉ đến em.

- Em mệt quá, chúng ta đi ngủ thôi, cô nói.

- Lúc ở nhà hàng em chưa đựng đến đĩa ăn, em có muốn anh gọi phục vụ phòng mang lên thứ gì đó để em lót dạ không?

- Không, em không đói, em chỉ muốn ngủ thôi, và suy nghĩ.

- Mọi chuyện đã suy nghĩ xong rồi còn gì, David ôm cô vào lòng rồi kết luận. Chúng ta sẽ ở bên nhau đêm nay rồi ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu.

Mia khẽ đẩy chồng về phía phòng ngủ rồi chót cửa phòng tắm lại.

Cô mở vòi nước, cầm lấy điện thoại di động rồi lướt lại những tin nhắn đã nhận lúc tối.

- Mọi thứ đã sẵn sàng, em khăn trương nhé.

- Em đang làm gì vậy? Đồ ăn đã bị quá lửa rồi.

- Nếu em chưa xong việc ở nhà hàng thì cũng không sao đâu, anh hiểu mà. Chỉ cần nói cho anh biết là mọi chuyện đều ổn.

- Anh ngồi viết đây. Anh tắt điện thoại. Ngày mai chúng ta nói chuyện nhé, hoặc không.

Cô đang đọc lại đến lần thứ ba tin nhắn sau cùng của Paul thì điện thoại rung lên trong lòng bàn tay cô.

Đã gần nửa đêm, Mia tắt điện thoại, cởi quần áo rồi bước vào dưới vò sen.

Paul lao xuống cầu thang, đẩy cánh cổng xe rồi hít căng lồng ngực không khí buổi đêm. Ngài Ria Múp đang hạ tấm cửa cuốn của quán cà phê. Ông nghe thấy tiếng bước chân nên ngoái lại.

- Cậu làm gì ở đó thế Paul, lang thang trên vỉa hè như một hồn ma vất vưởng?

- Tôi dắt chó đi dạo.

- Giờ cậu lại nuôi chó kia đây? Nó đâu rồi, nó đi tìm bạn gái rồi hay sao?

- Ông đói không, Ngài Ria Múp?

- Lúc nào tôi cũng thấy bụng hơi lép, nhưng giờ này thì bếp của tôi đóng rồi.

- Bếp của tôi thì chưa đóng. Lên đây nào.

Khi bước vào căn hộ của Paul, Ngài Ria Múp ngạc nhiên khi nhìn thấy một chiếc bàn ăn trải khăn cô tông trắng, một giá nến nằm giữa bộ đồ ăn được bày biện thanh lịch.

- Xa lát mùa xuân trộn tôm, sườn cừu thái quân cờ phủ phô mát Parma và bánh Saint-Honoré tráng miệng... à mà tôi còn quên một khay phô mai

và một chai vang Sarget de Gruaud-Larose 2009 để chiêu kèm, ông thích chứ? Paul hỏi.

- Phải mất công lắm nhỉ, nhưng hãy giúp tôi gạt bỏ một nỗi nghi ngờ nhé, cậu chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến này không phải dành cho tôi phải không, ngài Paul? Bởi vì...

- Không đâu, Ngài Ria Múp, bữa tối này không dành cho ông đâu, và lại món sườn cừu còn bị quá lửa nữa kia.

- Tôi hiểu mà, Ngài Ria Múp đáp rồi giở khăn ăn ra.

Hai người đàn ông dùng bữa đến tận khuya. Ngài Ria Múp kể về vùng Auvergne quê mình, ông đã rời mảnh đất chôn rau cắt rốn từ khi hai mươi tuổi để trở thành anh hàng thịt. Ông kể về đám cưới của mình, vụ ly dị của mình, việc mua lại quán cà phê đầu tiên trong khu Bastille trước khi cánh thị dân du mục tràn ngập quận – lẽ ra ông không bao giờ nên bán nó đi -, rồi quán cà phê tiếp theo trong khu Belleville trước khi cũng chính cánh thị dân du mục đó tìm tới đó, và ông lại dọn đến một khu phố khác có số phận cũng không nằm ngoài dự đoán.

Paul không kể chuyện gì, anh lắng nghe vị khách mời, mãi miết suy nghĩ.

2 giờ sáng, Ngài Ria Múp chúc mừng Paul đã nấu nướng rất ngon rồi chào từ biệt ra về.

Đến ngưỡng cửa, ông vỗ vai anh rồi thở dài.

- Cậu là một chàng trai đáng mến, Paul ạ. Tôi chưa bao giờ đọc sách cậu viết vì vụ đó không phải sở trường của tôi, nhưng tôi đã nghe dân trong khu phố hết lời khen ngợi. Khi nào cậu từ Hàn Quốc về, tôi sẽ đưa cậu tới ăn tối tại một nơi dân lao động đêm thường lui tới. Nhà hàng đó không xuất hiện trong các cẩm nang du lịch đâu, nhưng ông chủ của nó là một đầu bếp cừ khôi, cậu nhớ cho tôi biết tin nhé.

Paul giao chìa khóa phụ cho Ngài Ria Múp rồi thú nhận với ông rằng anh không biết bao giờ mới quay về. Ngài Ria Múp nhét chiếc chìa khóa vào túi

rồi ra về không nói thêm lời nào.

15

Hôm thứ Năm đó trời mát mẻ. Vừa đi thuyền trên sông Seine, David vừa gọi ra một vài giai thoại về chuyến đi đầu tiên của họ tới Paris. Nhưng có quay trở lại bãi biển thì cũng chẳng thể khơi thủy triều lên được. Hai người ăn chung một ly kem trên đảo Saint-Louis rồi quay về khách sạn. Họ làm tình rồi nán lại trên giường một lát.

Giữa giờ chiều, David gọi gác cổng khách sạn, nhờ ông ta đặt hai chỗ xem vở kịch hay nhất đang trình diễn, thêm hai vé máy bay về London ngày hôm sau. Gác máy rồi, anh thông báo với Mia rằng đã đến lúc về nhà. Anh đề nghị đưa cô về Montmartre thu dọn đồ đạc.

Mia đáp rằng cô thích sắp xếp hành lý một mình. Cô sẽ ghé qua nhà hàng chào tạm biệt Daisy rồi mới tới gặp anh. Cô hứa sẽ đúng giờ hẹn rồi rời khỏi phòng khách sạn.

Chiếc xe thuê riêng thả cô xuống phố Poulbot. Mia dặn tài xế vui lòng chờ. Cô để bàn tay mình chậm rãi trượt trên tay vịn cầu thang trong lúc leo lên căn hộ.

Xếp va li xong, cô lấy từ ngăn tủ tường ra bức chân dung của Daisy trước khi rời khỏi căn hộ.

Paul in các chương bản thảo ra, xếp xấp giấy vào một cặp hồ sơ rồi cất vào va li.

Anh lấy hết đồ trong tủ lạnh ra, đóng cửa chớp rồi kiểm tra vòi nước. Cuối cùng, anh đi vòng quanh căn hộ, vớt rác rồi đi gặp biên tập viên của mình.

Rời Montmartre, Mia bảo tài xế đưa cô đến phố Bretagne.

- Anh có thể dừng xe một chút được không? cô nói khi đi qua trước số nhà 38. Cô hạ cửa kính xe rồi thò đầu ra ngoài. Những cánh cửa chớp của căn hộ tầng năm đã đóng kín.

Khi tài xế khởi động lại xe, cô cầm điện thoại lên đọc lại tin nhắn vừa nhận được vào cuối giờ sáng.

Mia,

Anh đang giận nhưng anh không muốn em biết chuyện đó.

Đêm qua, anh đã đẩy nữ danh ca của mình vào gầm xe buýt, lẽ ra cô ấy chỉ việc qua đường cẩn thận thôi mà.

Anh đã gọi tới nhà hàng, Daisy cho anh biết là em không hề gặp phải việc gì nghiêm trọng, như vậy là đủ.

Anh hiểu sự im lặng của em, có lẽ như vậy tốt hơn, những lời từ biệt chẳng nghĩa lý gì hết.

Cảm ơn vì những khoảnh khắc quý giá đó.

Em bảo trọng nhé, ngay cả khi câu này cũng chẳng nghĩa lý gì.

Paul

Về đến khách sạn, Mia bịa chuyện mình bị đau nửa đầu. David báo người gác cổng hủy đặt chỗ xem kịch và mang đồ ăn lên phòng cho họ.

23 giờ, Daisy chào từ biệt các khách hàng cuối cùng. Về đến căn hộ, cô nhìn thấy một bức chân dung vẽ mình kèm theo một tờ giấy nhắn trên quầy bếp.

Daisy của tớ,

Tớ về Anh đây. Tớ không đủ dũng cảm để ghé qua nhà hàng. Tớ ghen với cô hầu bàn mới của cậu. Sự thật là nếu nhìn thấy cậu, có lẽ tớ sẽ đổi ý mất. Những ngày cậu tặng cho tớ trên đất Paris này đã vẽ ra cho tớ một cuộc sống mới, một cuộc sống tớ đã chớm phải lòng mất rồi. Nhưng tớ nghe theo

lời khuyên của cậu, vậy nên tớ quay về với cuộc sống của mình và để cậu lại với cuộc sống của cậu.

Vài ngày nữa tớ sẽ gọi điện từ London, khi nào tớ bình tâm lại. Tớ không rõ liệu cậu có biết David đã đến đón tớ không, cậu đã làm đúng khi không báo trước cho tớ. Tớ sẽ không bao giờ biết phải cảm ơn cậu như thế nào vì đã là bạn của tớ, vì đã luôn ở đó khi tớ cần cậu, chấp nhận nguy cơ chúng ta hờn giận nhau cả buổi tối, để không bao giờ phải nói dối tớ. Tớ thì lại nói dối cậu, cậu biết về chuyện gì rồi đấy, cho tớ xin lỗi nhé.

Một họa sĩ vẽ chân dung trên quảng trường đã vẽ bức chân dung này của cậu. Cậu sẽ dễ dàng nhận ra người đó thôi, người đó khá đẹp trai, gần như đẹp bằng ánh mắt người đó dành cho cậu.

Chưa gì tớ đã nhớ cậu rồi.

Bạn cậu, người yêu quý cậu như chị em ruột thịt.

Mia

TB: Đừng quên lời đã hứa nhé. Cuối tháng Chín, Hy Lạp sẽ thuộc về chúng ta và chỉ chúng ta mà thôi. Tớ sẽ lo liệu mọi việc.

Daisy chạy vội đến điện thoại bàn. Không thể gọi được cho Mia, cô đành gửi cho bạn một tin nhắn.

- Tớ hy vọng cậu sẽ nhớ tớ nhiều như tớ nhớ cậu. Cô nhân viên mới của tớ ngốc lắm, cô ta không cạo lông nách và đã kịp đánh vỡ hai cái đĩa. Cậu nên gọi điện cho tớ càng sớm càng tốt. Cứ điên rồ đi, nhưng đừng đến mức nghe theo lời khuyên của tớ. Tớ xin cậu đấy, đừng bao giờ làm vậy. Trừ khi đứng bếp, còn thì bạn thân nhất của cậu mù tịt mọi chuyện, đặc biệt là những chuyện liên quan đến cuộc đời.

Tớ cũng yêu cậu như chị em ruột thịt

Tài xế lái theo tuyến đường nối dẫn ra sân bay. Anh ta đỗ xe dọc theo vỉa hè. David mở cửa xe rồi chìa tay cho Mia. Cô chuẩn bị ra khỏi xe thì hai

cánh cửa dẫn vào sảnh bật mở. Mia đã ở trong nghề đủ lâu để nhận ra đám paparazzi, nhất là khi những người này thậm chí không buồn ẩn nấp. Cô nhận ra hai người trong số họ đang đứng trước quầy làm thủ tục.

Đồ khốn! Còn ai khác ngoài anh có thể báo cho cánh thợ săn ảnh biết chứ? Chuyến đi của anh tới Paris, màn quyến rũ, là để thiên hạ nhìn thấy hai ta đi cùng nhau. Trên thuyền đi dọc sông Seine, anh sẽ bị lộ tẩy, nhưng còn ở sân bay thì dĩ nhiên là tình cờ rồi. Còn tôi, như một con ngốc, tôi đã tin anh...

- Em đi chứ? David sốt ruột hỏi.

- Chờ em bên trong nhé, em muốn gọi cho Daisy, em có chuyện con gái muốn nói với cô ấy.

- Anh mang va li vào nhé?

- Không, anh cứ vào đi, tài xế sẽ mang va li vào, năm phút nữa ta gặp nhau nhé.

- Nhất trí, anh đi mua báo đây, nhưng đừng lẩn lữa nhé.

Ngay khi David đi ra xa, Mia đóng cửa xe lại rồi ghé lại gần tài xế.

- Tên anh là gì ấy nhỉ?

- Maurice.

- Maurice à, anh có thông thạo sân bay này không?

- Tôi vẫn thường lái xe đưa khách đến đây, trung bình bốn đến sáu chuyến mỗi ngày.

- Anh có biết những chuyến bay đến châu Á xuất phát từ đâu không?

- Sảnh 2E.

- Vậy thì Maurice, chuyến bay tới Seoul sẽ cất cánh trong vòng bốn mươi lăm phút nữa, nếu anh đưa tôi đến sảnh 2E trong vòng năm phút nữa, anh sẽ nhận được một khoản tiền boa hậu hĩnh, cô vừa hứa vừa lục trong túi xách.

Người tài xế khởi động xe với vận tốc tên lửa.

- Anh chấp nhận thanh toán bằng thẻ tín dụng chứ? Mia bối rối nói tiếp.
Tôi không mang tiền mặt theo.

- Cô sẽ đáp chuyến bay đó hả?

- Tôi sẽ cố.

- Quên khoản tiền boa đó đi, tài xế vừa nói vừa luồn lách giữa một chiếc taxi và một chiếc xe buýt. Tôi thấy gã kia khó nuốt lắm.

Chiếc xe chạy ở vận tốc tối đa và ba phút sau đã đỗ trước sảnh 2E.

Tài xế vội chạy ra phía sau xe để mở cốp, lấy va li của Mia ra rồi đặt lên vỉa hè.

- Tôi phải làm gì với hành lý của gã kia nhỉ?

- Anh thừa hưởng một bộ sưu tập áo pull chất liệu cachemire và sơ mi lụa rồi đấy. Cảm ơn Maurice.

Mia vớ lấy hành lý của mình rồi chạy vội về phía khu vực làm thủ tục.

Chỉ còn một nữ tiếp viên hàng không duy nhất đứng sau quầy.

- Xin chào, tôi phải lên đường tới Seoul, việc gấp lắm.

Cô tiếp viên hàng không khẽ bĩu môi nghi hoặc.

- Tôi đang đóng cửa chuyến bay và tôi e là trên đó không còn chỗ trống.

- Nếu cần tôi sẵn sàng ở trong toa lét suốt chuyến bay.

- Suốt mười một tiếng sao? cô tiếp viên hàng không chêm vào rồi ngẩng lên. Tôi có thể đăng ký cho chị bay chuyến ngày mai.

- Cô làm ơn đi, Mia van xin và gỡ cặp kính râm ra.

Cô tiếp viên hàng không quan sát Mia rồi gương mặt cô ta sáng lên.

- Chị là...?

- Đúng, là tôi đây! Cô có thể thu xếp cho tôi một chỗ ngồi chứ?

- Lẽ ra chị nên nói với tôi sớm hơn mới phải, tôi còn một ghế trong khoang hạng nhất, nhưng là vé nguyên giá.

Mia đặt thẻ tín dụng của mình lên mặt quầy.

- Chuyên về ngày nào ạ? cô tiếp viên hàng không hỏi.

- Tôi không rõ.

- Tôi cần một ngày cụ thể.

- Tám hôm nữa, hoặc mười hôm nữa, hoặc mười lăm...

- Tám, mười hay mười lăm?

- Mười lăm đi! Cô làm ơn khăn trương giùm.

Cô tiếp viên hàng không bắt đầu gõ hết tốc lực trên bàn phím.

- Va li của chị! Quá muộn để ký gửi rồi...

Mia quỳ xuống để mở hành lý, lấy ra túi đồ trang điểm cùng vài thứ quần áo rồi nhét vào túi xách.

- Tặng cho cô phần còn lại!

- Ôi không, tôi không nhận được đâu, cô tiếp viên hàng không vừa nói vừa nhoài người qua quầy.

- Có đây, cô có thể.

- Chị định ở khách sạn nào vậy?

- Tôi không rõ.

Kinh ngạc nối tiếp kinh ngạc, cô tiếp viên chìa cho Mia tấm thẻ lên máy bay.

- Giờ thì chị phải chạy thôi, tôi sẽ báo trước để người phụ trách cầu thang lên máy bay đừng đóng cửa vội.

Mia cầm vé, cởi đôi giày cao gót ra rồi cầm trên tay, cứ thế chạy vội về phía cổng an ninh.

Cô chạy trong đường thông đến huyệt cả hơi, nhìn thấy cánh cửa máy bay, gọi to để người ta chờ mình và chỉ bước chậm lại một khi đã ra tới cầu thang dẫn lên máy bay.

Trước khi vào máy bay, cô cố gắng lấy lại vẻ ngoài ung dung thư thái rồi chìa thẻ lên máy bay cho nam tiếp viên hàng không đang cười thật tươi chào đón.

- Chỉ còn một phút nữa là máy bay cất cánh, cô ngồi ở ghế 2A, anh ta vừa nói vừa chỉ chỗ cho cô.

Mia đi thẳng qua hàng ghế của mình rồi tiếp tục tiến bước dọc lối đi trong máy bay.

Nam tiếp viên hàng không có gọi cũng vô ích, cô vẫn bước tiếp.

Cô dừng chân trước một dãy ghế, chìa thẻ lên máy bay cho một hành khách rồi thông báo rằng vé của ông ta vừa được thăng hạng lên khoang hạng nhất. Người đàn ông không để cô nói đến lần thứ hai đã nhường lại chỗ ngồi.

Mia mở ngăn hành lý, nhét được túi xách của cô vào giữa hai chiếc vali xách tay rồi vừa buông mình xuống ghế vừa buột ra một tiếng thở dài.

Paul không ngẩng đầu khỏi tờ báo anh đang lật giở.

Nam tiếp viên hàng không thông báo qua micro rằng máy bay vừa đóng cửa. Hành khách cần thắt dây an toàn và tắt các thiết bị điện tử.

Paul cất tờ tạp chí vào ngăn nhỏ trước mặt rồi nhắm mắt lại.

- Chúng ta nói chuyện hay hờn dỗi suốt mười một tiếng đây? Mia lên tiếng.

- Ngay lúc này thì chúng ta hãy im miệng và chết. Một viên thuốc đạn nặng ba trăm tấn sắp cố gắng rời khỏi mặt đất, và dù ta có nói gì chẳng nữa, thì chuyện đó cũng không thuận theo lẽ tự nhiên. Thế nên cho tới khi nào nó bay cao được, chúng ta sẽ chỉ hít thở, bình tĩnh và không làm gì khác.

- Nhất trí, Mia đáp.
 - Cô tốn bao nhiêu tiền cho tấm vé hạng nhất thế?
 - Tôi tưởng chúng ta im miệng kia mà?
 - Cô không mang theo viên thuốc mê nào ư?
 - Không.
 - Một viên thuốc ngủ Valium?
 - Cũng không.
 - Vậy một chiếc gậy bóng chày thì sao? Giả như cô có thể làm ơn phang cho tôi chết ngất và chỉ làm tôi hồi tỉnh khi ta đã tới nơi.
 - Anh bình tĩnh đi, mọi chuyện sẽ suôn sẻ cả thôi.
 - Cô là phi công chăng?
 - Đưa tay anh cho tôi.
 - Tôi không thích, tay tôi đang ẩm lạnh.
- Mia áp tay mình lên cổ tay Paul.
- Anh đã nấu món gì cho bữa tối thế?
 - Cô vẫn có thể chạy tới để biết tôi đã nấu món gì mà!
 - Anh không hỏi tại sao tôi không đến ư?
 - Không. Tiếng ồn này là bình thường chứ?
 - Đó là tiếng động cơ phản lực ấy mà.
 - Và có bình thường không khi chúng phát ra ngàn ấy tiếng ồn?
 - Nếu anh muốn chúng ta cất cánh thì đúng là bình thường.
 - Vậy chúng phát ra có đủ tiếng ồn không?
 - Chúng phát ra chính xác thứ tiếng ồn cần thiết.
 - Tiếng bum bum mà tôi đang nghe thấy là gì vậy?

- Tiếng tim anh đập.

Máy bay vút lên không trung. Chỉ ít lâu sau khi cất cánh, khoang máy bay đột nhiên rung lắc nhẹ. Paul bặm môi, trán túa mồ hôi.

- Anh chẳng việc gì phải sợ cả, Mia trấn an anh.

- Cần gì phải có lý do thì mới sợ, Paul đáp.

Anh thấy tiếc vì đã không ném thử món quà nhỏ mà Cristoneli tặng cho anh trên đường ra sân bay. Một loại thuốc hít với thành phần, mà theo ông ta, sẽ giúp anh xóa tan mọi lo lắng phiền muộn trong vài giờ. Paul, vốn mắc bệnh tương đến mức ngần ngại không muốn uống cả aspirin mỗi khi đau nửa đầu vì sợ gây ra sốt xuất huyết, đã chọn cách không chông chát thêm một nỗi lo vào những nỗi lo sẵn có.

Chiếc máy bay đã đạt đến độ cao ổn định và các chiêu đãi viên bắt đầu di chuyển trên các lối đi.

- Họ đã tháo dây an toàn ra rồi, đó là tín hiệu tốt! Nếu họ đứng dậy có nghĩa là mọi chuyện đều ổn phải không?

- Mọi chuyện đều ổn từ lúc máy bay cất cánh và mọi chuyện vẫn sẽ ổn cho đến lúc máy bay hạ cánh, nhưng nếu anh cứ bám riết lấy hai tay ghế trong suốt mười một tiếng đồng hồ thì tôi e rằng khi tới nơi sẽ phải dùng đến kìm gấp mới giải thoát được cho anh.

Paul nhìn hai bàn tay mình đã trắng bệch rồi duỗi lỏng các ngón tay ra. Nữ chiêu đãi viên mời họ dùng đồ uống, Mia ngạc nhiên khi nhìn thấy Paul chỉ lấy một cốc nước.

- Tôi nghe nói đồ uống có cồn không hợp với độ cao.

Mia chọn một ly rượu gin.

- Có lẽ điều đó đúng với dân Anh, Paul nhận xét sau khi nhìn cô nốc một hơi cạn ly rượu.

Mia nhắm mắt rồi hít thở sâu. Paul lặng lẽ quan sát cô.

- Tôi nghĩ chúng ta đã quyết định không nói đến chuyện đó kia mà, cô nói tiếp, mắt vẫn nhắm.

Paul tiếp tục đọc tạp chí.

- Hai đêm vừa rồi tôi đã làm việc cật lực. Nữ danh ca của tôi đã trải qua nhiều cuộc phiêu lưu. Cô hãy hình dung là người tình cũ của cô ấy đã xuất hiện và dĩ nhiên cô ấy lại đắm chìm trong mối tình cũ không rủ cũng tới. Giờ thì còn phải chờ xem chuyện đó thì có tính hay không, anh nói tiếp rồi uể oải lật trang. Vả lại, tôi cũng không muốn biết, chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi, tôi chỉ muốn đặt vấn đề thôi, xong rồi, giờ thì ta nói sang chuyện khác nhé.

- Điều gì khiến anh nảy ra ý tưởng đó?

- Tôi là tác giả tiểu thuyết, cô muốn gì nào, tôi tưởng tượng ra thôi.

Paul gấp tạp chí lại.

- Nhìn thấy cô ấy buồn khổ, tôi cũng thấy buồn lây. Tôi không biết tại sao nhưng chuyện là như vậy đó.

Nam chiêu đãi viên cắt ngang câu chuyện giữa Paul và Mia khi mang đến cho họ một khay đồ ăn. Paul từ chối khay đồ ăn dành cho mình rồi thông báo rằng Mia cũng không đói. Cô toan phản đối nhưng nam chiêu đãi viên đã tiến lên hàng ghế kế tiếp.

- Tôi đang vướng vào chuyện quái quỷ gì thế này, tôi đang đói ngấu lên được! cô kêu toáng lên.

- Ra thế, nhưng tôi cũng đang đói muốn chết đây. Chỉ có điều, những chiếc hộp nhỏ xíu đó không được làm ra để nuôi sống chúng ta, mà là để giúp chúng ta giải trí thì đúng hơn, trò chơi nằm ở chỗ cố gắng đoán xem chúng chứa gì bên trong.

Paul tháo dây an toàn để lấy túi xách của mình trong ngăn hành lý. Vừa về đến chỗ ngồi, anh lấy từ trong túi ra mấy chiếc hộp nhỏ kín bung rồi đặt chúng lên khay ăn trước mặt Mia.

- Gì vậy? cô hỏi.

- Cô có muốn biết lần này tôi đã chuẩn bị món gì không?

Mia mở nắp hộp ra và nhìn thấy bốn miếng sandwich nhỏ làm từ bánh mì ruột mềm kẹp cá hồi hun khói, hai lát bánh rau củ, hai miếng gan ngỗng béo nhỏ, hai phần xa lát khoai tây trộn nấm củ đen, và trong hai hộp cuối cùng là hai chiếc bánh su dài vị cà phê. Cô kinh ngạc nhìn Paul.

- Ừ thì trong lúc soạn hành lý, tôi đã nghĩ là một khi đã có nguy cơ chết trên không trung thì cũng nên chết cho thật đẹp mắt.

- Và anh luôn ăn hai suất liền ư?

- Tôi sẽ không tiếc từng phè phởn trong khi người ngồi kế bên liếc vào khay đồ ăn của họ mà muốn tự vẫn, chuyện đó sẽ khiến tôi mất hết hứng thú.

- Anh thực sự lường hết mọi chuyện đây

- Chỉ lường tới điều cốt yếu thôi, nhưng riêng chuyện đó thôi cũng khiến tôi bận lòng nhiều rồi.

- Cô nàng dịch giả của anh sẽ chờ đón anh tại sân bay hả?

- Tôi hy vọng thế, Paul đáp, sao cô lại hỏi vậy?

- Không có gì, mà thực ra là có đấy... chúng ta chỉ việc nói tôi là đại diện của nhà xuất bản đi cùng anh trong chuyến công tác này.

- Không, ta chỉ việc nói rằng chúng ta là bạn.

- Tùy anh.

- Và bởi lẽ chúng ta là bạn, giá như cô giải thích cho tôi biết cô đang làm gì trên chuyến bay này thay vì làm việc tại nhà hàng của cô.

- Món gan ngỗng béo này ngon quá, anh mua ở đâu thế?

- Tôi xin cô đừng có chồm những câu hỏi của tôi được không.

- Tôi cần đi xa.

- Xa khỏi cái gì?

- Xa khỏi tôi.

- Vậy là anh ta đã quay lại?
 - Cứ cho là cô ấy đã đắm chìm, nhưng hết sức nhanh chóng, cô ấy cảm thấy ngộp thở, Mia đáp.
 - Tôi mừng khi thấy cô ở đây.
 - Thật chứ?
 - Không, tôi nói thế vì lịch sự thôi.
 - Tôi cũng vậy, tôi mừng vì thấy mình ở đây. bấy lâu nay tôi vẫn luôn mơ ước khám phá Seoul.
 - Thật chứ?
 - Không, tôi nói vậy vì lịch sự thôi.
- Đến cuối bữa, Paul xếp đồng hộp đựng vào túi xách rồi đứng dậy.
- Anh đi đâu thế?
 - Đi rửa hộp.
 - Anh đùa đấy à?
 - Không hề, tôi sẽ không để chỗ hộp Tupperware này lại cho họ đâu, tôi vẫn cần chúng cho chuyến bay trở về mà.
 - Anh không định chuyển tới Hàn Quốc sống nữa sao?
 - Để xem thế nào đã.

Họ xem qua chương trình giải trí. Mia chọn một bộ phim hài lãng mạn còn Paul chọn một bộ phim kinh dị. Mười phút sau, Paul theo dõi bộ phim đang chiếu trên màn hình của Mia còn Mia lại xem bộ phim đang phát trên màn hình của Paul. Thoạt tiên họ nhìn nhau, rồi đổi tai nghe cho nhau, rồi cuối cùng là đổi chỗ ngồi.

Cuối cùng Paul cũng ngủ thiếp đi và Mia trông chừng để người ta không đánh thức anh suốt thời gian máy bay hạ cánh. Anh mở mắt ra khi bánh máy bay tiếp đất và cứng người lại khi viên phi công đảo sức đẩy của các động cơ phản lực. Mia trấn an anh, cơn ác mộng đang dần kết thúc, vài phút nữa thôi là họ sẽ rời khỏi máy bay.

Sau khi xuất trình hộ chiếu, Paul lấy lại vali trên băng chuyền rồi đặt nó lên một chiếc xe đẩy.

- Hành lý của cô chưa ra à? anh lo lắng hỏi.

- Hành lý của tôi chỉ có thế này thôi, cô nói rồi chỉ vào chiếc túi đeo chéo đang khoác trên vai.

Paul kiểm chế để không đưa ra bình luận nào. Anh ngấm hai cách cửa trượt trước mặt, cố gắng nghĩ đến cách mình sẽ cư xử một khi đã bước qua đó.

Một nhóm khoảng ba chục độc giả đã giăng sẵn một tấm băng rôn có ghi: “Chào mừng Paul Barton”.

Mia đeo kính râm vào.

- Đi tới mức tuyển mộ các diễn viên phụ rồi cơ đấy, tôi phải thừa nhận họ có nghệ thuật và phong cách tiếp đó, Paul vừa nhìn những gương mặt đó để tìm Kyong vừa thì thầm với Mia.

Anh ngoái lại liếc qua vai mình, Mia đã biến mất. Anh ngỡ đã nhìn thấy cô bước qua ngưỡng cửa rồi lẫn vào đám đông đang chờ đón hành khách.

Nhóm độc giả vội lao về phía anh, tay lăm lăm sổ và bút, nài nỉ anh ký nhanh vài lời thủ bút. Thoạt tiên còn ngại ngần, Paul vui lòng ề cổ ra chơi trò ký tá này cho tới khi đại diện nhà xuất bản phía Hàn Quốc lao vào giải tán đám đông này và nồng hậu bắt tay anh.

- Chào mừng tới Seoul, anh Barton, rất hân hạnh được đón tiếp anh.

- Tôi cũng rất hân hạnh, Paul đáp và tiếp tục nhìn đám đông. Đâu cần phải như vậy.

- Đâu cần phải gì kia? biên tập viên hỏi.

- Những người kia...

- Chúng tôi đã cố gắng cản họ, nhưng ở đất nước này anh hết sức nổi tiếng và được chờ đón. Họ đã kiên nhẫn chờ suốt hơn ba tiếng, anh biết đấy.

- Nhưng để làm gì kia chứ?

- Để gặp anh, dĩ nhiên rồi, biên tập viên nói rõ. Chúng ta đi nào, ô tô sẽ đưa anh về khách sạn, chắc anh phải mệt bã người sau chuyến bay dài vừa rồi ấy nhỉ.

Mia chạy ra gặp họ ở bên ngoài sảnh đến.

- Cô này đi cùng anh sao? biên tập viên hỏi.

Mia tự giới thiệu.

- Tôi là Grinberg, trợ lý của anh Barton.

- Hân hạnh được gặp cô, biên tập viên đáp.

Ông Cristoneli không thông báo cho chúng tôi biết là có cô cùng đi.

- Văn phòng của anh Barton đã trực tiếp lo liệu cho chuyến đi của tôi nên ông Cristoneli đã không báo với quý vị.

Paul đứng im không nói câu nào. Biên tập viên mời họ ngồi vào một chiếc ô tô hòe. Anh ta ngồi ghế trước, Mia và Paul ngồi vào băng ghế sau, sau khi anh đã liếc nhìn vĩa hè lần cuối.

Chiếc xe nổ máy rồi tiến thẳng về trung tâm thành phố.

Paul quan sát quang cảnh ngoại ô lướt qua đằng sau cửa kính xe với vẻ lơ đãng.

- Tối nay, chúng ta sẽ dùng bữa tối cùng vài người nữa, biên tập viên thông báo. Đó là vài cộng tác viên của nhà xuất bản trong đó có giám đốc marketing của chúng tôi, cô Bak là tùy viên báo chí, giám đốc nhà sách nơi anh sẽ có buổi ký tặng. Anh đừng lo, bữa ăn sẽ không kéo dài quá lâu đâu.

Anh sẽ cần nghỉ ngơi, những ngày sắp tới chương trình mới nặng. Đây là chương trình của quý vị, anh ta nói rồi đưa cho Mia một phong bì. Cô Grinberg này, cô có phòng cùng khách sạn với anh Barton rồi chứ?

- Dĩ nhiên rồi, Mia đáp rồi nhìn Paul.

Paul không hề để tâm tới cuộc trò chuyện. Kyong đã không tới sân bay. Anh nghĩ có lẽ cô ngại vì cả sếp cô cũng cũng có mặt.

Mia vỗ vỗ đầu gối Paul để nhắc anh tập trung.

- Paul, cô xen vào, biên tập viên đang hỏi chuyến bay của anh có thú vị không kìa?

- Tôi cho là thế. Tôi ngồi lì giữa hai cánh máy bay và mọi chuyện đều diễn ra tốt đẹp.

- Chúng tôi rất chú trọng chương trình truyền hình anh sẽ tham gia ngày mai. Một sự kiện khác cũng không kém phần quan trọng, thứ Hai tới ngài đại sứ tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi dành riêng cho anh. Một vài phóng viên cũng như các thành viên ưu tú của Đại học Seoul cũng được mời tới dự. Tôi sẽ báo để ban thư ký của đại sứ biết rằng cả trợ lý của anh cũng có mặt.

- Anh không cần làm vậy đâu, Mia nói, anh Barton có thể tới dự tiệc chiêu đãi một mình không có tôi đi cùng.

- Làm vậy đâu có được, chúng tôi rất vui được tiếp đón cô, phải không anh Barton?

Mặt đang dán vào cửa kính, Paul không đáp. Kyong sẽ cư xử thế nào trong bữa tối nay? Anh phải cư xử giữ kẽ với cô để không làm méch lòng cô trước mặt ông chủ của cô sao?

Mia kín đáo thúc khuỷu tay sang anh.

- Gì thế? Paul hỏi.

Đoán ra nỗi mệt nhọc dường như đang đè nặng lên tác giả của mình, biên tập viên giữ im lặng cho tới khi về khách sạn.

Chiếc xe đỗ lại dưới mái hiên. Một phụ nữ trẻ bước tới gặp họ.

- Cô Bak sẽ giúp các vị hoàn thành thủ tục lưu trú rồi đưa các vị tới nhà hàng nơi tối nay chúng ta sẽ gặp lại nhau. Về phần mình, tôi còn rất nhiều việc cần làm trước khi Hội chợ sách khai mạc. Từ giờ cho tới lúc đó, hai vị hãy nghỉ cho lại sức nhé, tạm biệt và hẹn chút nữa gặp lại.

Biên tập viên ngồi lại vào xe rồi chiếc xe đi xa dần.

Cô Bak bảo Paul và Mia vui lòng giao lại hộ chiếu của họ và theo cô tới quầy lễ tân. Một nhân viên phục vụ nhắc hành lý của Paul lên.

Mặt nhân viên lễ tân đỏ lựng khi nhìn thấy Paul.

- Thật là một vinh hạnh lớn, anh Barton. Tôi đã đọc tất cả những cuốn sách anh viết, anh ta nói khẽ.

- Anh thật dễ mến, Paul đáp.

- Cô Grinberg, tôi không thấy thông tin đặt phòng của cô, anh ta nói tiếp về tiệc nuôi, cô có đem theo giấy xác nhận đặt phòng chứ?

- Không, tôi không có giấy xác nhận đó, Mia nói.

Nhân viên lễ tân lại bắt đầu tìm kiếm trong máy tính, càng lúng túng hơn nữa khi cô Bak lưu ý rằng ông Barton vừa trải qua một chuyến đi dài còn anh ta thì đang làm mất thời gian của họ.

Paul đã hoàn hồn bèn cúi người xuống quầy.

- Có lẽ có nhầm lẫn gì đó, anh nói, ai cũng có lúc gặp phải chuyện này mà; cứ thu xếp cho chúng tôi một phòng khác vậy.

- Nhưng anh Barton à, khách sạn đã kín chỗ, tôi có thể thử gọi sang một khách sạn khác, nhưng than ôi, vào dịp Hội chợ sách này, tôi e là tất cả các khách sạn đều đã kín chỗ.

Mia ngó đi chỗ khác.

- Được rồi, Paul tiếp lời bằng giọng vui vẻ, không có gì nghiêm trọng cả. Cô Grinberg và tôi đã làm việc cùng nhau từ nhiều năm nay, một phòng hai

giường cũng được.

- Tôi không còn phòng nào hai giường đâu ạ, chúng tôi đã nâng hạng cho hai vị lên phòng suite, nhưng nó cũng chỉ có một giường, nhưng rất rộng, giường King Size ạ!

Cô Bak suýt thì ngất. Paul kéo cô riêng ra một chỗ.

- Cô từng đi máy bay chưa cô Bak?

- Chưa bao giờ anh Barton ạ, sao anh lại hỏi vậy?

- Bởi vì tôi thì đi rồi, và hãy tin tôi đi, sau khi đã trải qua mười một giờ đồng hồ ở độ cao mười nghìn mét, chỉ cách những đám mây một bức vách mỏng và một ô cửa sổ bé tí, không gì trên mặt đất này có thể khiến tôi lo âu được nữa. Chúng tôi sẽ cùng ở phòng suite này, cô sẽ không nói gì về chuyện này với ông chủ của cô, mà với ai cũng thế thôi, cô sẽ trông chừng để cậu thanh niên kia quên cả sự hiện diện của cô Grinberg, và điều này sẽ là bí mật nho nhỏ giữa hai ta.

Cô Bak nuốt nước bọt và sắc mặt dường như đã hồng hào trở lại.

- Hai chìa khóa, Paul nói với nhân viên lễ tân khi đã quay bước về phía anh ta. Chúng ta đi chứ, cô Grinberg? Paul quay sang Mia ra lệnh về mĩ mai.

Họ không nói với nhau lời nào trong thang máy, trong hành lang dài dẫn về phòng, và vẫn chẳng hé môi cho tới khi nhân viên khách sạn đặt vali của Paul xuống rồi lui ra.

- Tôi xin lỗi, Mia lên tiếng, tôi không hề nghĩ tới...

Paul nằm dài trên trường kỷ, hai chân anh vắt qua thành ghế.

- Thế này không ổn rồi, anh thử dài rồi ngồi thẳng dậy.

Anh cầm một chiếc gối tựa, đặt nó xuống thảm rồi nằm dài ra.

- Thế này cũng không ổn, anh vừa tiếp lời vừa xoa xoa lưng dưới.

Anh mở tủ quần áo, nhón chân lấy hai chiếc gối ôm rồi đặt chúng cạnh nhau để ngăn chiếc giường làm đôi.

- Bên trái hay bên phải? anh hỏi

- Trên đất Seoul này hẳn phải có một nhà trọ phục vụ phòng kèm ăn sáng nào đó còn trống chứ? Mia thốt lên.

- Dĩ nhiên, và cô sẽ soạn tin rao vặt bằng tiếng Hàn chẳng? Chúng ta sẽ chỉ đặt ra vài luật lệ thôi. Buổi sáng cô sẽ sử dụng phòng tắm trước, còn buổi tối đến lượt tôi sử dụng trước. Đối với việc lựa chọn chương trình truyền hình, tôi nhường điều khiển từ xa cho cô, nhưng không được bật kênh thể thao. Trước khi ngủ, cô cứ nút tai lại, tôi thường không ngủ nhưng biết đâu hôm nay lại khác, tôi muốn giữ chút thể diện. Nếu chẳng may tôi nói mơ thì không có gì trong những điều nói ra ấy có thể được sử dụng để chống lại tôi. Với những điều kiện ấy, tôi tin là chúng ta có thể khắc phục hoàn cảnh. Như thế này tôi đã có đủ lý do để stress rồi nên không cần phải thêm vào làm gì. Và lại, sao cô lại nảy ra ý tưởng nhận mình là trợ lý của tôi nhỉ? Nói thẳng ra là mặt tôi giống người có trợ lý sao?

- Tôi không nghĩ để có trợ lý thì cần một khuôn mặt đặc biệt.

- Cô thì đã từng có một trợ lý sao? Chưa chứ gì? Tốt rồi! Ít ra cô cũng có một bàn chải đánh răng trong túi xách chứ, vì tôi không dùng chung bàn chải đánh răng đâu. Kem đánh răng thì tôi sẵn lòng, nhưng bàn chải đánh răng thì không, Paul vừa lầm bầm vừa rảo bước đi đi lại lại trong phòng.

- Đừng có kích động như thế, anh sẽ gặp cô ấy trong bữa tối nay.

- Trước mười lăm người! Chuyến đi này bắt đầu với những điều tốt nhất kia mà. Tôi phải xưng hô khách sáo với một người bạn gái và gọi người phụ nữ tôi yêu bằng cụm từ cô Kyong. Đúng là *thúy* vị như biên tập viên tuyệt vời của tôi thường nói vậy.

- Cảm ơn, Mia đáp rồi nằm dài ra giường.

- Về chuyện gì...

- Bạn gái của anh... danh xưng đó khiến tôi cảm động lắm đấy.

Cô đan hai tay xuống dưới gáy rồi nhìn đăm đăm lên trần nhà. Paul quan sát cô.

- Cô chọn ngủ phía bên trái rồi à?

Mia bước qua hai cái gối, nhảy qua nhảy lại nhiều lần trên phần giường bên phải trước khi quay trở lại phần giường bên kia.

- Cuối cùng tôi vẫn thấy thích bên trái hơn.

- Cô đâu có buộc phải bới tung cả giường lên.

- Không, nhưng tôi thích thế. Bởi vì bây giờ là buổi chiều nên chúng ta bóc thăm để xem ai dùng phòng tắm trước nhé?

Paul nhún vai ra ý Mia có thể dùng phòng tắm trước. Anh tranh thủ quãng thời gian đó để dỡ va li và xếp quần áo vào tủ, giấu quần đùi và tất dưới một chồng áo sơ mi.

Nửa giờ sau Mia xuất hiện trong chiếc áo choàng tắm, đầu quấn khăn

- Cô đếm gạch lát sàn trong đó hay sao? Paul hỏi mỉa.

Khi bước vào phòng tắm, anh nghe thấy Mia từ phòng ngủ nói vọng ra.

- Xuất phát từ khách sạn lúc 11 giờ, lễ khai mạc lúc 12 giờ, ký tặng độc giả lúc 13 giờ, nghỉ ăn trưa từ 14 giờ 15 đến 14 giờ 30, ký tặng từ 14 giờ 30 đến 17 giờ, quay về khách sạn, lại xuất phát đến trường quay lúc 18 giờ 30, trang điểm lúc 19 giờ, lên sân khấu lúc 19 giờ 30, kết thúc chương trình lúc 21 giờ, ăn tối và kết thúc... *Cứ nghĩ đến cảnh mình vẫn thường kêu ca về lịch trình mỗi khi quảng bá một bộ phim.*

- Cô đang huyền thuyên gì vậy? Paul kêu to.

- Tôi đang đọc thời gian biểu ngày mai của anh cho đúng kiểu trợ lý tốt.

Paul nhảy ra khỏi phòng tắm, khăn quấn quanh người. Mia cười phá lên.

- Tôi chẳng thấy có gì đáng cười hết!

- Trông anh như thầy tu khổ hạnh ấy.

- Tôi vừa nghe thấy nghỉ ăn trưa mười lăm phút đúng không nhỉ? Họ coi tôi là ai thế?

- Là một nhân vật nổi tiếng. Sự chào đón tại sân bay ấn tượng đấy chứ, chưa kể đến anh chàng nhân viên lễ tân, tôi hết sức hãnh diện về anh.

- Khi tôi ký tặng ở hiệu sách chắc chắn sẽ có ít người hơn là khi tôi xuống máy bay; tôi dám chắc những người này được trả tiền để đợi sẵn ở đó.

- Đừng quá khiêm tốn thế chứ, và tôi xin anh hãy đi mặc quần áo vào đi, kiểu khổ kia không hợp với anh đâu.

Paul mở cửa tủ quần áo rồi soi mình trong gương.

- Tôi không cho là vậy, trông hợp phết đấy chứ, có lẽ tôi nên lên hình trong trang phục này. Xong rồi, tôi đang có biểu hiện sợ đám đông.

Mia lại gần Paul, chăm chú nhìn những thứ có trong tủ, nhắc ra một chiếc quần âu màu xám, một chiếc vest màu đen cùng một chiếc sơ mi trắng trên giá.

- Cảm lấy, cô nói rồi chìa chúng ra cho anh, anh sẽ rất tuyệt trong trang phục này.

- Cô chắc là màu xanh không hợp hơn sao?

- Đúng vậy, màu đỏ không hợp với sắc mặt anh, tốt hơn hết là màu áo sơ mi nhạt hơn sắc mặt; sau một vài đêm nghỉ ngơi ta sẽ xem liệu màu xanh có hợp với anh không nhé.

Cô mở túi xách và nhận ra rằng chỗ trang phục ít ỏi mình mang theo đã nhàu nhĩ hết cả.

- Tôi sẽ ở lại đây và gọi một bữa ăn phục vụ tại phòng, cô thử dài, thả những thứ đồ đang cầm trên tay xuống đất.

- Chúng ta còn bao nhiêu thời gian nữa trước bữa tối, cô Grinberg? Paul hỏi, giọng vờ kiêu cách.

- Hai giờ, thưa anh Barton, và đừng có thích thú với trò chơi nho nhỏ này bởi anh có thể nhận được đơn xin thôi việc của tôi trước khi bắt đầu trò chơi đó đây.

- Mặc đồ vào đi, và tôi xin cô hãy tỏ ra tôn trọng ông chủ của mình hơn.

- Chúng ta đi đâu thế?

- Thăm thú Seoul, đó là ý tưởng duy nhất tôi có được để giữ cho chúng ta tỉnh táo cho đến bữa tối tôi tệ kia.

Họ quay xuống đại sảnh. Khi nhìn thấy họ từ thang máy bước ra, cô Bak bèn lao tới và tỏ vẻ nghiêm túc.

Paul ghé tai cô giải thích ý tưởng của mình. Cô hơi nghiêng người rồi đi trước dẫn đường. Mia ngạc nhiên khi phải cuốc bộ qua một đại lộ không hề có nét hấp dẫn nào đối với du khách và sự ngạc nhiên của cô càng tăng lên khi cô Bak bước vào một trung tâm thương mại. Paul ngoan ngoãn đi theo và bước lên thang cuốn.

- Tôi có thể biết chúng ta đang làm gì ở đây không? Mia hỏi.

- Không, Paul đáp.

Đến tầng ba, cô Bak chỉ vào một quầy kính. Cô dừng lại ở lối vào cửa hàng rồi dặn Paul gọi điện nếu cần mình trợ giúp. Paul bước vào bên trong, Mia theo sát anh.

- Tặng cho Kyong một chiếc váy là một sự chăm chút tinh tế đấy, nhưng chắc chắn cô ấy sẽ thích hơn nếu chiếc váy được mua tại Paris.

- Tôi biết chứ, tôi đã không nghĩ tới chuyện đó!

- Chúng ta sẽ cố gắng sửa chữa lại sai lầm đó, anh có biết số đo hoặc cỡ cô ấy thường mặc không?

- Gần giống như cô vậy.

- Thế hả? *Mình vẫn chỉ hình dung cô nàng thấp bé hơn mình, và có lẽ đậm người hơn một chút.*

Mia nhìn quanh rồi tiến về phía một dãy kệ.

- Đây, chiếc chân váy này rất đẹp, chiếc quần này cũng vậy, chiếc áo crop-top này cũng xinh, cái này thì thanh lịch, ba chiếc áo pull này hoàn hảo, còn chiếc váy dạ tiệc này thì không chê vào đâu được.

- Kiếp trước cô từng hành nghề stylist hay sao? Paul hỏi, ngạc nhiên khi thấy Mia chọn được mấy món quần áo đó thần tốc như vậy.

- Không, cô đáp, chỉ là tôi có gu thôi.

Paul vơ tất cả những món Mia vừa chọn rồi tiến về phía một phòng thử đồ.

- Nếu cô không phiền..., anh vừa kéo ri đô ra vừa nói tiếp.

- Một trợ lý tốt thì sẽ làm gì nào! Mia buột miệng rồi vơ lấy đồng quần áo.

Cô bước vào phòng thử, kéo kín ri đô để rồi vài phút sau đã trở ra với bộ đồ đầu tiên trên người. Cô gượng cười, xoay một vòng như người mẫu.

- Hoàn hảo, Paul nói, ta thử bộ tiếp theo đi.

Mia miễn cưỡng làm theo. Trước vẻ bối rối của Paul, Mia quay bước rồi xuất hiện trở lại với một chiếc áo pull khác. Anh cầm lên chiếc váy dài đen ban nãy đã khiến anh tâm đắc rồi đưa nó qua bên trên ri đô.

- Hơi ôm sát quá nhỉ? Mia hỏi.

- Cô mặc vào đi, để xem thế nào.

- Nó đẹp tuyệt, Mia thú nhận khi bước ra khỏi phòng thử đồ.

- Tôi biết, tôi có gu mà.

Mia thử thêm một bộ nữa. Paul thấy bộ trang phục đẹp hoàn hảo. Trong khi Mia mặc lại quần áo, anh tới quầy thu ngân thanh toán tiền rồi gặp cô Bak ở lối vào cửa hiệu. Mia ra khỏi phòng thử đồ rồi quan sát họ từ xa.

- Nhưng anh ta tự cho mình là ai kia chứ? Một nhóm người hâm mộ ở sân bay và chưa gì chuyện đó đã ám ảnh anh ta rồi. Nếu anh ta muốn chơi

trò ngôi sao, anh ta không biết mình đang gặp chuyện gì với ai đâu, người nổi tiếng a, cô nghiên ngẫm trong lúc bước tới chỗ họ.

- Chúng ta quay về khách sạn chứ?
- Một lời cảm ơn sẽ khiến lưỡi của anh rụng ra hay sao?
- Cảm ơn cô, Paul nói rồi bước xuống thang cuốn.
- Anh đang hy vọng hạ gục nàng dịch giả của mình bằng hai chiếc váy hay sao? Mia hỏi.
- Cùng với một chân váy, ba áo pull, hai quần âu và hai áo croptop.
- Lẽ ra một mô hình tháp Eiffel thu nhỏ cũng đủ rồi, dù sao chẳng nữa, thứ đó cũng sẽ chứng tỏ cho cô ấy thấy không phải đến phút chót anh mới nghĩ đến cô ấy.

Họ về phòng mà không nói với nhau thêm lời nào. Paul nằm dài ra phần giường bên phải, hai tay chắp lại luồn sau gáy.

- Giày của anh kia! Mia thốt lên.
- Thậm chí chúng ta còn chưa chạm vào chần mà.
- Dù sao anh cũng cởi giày ra đi.
- Máy giờ họ tới đón chúng ta nhỉ?
- Anh chỉ việc ngồi dậy tra cứu giấy đi đường thôi mà.
- Thật kỳ cục khi cô dùng từ đó, người ta thường gọi đây là lịch trình quảng bá.
- Và anh thấy ngạc nhiên khi một cô hầu bàn biết dùng thuật ngữ chuyên ngành cơ à!
- Chính tôi mới được coi là dạng dễ bị kích động chứ đâu phải cô.
- Tôi, tôi, tôi, từ khi chúng ta tới Hàn Quốc thì chỉ có anh thôi à. Anh cứ đi mà bị kích động một mình rồi dùng bữa tối một mình luôn. Nói gì thì nói, tôi cũng chẳng có gì để mặc đâu.

- Cô chỉ có nỗi phiền khi phải chọn lựa thôi, tất cả những túi đồ kia là dành cho cô. Cô thực sự đã nghĩ là tôi định quyến rũ Kyong bằng cách tặng cho cô ấy một đồng quà ư? Cách đó tầm thường quá, cô coi tôi là loại người gì vậy?

- *Loại người như David...* Anh thật tử tế khi làm vậy, nhưng không có chuyện tôi nhận đâu, chẳng có lý do gì để...

- Có chứ, và cô vừa nêu rồi đấy thôi, đồ đạc tư trang của cô đã nằm lại Paris. Cô không định mặc nguyên những thứ quần áo này trong suốt chuyến đi đấy chứ.

- Ngày mai tôi sẽ đi mua sau.

- Cô đã tốn một đồng tiền để mua vé máy bay rồi. Đó là điều ít ỏi nhất mà đến lượt mình, tôi có thể giúp cô, cô đã cầm tay tôi, một bàn tay xạm xấp mồ hôi, lúc ngồi trên xe cô đã hỗ trợ tôi đối diện với anh chàng đại diện nhà xuất bản nói không ngừng, và nếu cô không có ở đó thì tôi đã oặt ra giữa cái phòng suite thảm thê, trong cái khách sạn thảm thê giữa cái thành phố ở đâu kia thế giới này. Vậy nên, cực kỳ lấy làm vinh hạnh, chúng ta sẽ treo chỗ quần áo này vào tủ và tôi đề nghị cô dành chiếc váy dài màu đen cho buổi tiệc chiêu đãi của đại sứ.

- Tôi muốn hoàn lại tiền cho anh, anh đã bỏ ra cả đồng tiền cho chỗ quần áo này rồi.

- Tôi thì không, Cristoneli thì ngược lại... Tôi đã đèo của ông ta một khoản tạm ứng rất lớn trước khi nhận lời đi chuyến này.

Mia mang theo một trong các túi đồ vào phòng tắm.

- Anh lo sắp xếp phần còn lại nhé, tôi phải sửa soạn đây.

Nửa tiếng sau, khi cô trở ra, Paul nhìn thấy cô xinh đẹp hơn nhiều so với lúc mặc thử quần áo, trong khi cô hầu như không hề trang điểm.

- Thế nào? cô hỏi.

- *Đẹp đến xiêu lòng!*... Không tệ, cô mặc bộ này hợp lắm.

- Chân váy có ngắn quá không?... *Thế nào kia, không tẻ á?*

- *Cô đẹp tuyệt!...* Không, tôi nghĩ nó dài vừa phải.

- *Anh có biết bao nhiêu đàn ông chuốc tội vào mình để ở cùng tôi trong phòng khách sạn này không, trong khi anh lại chỉ thấy tôi “không tẻ”?... Thế còn chiếc áo crop top này, không hở quá chứ?*

- *Thêm một xăng ti mét nữa là cô sẽ châm ngòi cho một cuộc bạo loạn trong nhà hàng mất...* Không, đúng mức hợp lý, tôi thực sự cam đoan với cô, bộ này hợp với cô hết sức.

- *Cứ chờ xem nét mặt cô nàng dịch giả của anh khi nhìn thấy tôi, rồi anh sẽ còn nói “không tẻ” nhiều lần nữa...* Bởi vì anh đã nói thế, tôi tin anh.

- *Mày bị làm sao vậy?*

- Anh đang nói gì thế?

- Không, không có gì.

Paul gơ ngón cái lên rồi lui ra để đi sửa soạn.

Khi bước vào nhà hàng, Paul cảm thấy trống ngực mình đang tăng tốc. Trước khi rời khỏi khách sạn, Mia đã cho anh vài lời khuyên về cách xử sự hợp lý trong các tình huống tương tự. Đừng nên làm gì có thể gây khó xử cho Kyong trước mặt các sếp của cô ấy, cứ để mặc cô ấy xử trí và đợi lúc thích hợp hăng xuất hiện. Nếu hai người ngồi cạnh nhau mà không thể vượt nhẹ tay cô ấy thì một cú chạm nhẹ vào đầu gối cũng đủ khiến cô ấy yên lòng.

Còn trong trường hợp anh không thể lại gần cô ấy mà không gây nghi ngờ, Paul đã giao cho Mia một lời nhắn để cô chuyển tới tay Kyong vào cuối bữa ăn.

Khi tất cả khách mời đã ngồi vào chỗ quanh bàn ăn, Paul và Mia liếc nhìn nhau, Kyong không được mời tới dự.

Paul được tán dương, mọi người không ngừng nâng ly chào mừng anh. Giám đốc marketing của nhà xuất bản Hàn Quốc đang dự kiến tập hợp các tác phẩm của anh trong một tuyển tập dành cho sinh viên. Anh ta muốn biết liệu Paul có nhận lời viết thêm một lời tựa trong đó giải thích lý do anh cống hiến toàn bộ tác phẩm của mình cho một sự nghiệp cam go đến thế. Paul tự hỏi liệu anh ta đang giấu mình hay sao, nhưng tiếng Anh của người đang nói chuyện cùng anh còn lâu mới được gọi là hoàn hảo nên anh thà không đáp còn hơn. Giám đốc bộ phận quảng bá sách cho anh xem bìa cuốn tiểu thuyết mới nhất, hãnh diện chỉ dải băng in chữ đỏ: 500.000 bản. Con số hết sức mẫu mực đối với một tác giả nước ngoài, đại diện nhà xuất bản nói thêm. Giám đốc nhà sách khẳng định không có ngày nào trôi qua mà người ta không năm lần bảy lượt hỏi thăm để biết cuốn sách này đã ra chưa. Cô Bak chờ đến lượt mình để giao lại danh sách những cuộc phỏng vấn mà Paul phải tham gia. Bản tin thời sự đã thương lượng để có đặc quyền cho tới lúc anh qua, nhưng vừa được giải thoát khỏi nghĩa vụ ấy, anh sẽ có một cuộc phỏng vấn với tờ nhật báo *Chosun*, một cuộc phỏng vấn khác với tạp chí *Elle* phiên bản Hàn, một giờ lên sóng đài truyền thanh KBS, một cuộc gặp mặt với phóng viên tờ *Movie Week* và một cuộc gặp gỡ tế nhị hơn với tờ nhật báo *Hankyoreh*, được biết đến với các quan điểm không bảo thủ và là cơ quan báo chí duy nhất ủng hộ chính sách mở cửa của chính phủ với Bắc Triều Tiên. Khi Paul hỏi tại sao tờ *Hankyoreh* muốn phỏng vấn mình, cả bàn tiệc bật cười sảng khoái. Paul không có tâm trạng nào mà cười và vẻ ngây dại của anh đối lập với vẻ hào hứng của những người ngồi cạnh. Mia tới chi viện cho anh và đặt một loạt câu hỏi về Seoul, thời tiết thành phố qua các mùa, các địa điểm nên tham quan, cô còn trò chuyện cùng đại diện nhà xuất bản của Paul về điện ảnh Hàn Quốc và gây cho anh ta ấn tượng mạnh mẽ bằng những kiến thức uyên bác của mình trong lĩnh vực đó. Cô tranh thủ khoảnh khắc thân thiện này để ghé tai gợi ý với anh ta rằng nếu buổi tiệc tối được rút ngắn thì tốt biết mấy, anh Barton đã kiệt sức rồi.

Về đến khách sạn, Paul lập tức lên giường nằm. Anh chỉnh lại chiếc gối ôm ngăn giữa mình với Mia rồi tắt đèn đầu giường trước khi cô ra khỏi nhà tắm.

Mia luồn dưới vào dưới chăn rồi chờ vài phút.

- Anh ngủ chưa?

- Chưa, tôi đang đợi cô đặt câu hỏi cho tôi rồi mới ngủ.

- Ngày mai cô ấy sẽ gọi cho anh, tôi chắc chắn đấy.

- Làm thế nào cô có thể chắc chắn được nhỉ, cô ấy thậm chí còn không gửi tin nhắn nào tới khách sạn.

- Trong mail gửi cho anh, Kyong đã báo trước là cô ấy bận ngập đầu ngập cổ còn gì. Công việc của anh cũng đang bận đến mức anh chẳng thể làm gì khác mà.

Paul nhòe dậy rồi thò đầu qua bên trên chiếc gối ôm.

- Một tin nhắn nhỏ thôi cũng là đòi hỏi quá nhiều ư? Cô ấy được bầu lên làm bộ trưởng bộ Văn hóa rồi chắc? Và lại tại sao cô cứ phải tìm cớ thoái thác thay cô ấy nhỉ?

- Bởi vì thấy anh rầu rĩ tôi cũng buồn lây, tôi không biết tại sao đâu, nhưng chuyện là thế đấy, Mia đáp rồi cũng ngồi dậy.

- Cô đã quen các tật chồm những câu đáp của tôi rồi.

- Anh im đi.

Trong thinh lặng, khuôn mặt họ xấp lại gần rồi tiếp theo đó là một cử chỉ âu yếm vô hạn.

- Cô không hôn tôi chỉ vì thương hại đấy chứ? Paul hỏi.

- Anh đã bao giờ nhận được một cái tát ngay sau một nụ hôn chưa?

- Chưa.

Mia đặt môi mình lên môi Paul rồi chúc anh ngủ ngon. Rồi cô chỉnh lại chiếc gối ôm và tắt đèn đầu giường phía mình.

- Cái này tính hay không tính? Paul hỏi trong bóng tối.

- Ngủ thôi! Mia đáp.

16

Mia hết sức thích thú với trò chơi nữ trợ lý hoàn hảo, bên cạnh đó cô còn làm quá lên bằng cách gọi Paul là “anh Barton” mỗi khi nói chuyện với anh. Và mỗi lần như thế, Paul đều ném cho cô ánh mắt kích động.

Trong suốt buổi khai mạc Hội chợ sách, khi những ánh đèn flash lóe lách tách, cô đứng lui về phía sau.

Buổi ký tặng đánh dấu một chặng mới trong cuộc đời Paul.

Ba trăm người xếp thành một hàng dài quá cửa nhà sách. Khi nhận ra quy mô của cuộc chào đón, Mia nghĩ đến sự nghiệp riêng của mình và Creston người mà lẽ ra cô đã phải gọi điện từ lâu. Hẳn là ông đang hết sức lo lắng. Cô tìm cách bịa ra lời nói dối nào đó để khỏi phải tiết lộ cho ông biết cô đang ở đâu.

Về phần mình, Paul, ngồi sau một chiếc bàn viết, vẫn đang luôn miệng hét chào hỏi rồi lại mỉm cười, với khó khăn lớn nhất là viết đúng chính tả hoặc thậm chí là hiểu tên các độc giả đứng trước mặt anh. Người bán sách ghé tai anh nói lời xin lỗi. Anh ta lấy làm tiếc vì nữ dịch giả của anh đang ốm nên không thể tới được.

- Kyong ốm ư? Paul hỏi khẽ anh ta.

- Không, người ốm là nữ dịch giả thường dịch sách của anh.

- Tôi vừa nói vậy đó thôi.

- Nữ dịch giả của anh tên là Eun-Jeong.

Một sự chen lấn khiến cuộc trò chuyện giữa họ chấm dứt, nhân viên an ninh tách vài người hâm mộ ra xa rồi yêu cầu đám đông xếp thành hàng trước bục ký tặng.

Quãng thời gian nghỉ ăn trưa đã được kéo dài thêm theo yêu cầu của Mia. Anh Barton cần được thở. Paul được hộ tống tới căng tin của nhà sách nơi đã được dành trọn cho anh. Anh dành thời gian nhìn quanh tìm kiếm người bán sách mà không thấy đâu.

- Anh có vẻ lo lắng thế? Mia hỏi.

- Tôi không quen xuất hiện trước nơi đông người thế này, tôi mắc chứng sợ đám đông và cảm thấy oải quá rồi.

- Lát nữa chắc sẽ đỡ hơn thôi. Anh chưa động đến đĩa thức ăn kìa. Anh ăn đi chứ, anh cần sức khỏe để ký tặng lượt hai. Mọi chuyện với anh thật tuyệt, độc giả của anh quá đổi vui mừng khi gặp anh, chuyện đó gây xáo trộn và xúc động đấy chứ? Tôi biết là nó cũng gây mệt mỏi, nhưng hãy cố lên và tươi cười thêm chút nữa. Được công chúng yêu mến vốn là phần thưởng đẹp nhất rồi. Tình cảm đó khiến cho công việc của chúng ta, cuộc sống của chúng ta, tất cả những gì chúng ta tặng cho người khác trở nên có ý nghĩa. Còn hạnh phúc nào lớn hơn là chia sẻ niềm vui này với họ?

- Cô đã nhiều lần ký tặng trong đời rồi sao?

- Ý tôi không phải vậy.

- Nói gì thì nói, tôi cũng chưa từng biết đến buổi ký tặng nào giống như lần này.

- Anh nên làm quen dần đi.

- Tôi không nghĩ vậy, đây không phải là sở trường của tôi. Tôi rời khỏi California không phải để trải qua cảnh tượng này tại nước ngoài. Tôi không nói chuyện này không khiến mình hài lòng hay cảm động, nhưng tôi không có tư chất của một ngôi sao.

- Thứ tư chất ấy sẽ nhanh chóng dính chặt lấy anh thôi, rồi anh sẽ thích thú với nó, tin tôi đi.

- Tôi thì tin chắc điều ngược lại, Paul cau có đáp.

- vẫn không có tin tức gì sao? Mia hỏi, giọng dửng dưng.

- Vẫn không.

- Cô ấy sẽ nhanh chóng báo tin cho anh biết thôi.

Paul ngẩng đầu lên.

- À mà tối qua...

- Đã đến lúc gặp lại công chúng của anh rồi, họ đang nóng lòng chờ đợi đấy, Mia cắt ngang lời anh rồi đứng dậy.

Các nhân viên an ninh hộ tống Paul quay lại bàn ký tặng. Mia ở lại căng tin. Ngay khi căng tin mở cửa trở lại, một fan nữ trẻ tuổi chạy vội tới chộp lấy chiếc ly ban nãy Paul dùng để uống nước.

Anh có vẻ quá đổi bất lực khi đứng trước thành công này, anh có vẻ quá đổi thành thật khi khẳng định mình không muốn nổi tiếng, và anh cần phải gặp em, em ấy mà... có lẽ chúng ta không giống nhau..., Mia nghĩ thầm.

Hiệu sách vắng dần. Độc giả cuối cùng đã chụp ảnh selfie cùng Paul không biết lần thứ bao nhiêu và anh tặng cho người đó nụ cười cuối cùng trong ngày của mình. Anh đã kiệt sức và gần như không đứng lên nổi khỏi ghế.

- Đây chính là mặt trái của hào quang, chủ hiệu sách bước tới cảm ơn anh.

Mia chờ anh gần lối ra cùng với cô Bak.

- Cái cô Jonque ban nãy ông nói với tôi là ai vậy?

- Eun-Jeong, chủ hiệu sách chữa lại. Tôi đã nói với anh rồi đấy thôi, cô ấy dịch các tiểu thuyết của anh, anh nợ cô ấy một chút trong thành công của mình. Tôi chưa từng gặp cô ấy, nhưng chúng tôi phải thừa nhận cô ấy sở hữu một bút pháp lỗi lạc.

- Kyong chứ! Dịch giả của tôi tên là Kyong, tôi biết mình nói gì mà, Paul phản đối.

- Có lẽ chúng tôi đã phiên âm sai tên cô ấy sang tiếng Anh cho anh, ngôn ngữ chúng tôi vốn sẵn những chỗ dễ nhầm mà, nhưng tôi đảm bảo với anh rằng cô ấy tên là Eun-Jeong, và lại trên mỗi cuốn sách của anh đều có in cái tên đó, dĩ nhiên là bằng tiếng Hàn. Tôi tiếc là hôm nay cô ấy không thể có mặt, lẽ ra cô ấy phải lấy làm hãnh diện khi đồng hành cùng anh.

- Cô ấy làm sao vậy?

- Cúm rất nặng, tôi nghĩ vậy. Đến lúc phải đi rồi, chương trình hôm nay của anh còn lâu mới kết thúc và đại diện nhà xuất bản sẽ giận tôi mất thôi, nếu tôi giữ anh ở lại lâu hơn.

Một chiếc limousine đưa họ về khách sạn. Cô Bak đã ngồi vào ghế trước. Paul không hé răng lời nào và Mia thấy lo khi nhìn thấy anh như vậy.

- Anh sẽ giải thích cho tôi biết có chuyện gì chứ, Mia thì thảo.

Paul nhấn nút và tầm kính ngăn cách họ với tài xế và cô Bak nâng lên.

- Thứ này, cô thấy không, tôi thấy thích nó rồi đây.

- Paul!

- Cô ấy ồm, có vẻ như bị cúm nặng.

- Bản thân tin đó đúng ra là một tin tốt đấy chứ. Rốt cuộc, không phải tin tốt cho cô ấy, nhưng nó lý giải sự vắng mặt và im ắng của cô ấy. Cứ nghĩ mà xem, một trận cúm nặng kéo dài bao lâu? Cùng lắm là tám hôm nhỉ? Cô ấy bị cúm từ bao giờ thế?

- Làm sao tôi biết được?

- Hẳn là anh đã rất lo cho cô ấy, anh phải rất lo cho cô ấy thì mới biết cô ấy đang ồm chứ.

- Không hề, chính chủ hiệu sách đã thông báo cho tôi biết, lẽ ra hôm nay cô ấy đã có mặt ở đó.

- Và ông ta còn nói với anh điều gì khác không?

- Không, tuyệt nhiên không nói thêm gì hết.

- Vậy thì chúng ta cứ lạc quan lên và hy vọng từ giờ đến vài ngày nữa cô ấy sẽ lại vững bước trên đôi chân của mình... *Có lẽ cô ta có đôi bàn chân lớn, có khi còn là đôi bàn chân khổng lồ...*

- Cô đang lắm bầm kia!

- Tôi có bao giờ lắm bầm đâu, tôi còn không biết lắm bầm là gì nữa kia.

Mia quay ra phía cửa kính xe để ngắm nhìn cảnh vật.

- Quên Kyong của anh đi, ít ra là cho tới tối nay... *thậm chí là quên luôn cô ta đi thôi.* Một buổi phát sóng quan trọng đang chờ anh và anh cần phải tập trung.

- Tôi không muốn tới đó đâu, tôi chán ngấy rồi, tôi muốn về khách sạn, gọi một khay đồ ăn rồi đi ngủ!

- *Cả tôi cũng vậy...* Đừng nũng nịu như trẻ con thế, sự nghiệp của anh đang được đem ra đánh cược, hãy tỏ ra chuyên nghiệp và kiềm chế đi nào.

- Chúng ta đã thỏa thuận là chơi trò trợ lý chứ đâu phải bạo chúa.

- Bởi vì anh nghĩ tôi đang diễn sao? Mia bực bội quay sang đối diện với anh.

- Xin lỗi, nỗi sợ đám đông đấy, tôi đang huyền thuyên toàn những chuyện linh ta linh tinh, tốt hơn hết là tôi im miệng.

- Anh có biết Sarah Bernhardt từng nói gì với một nữ diễn viên trẻ vẫn thường khoe mình không biết đến chúng sợ đám đông không? “Đừng lo, cô nhóc của tôi, nó sẽ đến cùng với tài năng.”

- Tôi phải coi đó như một lời khen sao?

- Anh muốn coi là gì cũng được. Chúng ta về tới khách sạn rồi, một châu tằm sẽ khiến anh thấy vô cùng dễ chịu cho mà xem. Sau đó, anh thay đồ rồi chỉ việc nghĩ tới những nhân vật của mình, tới bạn bè, tới những thứ khiến

anh yên lòng thôi. Nỗi sợ đó, anh không thể lờ nó đi nhưng anh có thể vượt qua nó. Ngay khi anh bước lên sân khấu, nó sẽ biến mất.

- Mà làm sao cô biết được tất cả những chuyện đó? Paul thì thảo bằng giọng của kẻ mất hồn.

- Tôi biết thế, vậy thôi. Anh cứ tin ở tôi.

Paul nằm thoải mái một lúc lâu trong bồn nước sủi bọt. Anh mặc bộ com lê với chiếc sơ mi trắng mà Mia đã chọn. Những chiếc máy quay ghê sợ màu xanh, cô thổ lộ với anh như vậy rồi ngay lập tức thêm rằng, nếu mặc đồ xanh, những người đàn ông trên truyền hình trông có vẻ kém oai vệ hơn. Tất cả mọi người đều biết điều đó. Cô gọi một bữa nhẹ lúc 18 giờ. Paul ép mình phải ăn. Sau đó cô buộc anh thuộc lòng một đoạn mào đầu nhằm cảm ơn các độc giả Hàn, nói với họ là anh cảm động như thế nào trước sự đón tiếp của họ, rằng Seoul là một thành phố tuyệt đẹp, ngay cả khi anh còn chưa có thời gian thăm thú và anh hạnh phúc khi được có mặt tại đây. Paul đọc thuộc lòng bài tập nói, mắt dán chặt vào chiếc đồng hồ trên màn hình tivi đang nhảy từng phút. Và giờ phút càng trôi đi, nỗi bồn chồn đang xâm chiếm anh càng lớn, cho đến khi bụng anh quặn lại.

Thực hiện đúng lịch trình, họ ngồi vào chiếc limousine vào lúc 18 giờ 30 không sai một phút.

Giữa đường, Paul bất chợt gõ vào vách kính ngăn rồi năn nỉ tài xế dừng xe.

Anh chạy vội ra khỏi xe để nôn bằng sạch bữa ăn nhẹ khi nãy. Mia giữ vai anh và khi những cơn co thắt đã ngớt, cô chìa cho anh một chiếc khăn tay và một thanh kẹo ca su.

- *Thúy vị thật*, Paul vừa nói vừa đứng dậy. Hai bàn tay xâm xấp mồ hôi như khi ở trên máy bay và nôn mửa ra vĩa hè, siêu anh hùng hoàn hảo thật đấy. Cô đã trúng số độc đắc để thoát ra khỏi cuộc sống thường nhật.

- Điều duy nhất đáng kể là bộ lễ phục của anh không bị vấy bẩn. Anh thấy khá hơn rồi chứ?

- Tôi chưa bao giờ cảm thấy dễ chịu như lúc này!

- Anh không đánh mất vẻ hài hước của mình, đó là điều cốt yếu. Chúng ta đi chứ?

- Ừ, tuyệt đối không nên trễ giờ đến lò mổ.

- Nhìn vào mắt tôi này... tôi nói là vào mắt kia mà! Mẹ anh có xem kênh Hàn Quốc không?

- Mẹ tôi mất rồi.

- Tôi xin lỗi. Thế còn chị em gái anh?

- Tôi là con một.

- Anh có bạn bè người Hàn Quốc không?

- Không, theo như tôi biết.

- Tuyệt! Kyong của anh đã nằm liệt giường vì cúm, và khi bị cúm, chỉ cần ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ cũng đủ để cơn đau nửa đầu dữ dội thêm. Không thể có chuyện tối nay cô ấy xem ti vi đâu, cũng không có ai khác trong số những người anh yêu mến hoặc quen biết. Vậy nên chúng ta chẳng có gì để làm với chương trình này cả, và chúng ta có cần biết anh xuất sắc hay kém cỏi, hơn nữa còn có người dịch những lời anh nói kia mà!

- Vậy thì tại sao chúng ta còn đến đó?

- Vì chương trình, vì độc giả của anh, để một ngày nào đó anh kể lại chuyện này trong một cuốn sách mình viết. Khi bước vào trường quay, anh cứ nghĩ anh là một trong những nhân vật của mình đi, cố gắng cư xử cho giống họ và anh sẽ trở nên hoàn hảo.

Paul nhìn Mia hồi lâu.

- Còn cô, cô sẽ xem tôi chứ?

- Không!
- Nói dối.
- Nhỏ kẹo ra đi, chúng ta đến nơi rồi.

Mia ở bên Paul suốt thời gian trang điểm, can thiệp hai lần để nhân viên trang điểm không che đi những nếp nhăn nhỏ quanh mắt anh.

Khi trợ lý đạo diễn tới tìm anh, cô đi theo họ vào hậu đài rồi, ngay trước khi anh bước ra sân khấu, cô cho anh lời khuyên sau cùng.

- Đừng quên, điều quan trọng nhất không phải những gì anh nói, mà là cách anh nói. Trên truyền hình, nhạc tính thường trội hơn lời lẽ, anh cứ tin vào lời khuyên của một fan cuồng các chương trình talk-show đi.

Các giàn đèn bật sáng, trợ lý đạo diễn đẩy Paul và anh bước ra sân khấu, mắt lòa đi.

Người dẫn chương trình mời anh ngồi vào chiếc ghế bành đối diện với anh ta, một kỹ thuật viên tiến lại gần để đeo cho anh một chiếc tai nghe. Thao tác đó khiến Paul thấy buồn buồn, và vì anh bắt đầu vừa cười vừa ngo ngoay, kỹ thuật viên phụ trách âm thanh phải làm lại ba lần liền.

- Ổn rồi, Mia đứng trong hậu trường thở dài khi nhìn thấy sắc mặt anh đã tươi tắn trở lại.

Paul nghe thấy qua tai giọng của người phiên dịch đang tự giới thiệu với anh. Việc phiên dịch sẽ được tiến hành song song, anh ta đề nghị anh dùng những câu ngắn gọn, sau mỗi câu có một khoảng dừng. Paul gật đầu đồng tình, người dẫn chương trình trên sân khấu lại ngỡ đó là một lời chào và cảm thấy buộc phải đáp lại lời chào ấy.

- Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ bắt đầu, anh chàng phiên dịch đứng trong phòng riêng khẽ lên tiếng, anh không nhìn thấy tôi đâu, còn tôi thì có thể trông thấy anh trên màn hình kiểm soát.

- Nhất trí, Paul gật đầu đồng ý, tim đập rộn.

- Đừng trả lời tôi, anh Barton, mà chỉ trả lời anh Tae-Hoon thôi, hãy theo dõi cử động môi của anh ấy và chỉ nghe giọng tôi thôi. Các khán giả truyền hình sẽ không nghe thấy giọng anh đâu.

- Anh Tae-Hoon là ai vậy?

- Người dẫn chương trình.

- Nhất trí.

- Đây là lần đầu tiên anh lên truyền hình sao?

Thêm một cái gật đầu nữa và Tae-Hoon cũng ngay lập tức gật đầu đáp lại.

- Giờ thì chúng ta đang lên hình rồi đấy.

Paul tập trung theo dõi gương mặt Tae-Hoon.

- Chào buổi tối, chúng tôi vui mừng đón tiếp trên trường quay nhà văn người Mỹ Paul Barton. Chúng tôi vô cùng lấy làm tiếc vì ông Murakami không thể có mặt trong buổi ghi hình tối nay do bị cúm. Chúng tôi chúc ông chóng bình phục.

- Chuyện thường thôi, lúc này tất cả những người quan trọng đối với tôi đều mắc cúm, anh làm ơn đừng dịch câu này nhé, Paul nói tiếp.

Mia tháo tai nghe được trang bị ra rồi rời khỏi hậu đài. Cô yêu cầu trợ lý trường quay bố trí người dẫn cô về khoang dành riêng cho anh Barton.

- Anh Barton này, người dẫn chương trình nói tiếp sau một quãng ngập ngừng, các sách anh viết đã thành công vang dội tại đất nước chúng tôi. Anh có thể giải thích cho chúng tôi biết điều gì đã thôi thúc anh sát cánh với sự nghiệp đấu tranh của người dân Bắc Triều Tiên không?

- Anh vừa nói gì kia?

- Anh không hiểu câu dịch của tôi ư? Giọng trong tai nghe bèn hỏi.

- Có chứ, tôi hiểu rất rõ câu dịch, nhưng không hiểu câu hỏi người ta vừa đặt cho tôi.

Người dẫn chương trình khẽ đằng hắng rồi nói tiếp.

- Cuốn sách mới nhất của anh đã gây chấn động, anh đã mô tả cuộc sống của một gia đình trước ách thống trị của nền chuyên chính độc tài, cố gắng sống sót dưới sự trấn áp của chính phủ Kim Jong-un, và toàn bộ được mô tả với độ chính xác gây kinh ngạc đối với một nhà văn ngoại quốc. Anh đã thu thập tài liệu như thế nào?

- Tôi nghĩ chúng ta đang gặp phải một vấn đề, Paul thì thầm với người phiên dịch.

- Vấn đề gì vậy?

- Tôi không rảnh để đọc các tác phẩm của nhà văn Murakami được nhắc tới ban nãy, nhưng tôi nghĩ anh Tae-Hoon của các anh đã nhầm tác giả rồi, anh cũng đừng có dịch câu này nhé.

- Tôi không định làm thế đâu và tôi cũng không hiểu anh đang nói gì.

- Tôi chưa từng viết gì về nền chuyên chính độc tài Bắc Triều Tiên, khi thật! Paul thì thảo trong lúc môi vẫn nở nụ cười.

Người dẫn chương trình không nghe thấy bất cứ âm thanh nào hồi đáp trong tai bèn lau mồ hôi trán rồi thông báo rằng có một sự cố kỹ thuật nhỏ, anh ta xin lỗi và hứa sự cố này sẽ nhanh chóng được khắc phục.

- Giờ không phải lúc cũng không phải chỗ đùa cợt, anh Barton ạ, người phiên dịch nói tiếp, chúng ta đang lên sóng truyền hình trực tiếp. Tôi xin anh hãy trả lời các câu hỏi với thái độ nghiêm túc hơn, công ăn việc làm của tôi đang bị đưa ra đánh cược, anh sẽ khiến tôi bị đuổi việc nếu tiếp tục cư xử theo lối đó. Tôi phải bật micro lên và nói điều gì đó với anh Tae-Hoon đây.

- Thì đó, hãy bắt đầu bằng việc thay tôi chào anh ta và báo cho anh ta biết về sự lầm lẫn vừa rồi, đó là điều duy nhất cần làm.

- Tôi là một trong những độc giả trung thành của anh, và tôi không thể lý giải thái độ của anh.

- Tôi hiểu rồi, đây là chương trình camera giấu kín chứ gì!

- Camera đang ở ngay trước mặt anh... anh vừa uống rượu sao?

Paul nhìn chằm chằm vào ống kính máy quay bên trên có một bóng đèn hai cực đang nhấp nháy. Anh Tae-Hoon dường như đang mất kiên nhẫn.

- Tôi cảm ơn các độc giả Hàn Quốc, Paul nói tiếp, và tôi tha thiết muốn nói với họ rằng tôi hết sức cảm động trước sự tiếp đón của họ dành cho tôi. Seoul là một thành phố tuyệt đẹp, ngay cả khi tôi còn chưa có thời gian thăm thú thành phố. Tôi hạnh phúc được có mặt tại đây.

Paul nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của người phiên dịch đang lập tức dịch những lời anh nói.

- Tuyệt lắm, Tae-Hoon nói tiếp, tôi tin là chúng tôi đã giải quyết xong sự cố về âm thanh. Vậy tôi sẽ đặt lại câu hỏi đầu tiên cho tác giả của chúng ta, và lần này, anh ấy sẽ trả lời.

Và trong khi người dẫn chương trình nói vậy, Paul khẽ nói với phiên dịch:

- Vì tôi không hiểu gì trong những câu anh ấy vừa hỏi, và anh lại là một trong những độc giả trung thành đối với tác phẩm của tôi, tôi sẽ kể cho anh công thức nấu món bò hầm rau củ của hàng thịt mà tôi quen tại Paris, còn anh, anh sẽ thay tôi trả lời những câu hỏi của anh Tae-Hoon nhé.

- Tôi không thể làm vậy, người phiên dịch thì thầm trong tai nghe.

- Anh có muốn giữ công việc của mình hay là không nào? Có vẻ như trên truyền hình, tính nhạo đáng kể hơn là lời lẽ đấy, anh đừng lo, tôi sẽ cố gắng mỉm cười.

Và chương trình tiếp tục diễn ra như vậy. Người phiên dịch dịch cho Paul nghe những câu hỏi của người dẫn chương trình, trong khi anh này ra sức hỏi anh về những cuốn sách anh không hề viết và chủ đề cứ nhất định xoay quanh thân phận của những công dân Bắc Triều Tiên, thì Paul, miệng vẫn cười tươi rói, nói những gì thoáng lướt qua tâm trí mình, chỉ sử dụng những

câu ngắn mà mỗi lần kết thúc câu lại dừng lại một chút. Người phiên dịch, vì không thể dịch những câu dễ hiểu kia, đã trở thành tác giả một tối, thay Paul trả lời xuất sắc các câu hỏi.

Cơn ác mộng kéo dài sáu mươi phút, nhưng người ta chẳng nhận ra điều gì bất thường hết.

Rời khỏi sân khấu, Paul tìm Mia. Trợ lý đạo diễn dẫn anh về tận khoang riêng.

- Anh tuyệt lắm, cô phán chắc nịch.
- Không còn nghi ngờ gì nữa, cảm ơn cô vì đã giữ lời hứa.
- Lời hứa nào?
- Không xem chương trình.
- Tuyệt, lời nhận xét ngắn gọn về bệnh cúm, và tiếc cho Marukami, tôi biết anh sẽ vui nếu gặp được ông ấy.
- Khi ấy tôi có nói đúng với suy nghĩ của mình đâu.
- Ta về chứ? Ngày hôm nay không chỉ khiến anh kiệt sức, cô nói trong lúc rời khỏi khoang riêng, ngày mai tôi xin trả lại tạp dề thôi.

Paul chạy vội theo sau cô rồi cầm tay cô giữ lại.

- Tôi đã không nghĩ chút nào đến việc đó.
- Nhưng dù sao anh cũng đã nói ra.
- Ừ thì tôi đã nói một điều ngu ngốc, và hãy tin tôi, đó chỉ là một trong số những điều ngu ngốc mà tôi đã nói ra trong buổi tối nay thôi.
- Hẳn là anh đã thể hiện xuất sắc.
- Tôi sống sót được chính là nhờ cô. Cảm ơn cô, từ tận đáy lòng, và đó không phải là lời nói chót lưỡi đầu môi đâu.
- Không có gì.

Mia giằng tay ra rồi cả quyết bước ra cửa.

Về đến khách sạn, Mia ngủ thiếp đi không chút lần lữa. Nằm bên kia gối ôm, Paul mở to mắt, tìm một lời giải đáp cho hai sự bất thường anh gặp phải ngày hôm nay. Vì không tìm thấy lời giải thích nào, anh đâm lo không biết ngày mai của mình sẽ ra sao.

17

Mia bị một tiếng kẹt cửa đánh thức. Cô mở choàng mắt, Paul đang đẩy một chiếc bàn gắn bánh xe vào phòng. Anh tiến lại gần giường rồi chúc cô một ngày tốt lành.

- Cà phê, nước cam ép, bánh ngọt, trứng luộc và ngũ cốc sẵn sàng phục vụ quý cô, anh vừa nói vừa rót cà phê ra tách.

Mia ngồi dậy rồi kê gối xuống dưới lưng.

- Điều gì khiến tôi được quan tâm đến vậy ngay từ sáng sớm thế này?

- Hôm qua tôi đã cho nữ trợ lý của mình thôi việc rồi, vậy nên tôi cần phải lo liệu mọi việc, Paul đáp.

- Lạ nhỉ, tôi nghe nói cô ấy bỏ việc kia mà.

- Nếu cô ấy đã làm vậy thì ý tưởng của chúng tôi thật trùng hợp, tôi thà đánh mất một cộng sự để tìm lại một người bạn. Cô dùng đường không?

- Anh cho giúp một thìa thôi.

- Và vì đang một mình xoay xở, tôi đã nảy ra vài sáng kiến trong lúc cô ngủ. Những cuộc hẹn gặp trong ngày đã được hủy. Nghĩa vụ duy nhất của chúng ta là buổi tiệc chiêu đãi của ngài đại sứ, còn lại thì chúng ta được tự do. Chúng ta được tùy nghi khám phá Seoul cho tới tối nay nên sẽ phải tận dụng quãng thời gian này.

- Anh đã hủy tất cả những cuộc hẹn gặp sao?

- Dời sang ngày mai, tôi bịa ra là mình đang ủ bệnh gì đó. Tôi sẽ không để Murakami độc quyền mắc cúm, vấn đề địa vị xã hội ấy mà.

Mia nhìn tờ báo gấp gọn trên mặt bàn bày đồ ăn sáng và nhanh tay lấy nó.

- Trang nhất có đăng ảnh anh này!

- Đúng vậy, nhưng trông không được ngon lành cho lắm, tôi thấy mình xấu mù và có vẻ như đã tăng thêm ba ki lô nữa.

- Không, anh trông tuyệt mà. Anh đã gọi trợ lý báo chí riêng để cô ta dịch cho anh bài báo này chưa? Một bức ảnh trên trang nhất báo, điều này hết sức quan trọng đấy.

- Tôi thừa nhận rằng khi bài báo được viết bằng tiếng Hàn, khó có thể biết được họ nói tốt hay nói xấu, nhưng theo ý tôi, tay phóng viên rặn ra bài báo ấy hẳn đã dùng nó để khen ngợi cuốn tiểu thuyết mới nhất của Murakami.

- Anh sẽ không mắc chứng ám ảnh liên quan đến Murakami thay vì bệnh cúm đấy chứ? Anh vừa nhắc đến tên ông ấy hai lần liền trong vòng vài phút.

- Không hề luôn, nhưng cùng lúc, sau chuyện đã diễn ra tối qua, tôi hoàn toàn có quyền làm vậy.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Tôi đã sống qua khoảnh khắc lố bịch nhất đời mình. Tôi thường bị phỏng vấn bởi những phóng viên chưa từng mở cuốn sách tôi viết ra xem, nhưng bởi một ai đó đã từng đọc sách do nhà văn khác viết, thì lần này, đúng là một lần đầu tiên vĩ đại.

- Anh đang nói về chuyện gì vậy?

- Về thất bại hôm qua! Gã đàn đó không ngừng đặt ra cho tôi những câu hỏi vốn dành cho... Tôi không nói tên ông ấy nữa đâu, cô sẽ tiếp tục lên án tôi là có định kiến cho mà xem, nhưng cô hiểu tôi đang nói đến ai rồi đấy.

Thời khắc cô đơn vĩ đại trên sân khấu đó, đối diện với người dẫn chương trình. Điều gì đã khiến anh quan tâm đến số phận của người dân Bắc Triều Tiên? Nhờ những nguồn nào mà anh có được nhiều thông tin đến thế về cuộc sống của những người bị áp bức dưới chế độ của Kim Jong-un? Tại sao lại có một sự dấn thân về chính trị như vậy? Anh có nghĩ là nền chuyên chính độc tài đó sắp đến ngày sụp đổ hay không? Theo anh, Kim Jong-un có phải là một vị lãnh đạo bù nhìn được dựng lên bởi một hệ thống chính thể đầu sỏ hay ông ta thực sự nắm quyền lực trong tay? Các nhân vật của anh được xây dựng dựa trên thực tế hay do anh sáng tạo ra?... vân vân và vân vân.

- Anh nói nghiêm túc đấy chứ? Mia hỏi trong tâm trạng phân vân không biết nên lấy làm thích thú hay thương cảm.

- Tôi đã hỏi anh chàng phiên dịch đang nói với mình qua chiếc tai nghe chết tiệt kia đúng câu đó đấy. Những chuyện đó động chạm kinh khủng. Thú thực với cô là tôi thậm chí đã nghĩ họ chơi trò camera giấu kín. Vì họ không chùn bước trước bất cứ điều gì, tôi bèn nghĩ rằng đó là chuyện hợp lý hơn cả và tôi sẽ không để mình mắc bẫy dễ dàng như vậy. Sau vài chục phút, tôi đã bắt đầu thấy lâu ời là lâu và trò đùa này hơi vô duyên rồi. Chỉ trừ có điều đó không phải là trò đùa duy nhất. Những gã đàn ông đã nhảm cả tác giả lẫn cuốn sách, và anh chàng phiên dịch sợ phải thông báo cho họ biết chuyện đó.

- Thật điên rồ, Mia đáp, tay chặn trước miệng hòng che giấu mong muốn cười phá lên của bản thân.

- Cô không phải nín cười đâu, cứ việc chế giễu tôi thỏa thích đi, tôi là người đầu tiên đã làm việc đó kể từ khi chúng ta về tới khách sạn tối qua. Việc này chỉ xảy ra với tôi thôi.

- Nhưng sao họ có thể phạm phải một sai lầm như vậy chứ?

- Nếu điều ngu xuẩn mà có giới hạn thì chuyện này đã được mọi người tường tận từ lâu rồi. Được thôi, chúng ta sẽ không mất cả ngày để bàn về

chuyện đó, Paul nói tiếp rồi gỡ tờ báo khỏi tay Mia để quăng nó ra góc phòng. Cô dùng bữa sáng đi rồi chúng ta đi dạo thôi.

- Anh chắc là mọi chuyện ổn chứ?

- Đúng vậy, mọi chuyện sẽ cực kỳ ổn thôi, tôi có vẽ mặt của một gã ngốc trước hàng trăm nghìn khán giả truyền hình, tôi cho rằng một vài người trong số họ hẳn sẽ báo cho kênh phát sóng, hẳn đó là nội dung của bài báo kia. Nhân tiện, nếu trên phố chúng ta gặp những người dân cười nhạo khi tôi đi qua, chúng ta hãy tỏ ra đúng mực và xử sự như thể chẳng có chuyện gì xảy ra nhé.

- Tôi thực lòng lấy làm tiếc, Paul ạ.

- Đừng lấy làm tiếc, và chúng ta cũng đừng nói chuyện đó nữa. Chính cô đã nói với tôi như thế còn gì, chúng ta kế xác chương trình đó đi, và lại thời tiết đang đẹp quá!

Paul thuyết phục Mia rời khách sạn qua lối bãi đỗ xe, phòng trường hợp cô Bak đang chờ trong đại sảnh. Anh muốn ngày hôm nay chỉ đi cùng cô và nhất là không để một hướng dẫn viên làm vướng chân.

Buổi sáng, họ thăm cung Changgyeonggung. Khi bước qua cổng Honghwamun, Paul thích thú với việc phát âm các địa danh cùng với lối cường điệu những âm rung khiến cho Mia buồn cười không để đâu cho hết. Từ cầu Okcheonggyo, cô ngắm vũng tàu và vẻ đẹp của cung điện có bề dày lịch sử này.

- Đằng kia là Myeongjeongjeon, phòng làm việc của đức vua, Paul nói rồi chỉ một tòa nhà, nó được khánh thành năm 1418. Tất cả những ngôi nhà mà cô nhìn thấy đều quay về hướng Nam, bởi vì lăng tẩm của các vị quốc vương đã băng hà đều nằm ở phía Nam. Riêng Myeongjeongjeon quay về hướng Đông, để không tuân theo truyền thống Nho giáo.

- Chính Kyong đã cho anh biết những thông tin đó hả?

- Đừng có nhắc đến cô ấy nữa, tôi chỉ thó được một cuốn sách hướng dẫn khi mua vé tham quan thôi, tôi đã đọc qua trong khi cô ngắm nhìn cái ao

kia, tôi muốn gây ấn tượng với cô ấy mà. Cô có muốn thăm vườn thượng uyển không?

Họ rời cung điện để đến khu Insadong. Họ dạo bước khắp các phòng trưng bày nghệ thuật, dừng chân để nếm thử bánh pajeon, một loại bánh kẹp hải sản rau củ được người Hàn hết sức ưa chuộng, và dành thời gian còn lại của buổi chiều để dạo quanh các hàng đồ cổ. Mia muốn tặng một món quà cho Daisy, cô lưỡng lự giữa một chiếc hộp đựng gia vị kiểu cổ và một chiếc vòng cổ xinh xắn. Paul khuyên Mia chọn chiếc vòng cổ, kín đáo ra hiệu cho chủ tiệm gói chiếc hộp đựng gia vị rồi quay sang cô bạn.

- Cô tặng thứ này cho Daisy giúp tôi nhé, anh nói rồi đưa gói quà cho cô.

Họ về tới nơi vừa kịp lúc để sửa soạn. Cô Bak vẫn đang chờ trong đại sảnh khách sạn. Khi trông thấy cô ta, Mia đẩy Paul ra đằng sau một cây cột. Họ luôn lách tới cây cột tiếp theo, rồi cây cột kế tiếp và tranh thủ lúc một nhân viên khách sạn đẩy một chiếc xe chở hành lý đi ngang qua để ra tới thang máy mà không để ai trông thấy.

19 giờ, Mia mặc chiếc váy dài lên người còn Paul cảm thấy hết sức tự hào vì đã mua tặng nó cho cô.

- Nếu anh vẫn nói câu “không tệ” với tôi, tôi sẽ không nhúc nhích khỏi căn phòng này đâu, Mia vừa soi mình trong gương vừa thông báo.

- Được rồi, tôi sẽ im như thóc.

- Paul!

- Cô thật...

- Không, đừng nói gì hết! Mia cắt ngang lời anh.

- ... tuyệt.

- Được, tôi chấp nhận lời khen đó.

Nửa giờ sau, chiếc limousine thả họ xuống trước dinh đại sứ Mỹ tại Hàn Quốc.

Viên đại sứ đang chờ các khách mời trong tiền sảnh. Paul và Mia là những người tới đầu tiên.

- Anh Barton, tôi thật hài lòng và vinh dự được đón tiếp anh tại đây, viên đại sứ chào đầu.

- Tôi cũng hết sức lấy làm vinh hạnh, Paul đáp rồi giới thiệu Mia.

Viên đại sứ nghiêng người để hôn tay cô.

- Mia mở một nhà hàng tại Paris, Paul trả lời thay cô.

Viên đại sứ dẫn họ tới phòng khách lớn.

- Tôi vẫn chưa có thời gian rảnh để đọc cuốn sách vừa ra mắt của anh, ông ta ghé tai anh thổ lộ. Tôi đang học một chút tiếng Hàn, nhưng không đủ, than ôi, để có thể thích thú với việc đọc sách. Ngược lại, anh đã khiến bạn trai tôi khóc suốt suốt đây. Suốt cả tuần nay, anh ấy chỉ nói với tôi về anh, anh đã khiến anh ấy xáo trộn. Một phần gia đình anh ấy đang sống tại Bắc Triều Tiên và anh ấy tâm sự với tôi rằng câu chuyện của anh chuẩn xác không chệch vào đâu được. Tôi khát khao biết mấy quyền tự do của nhà văn nơi anh. Ít nhất thì anh có thể thoải mái diễn đạt mà không cần giữ ý điều mà những nghĩa vụ ngoại giao buộc chúng tôi phải giữ im lặng. Nhưng cho phép tôi nói với anh điều này, anh đã mang vào tiểu thuyết này, tôi nói gì nhỉ, tài liệu này, tư duy Mỹ!

Paul ngờ vực quan sát viên đại sứ hồi lâu.

- Ông có thể nói cho tôi rõ thêm chút nữa về vấn đề đó được không? anh ý tứ đề xuất.

- Bạn trai tôi vốn là người Hàn, tôi xin nhắc lại, và... kia, anh ấy đứng kia kia! Anh ấy nói sẽ giàu sức thuyết phục hơn. Tôi để anh nói chuyện cùng anh ấy nhé, anh ấy vẫn mơ ước được chuyện trò cùng anh mà. Trong thời gian đó, tôi sẽ ra đón những khách mời khác. Để giúp tôi hoàn thành

nhiệm vụ này, tôi xin phép bắt cóc cô bạn gái xinh xắn của anh. Anh không có gì phải ngại với tôi đâu, viên đại sứ nói thêm về ranh mãnh.

Mia ném sang Paul một ánh mắt van nài nhưng vô ích, chủ nhân bữa tiệc đã kéo cô theo mất rồi.

Paul vừa kịp hoàn hồn thì một người đàn ông dáng vóc thanh mảnh và trang nhã hiếm có đã dang tay ôm anh rồi tựa đầu vào vai anh.

- Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn, anh ta lên tiếng. Tôi hết sức cảm động khi được gặp anh.

- Tôi cũng vậy, Paul vừa đáp vừa cố gắng thoát ra khỏi vòng ôm của anh ta. Nhưng anh cảm ơn về việc gì thế?

- Về mọi chuyện! Vì đã là chính bản thân anh, vì những lời anh đã nói, vì đã quan tâm đến số phận đồng bào tôi. Ngày nay ai còn bận tâm đến điều đó chứ? Anh không hình dung được trong mắt tôi anh đại diện cho điều gì đâu.

- Không, quả tình tôi không hình dung được gì hết. Các anh không dựng lên cả một màn kịch hòng giấu cợt tôi đấy chứ? Paul hỏi.

- Tôi không hiểu?

- Tôi cũng vậy, cũng có hiểu gì đâu! Paul bực bội vặc lại. Hai người đàn ông nhìn nhau dò xét.

- Tôi hy vọng anh không thấy khó chịu việc tôi và Henri là một cặp chứ, anh Barton? Chúng tôi đến với nhau bằng một tình yêu chân thật đã mười năm nay, chúng tôi thậm chí đã nhận con nuôi, một cậu bé mà chúng tôi hết lòng thương yêu.

- Anh cho tôi xin đi! Tôi lớn lên tại San Francisco và thuộc tôi phe Dân chủ. Cứ việc yêu ai anh muốn, chừng nào tình yêu của anh còn được đáp lại, tôi lấy làm mừng về điều đó. Tôi đang nói với anh về cuốn sách của tôi kia.

- Tôi đã nói điều gì đó khiến anh tổn thương sao? Nếu là vậy thì tôi xin lỗi, cuốn tiểu thuyết của anh đối với tôi quan trọng biết nhường nào.

- Cuốn tiểu thuyết của tôi á? Cuốn tiểu thuyết của riêng tôi á? Cuốn mà tôi đã viết ư?

- Dĩ nhiên là cuốn tiểu thuyết của anh rồi, người đàn ông đáp rồi chìa cuốn sách đang cầm trên tay ra.

Dù không biết giải mã các ký tự Hàn ngữ thì anh vẫn có thể nhận ra bức ảnh mình in trên bìa sau mà đại diện nhà xuất bản đã cho anh xem hôm kia. Nhìn thấy vẻ ngơ ngác hiển hiện trên mặt người đối thoại, Paul bị một nỗi nghi ngờ xâm chiếm và nỗi nghi hoặc ấy mỗi lúc một lớn dần, gây chóng mặt đến mức khiến anh cảm giác mặt đất đang nhũn ra dưới chân.

- Anh vui lòng đề tặng vào sách cho tôi nhé? bạn trai của viên đại sứ nằn nì. Tôi tên là Shin.

Paul nắm lấy cánh tay anh ta.

- Shin thân mến, gần đây có phòng nào để chúng ta có thể nói chuyện một lát không, chỉ riêng hai ta ấy mà.

Shin dẫn Paul băng qua một hành lang rồi mời anh bước vào một văn phòng.

- Ở đây chúng ta sẽ được yên tĩnh, anh ta cam đoan rồi chỉ cho Paul một chiếc ghế bành.

Paul hít một hơi dài, cân nhắc lời lẽ cho phù hợp.

- Anh thông thạo tiếng Hàn và sử dụng tốt tiếng Anh chứ?

- Dĩ nhiên, tôi là người Hàn kia mà, Shin đáp rồi ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện Paul.

- Tốt lắm, và như vậy là anh đã đọc cuốn sách của tôi?

- Hai lần rồi mà nó vẫn khiến tôi xáo trộn, và lại mỗi tối tôi vẫn đọc lại một đoạn trước khi đi ngủ.

- Càng tốt. Shin à, tôi muốn nhờ anh giúp một việc nhỏ.

- Anh muốn tôi giúp gì cũng được.

- Anh đừng lo, việc này thực sự rất nhỏ thôi.
- Tôi có thể làm gì giúp anh thế, anh Barton?
- Kể cho tôi nghe nội dung cuốn sách của tôi.

- Gì kia?

- Anh hiểu đúng ý tôi rồi đấy. Nếu anh không biết phải kể thế nào thì cứ bắt đầu bằng việc tóm tắt giúp tôi những chương đầu cũng được.

- Anh chắc không? Nhưng để làm gì kia chứ?

- Đối với một nhà văn, không thể đánh giá độ chính xác của một bản dịch bằng một thứ ngôn ngữ mà anh ta mù tịt; anh là người thành thạo hai thứ tiếng nên xem ra việc này quá dễ dàng đối với anh.

Shin thuận theo thỉnh cầu của Paul. Anh ta kể cho Paul nghe nội dung cuốn tiểu thuyết của anh, từng chương một.

Trong chương sách đầu tiên, Paul gặp gỡ một cô bé đã lớn lên tại Bắc Triều Tiên. Gia đình cô vốn sống trong cảnh khốn cùng không bút nào tả xiết, giống như tất cả người dân sống trong làng. Chế độ độc tài chuyên chính, áp đặt bởi một triều đại hung tàn, buộc cả một dân tộc phải sống đời nô lệ. Những ngày nghỉ được dành cho việc tôn sùng các nhà cầm quyền. Chỉ một số ít trẻ được đến trường, còn phần lớn trẻ em phải làm việc trên đồng ruộng, trường học chỉ là một công cụ tuyên truyền nơi những bộ óc ngây thơ phải học cách coi những kẻ đàn áp chúng như những vị thần linh tối cao.

Trong chương thứ hai, Paul gặp bố của người kể chuyện. Một thầy giáo dạy văn. Buổi tối, ông lên dạy văn học Anh cho những học trò xuất sắc nhất, nhận về mình công việc khó khăn và nguy hiểm là dạy chúng học cách tự suy nghĩ, cố gắng khắc sâu vào trí não chúng những đức hạnh tuyệt vời của tự do.

Ở chương ba, bố của người kể chuyện bị mẹ một học trò tố cáo với nhà cầm quyền. Sau khi bị tra tấn, ông bị hành quyết trước mặt họ hàng gia quyến. Xác ông bị ngựa kéo lê, các học trò của ông cũng chịu chung số phận. Chỉ duy người học trò có cha mẹ đã phản bội ông là thoát chết, chỉ bị đưa vào một trại tập trung và buộc phải lao động khổ sai đến cuối đời.

Ở chương tiếp theo, nhân vật nữ chính của cuốn tiểu thuyết kể chuyện anh trai mình, chỉ vì đã lấy cắp vài hạt ngô nên đã bị đánh và bị giam trong một cái lồng nơi anh ta không thể đứng cũng không thể nằm. Những kẻ tra tấn đã làm bỏng da anh ta. Một năm sau, dì cô, do vô tình làm hỏng một chiếc máy khâu, đã bị ông chủ áp dụng nhục hình cắt lìa hai ngón tay cái.

Đến chương sáu, nhân vật nữ chính đã mười bảy tuổi. Buổi tối ngày sinh nhật, cô từ biệt người thân rồi bỏ trốn. Cuộc bộ vượt qua các thung lũng và sông suối, ban ngày trốn chui trốn nhủi, ban đêm tiếp tục tiến bước, chỉ lót dạ bằng những thứ rau dại và củ rừng, cô đã lừa được đám cảnh sát tuần tra dọc biên giới và sang tới Nam Hàn, mảnh đất cứu rỗi.

Shin ngừng lời vì thấy tác giả cuốn tiểu thuyết mà anh đang kể cũng xáo trộn không kém gì anh, nếu không nói là còn hơn cả anh. Paul bỗng thấy thứ văn mình viết ra thật vô vị.

- Phần tiếp theo, kể cho tôi nghe phần tiếp theo đi, Paul năn nỉ.

- Nhưng anh biết phần tiếp theo rồi mà! Shin đáp.

- Anh làm ơn kể tiếp đi, anh cố nài bằng giọng khẩn khoản.

- Nhân vật nữ chính của anh được một người bạn cũ của cha mình nhận về nuôi, ông này cũng là một nhân vật chống đối chế độ. Ông chăm lo cho cô như con ruột và chu cấp cho việc học hành của cô. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô xin được việc và dành trọn thời gian rảnh rỗi để thúc đẩy các mạng lưới thông tin về tình cảnh đồng bào cô.

- Cô ấy làm công việc gì?

- Thoạt đầu là trợ lý, cô ấy được đề bạt lên làm biên tập viên trong một nhà xuất bản rồi sau đó trở thành tổng biên tập.

- Anh kể tiếp đi, Paul nghiêng răng nói.

- Tiền cô ấy kiếm được dùng để trả cho những người chỉ đường vượt biên, để tài trợ cho những phong trào chống đối xuất phát từ nước ngoài có nhiệm vụ lôi kéo các chính trị gia phương Tây và cuối cùng thôi thúc họ hành động chống lại chính quyền Kim Jong-un. Mỗi năm hai lần, cô ấy lên

đường lên đi gặp họ. Gia đình cô ấy vẫn bị cầm tù dưới một chế độ chuyên chính độc tài không biết xót thương, nếu người ta lần ra mối liên hệ giữa họ với cô thì mẹ cô, anh trai cô và nhất là người đàn ông cô yêu sẽ phải trả giá.

- Tôi nghĩ mình đã nghe đủ rồi, Paul ngắt lời, mặt cúi gằm.

- Mọi chuyện ổn cả chứ anh Barton?

- Tôi không biết nữa.

- Tôi có thể giúp anh chăng? Shin vừa hỏi vừa đưa cho Paul một chiếc khăn tay.

- Nhân vật nữ chính của tôi, Paul vừa nói tiếp vừa lau mắt, cô ấy tên là Kyong phải không?

- Đúng vậy, bạn trai của viên đại sứ đáp.

Paul gặp lại Mia trong phòng khách lớn. Khi nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt và vẻ ủ dột của anh, cô liền đặt ly sâm banh xuống, xin lỗi vị khách đang trò chuyện cùng rồi tiến về phía anh.

- Có chuyện gì vậy? cô lo lắng hỏi.

- Cô có tin là có tồn tại một lối thoát hiểm trong dinh thự này, hoặc có lẽ là ngay cả trong cuộc sống nói chung chứ?

- Trông anh xanh như tàu lá chuối ấy.

- Tôi cần uống một ly rượu, thứ gì đó cực mạnh.

Mia vớ lấy một ly martini trên khay của nhân viên phục vụ bàn đang đi ngang qua rồi đưa cho anh. Paul uống một hơi cạn sạch.

- Chúng ta ra đằng kia đi, rồi anh sẽ giải thích cho tôi nghe đầu đuôi sự thể.

- Không phải lúc này, Paul đáp lại, hàm bệnh ra. Tôi sẽ gục mất, và tôi e là ngài đại sứ đang bắt đầu bài diễn văn rồi.

Suốt bữa ăn, Paul không thể ngăn mình nghĩ đến một gia đình đang chết đói chỉ cách phòng khách này vài trăm ki lô mét, trong khi ở đây người ta đem ra thừa mứa những chiếc bánh quy bơ và bánh mì nướng dùng kèm gan ngỗng béo. Hai thế giới ngăn cách bởi một đường biên giới... Thế giới của anh đã ngừng tồn tại kể từ một giờ trước. Mia đưa mắt tìm Paul nhưng anh không nhìn thấy cô. Khi anh rời bàn, Mia bước theo anh. Anh cảm ơn viên đại sứ rồi xin lỗi vì mình buộc phải từ biệt ra về do đã thấm mệt.

Shin tiễn họ ra tận cửa. Anh ta nắm tay Paul hồi lâu trên thềm dinh thự và qua nụ cười vừa dịu dàng vừa buồn bã mà anh ta dành cho anh, Paul dám chắc anh ta đã hiểu ra mọi chuyện.

- Kyong đã gặp phải chuyện gì để anh rơi vào tình trạng này? Mia hỏi ngay khi chiếc limousine lăn bánh.

- Kyong và tôi cùng gặp chuyện thì đúng hơn. Thành công của tôi ở Hàn Quốc chưa từng tồn tại, những cuốn tiểu thuyết của tôi cũng vậy và Kyong không chỉ là người dịch.

Trước vẻ kinh ngạc của Mia, Paul nói tiếp.

- Cô ấy đã dùng tên của tôi, và lại cô ấy chỉ giữ lại mỗi cái tên đó thôi, trên bìa những cuốn sách của tôi. Và bên dưới những trang bìa đó, cô ấy cho xuất bản những tài liệu cô ấy viết, câu chuyện của cô ấy, những cuộc đấu tranh của cô ấy. Người dẫn chương trình hôm qua không phải một kẻ bắt tài đâu, người phiên dịch cũng vậy, tôi phải nghĩ đến chuyện xin lỗi họ. Nếu đề tài thực sự của những cuốn tiểu thuyết tôi xuất bản tại Hàn Quốc không bị thăm đến thế, toàn bộ chuyện này sẽ là một trò hề vĩ đại. Và từ nhiều năm nay, tôi đã sống nhờ tiền phần trăm hoa hồng thu được từ những cuốn sách tôi không hề viết như thế đó. Cô đã làm đúng khi bỏ việc, cô đã làm việc cho một tên bịp bợm. Lý do thoái thác duy nhất của tôi là từ đó đến giờ đã chẳng hề hay biết chuyện gì.

Mia bảo tài xế dừng xe.

- Đi nào, cô nói với Paul, anh cần không khí trong lành.

Họ lặng lẽ sánh bước bên nhau cho đến khi Paul lại lên tiếng.

- Đáng ra tôi phải căm ghét cô ấy, nhưng sự phản bội của cô ấy thật đáng khâm phục. Nếu cô ấy xuất bản dưới tên mình, cô ấy sẽ đẩy gia đình mình vào chỗ chết.

- Anh định làm gì?

- Tôi không rõ, tôi cần suy nghĩ, tôi đã không ngừng nghĩ về chuyện này suốt bữa tối nay. Tôi nghĩ là cần tham gia trò chơi, chừng nào tôi còn ở đây. Nếu không, tôi có nguy cơ làm liên lụy tới cô ấy. Khi nào về tới Paris, tôi sẽ gửi lại tiền cho cô ấy và chấm dứt hợp đồng. Chính Cristoneli sẽ hài lòng lắm đây, tôi đã nhìn thấy ông ta thất vọng ở quán Deux Magots rồi. Sau đó tôi sẽ tìm nghề gì đó kiếm sống.

- Chẳng điều gì buộc anh phải là vậy. Số tiền này là tiền của nhà xuất bản Hàn Quốc, họ hẳn đã kiếm bộn tiền với những cuốn sách của anh.

- Không phải sách của tôi, sách của Kyong chứ.

- Nếu hành động như vậy, anh sẽ buộc phải đưa ra lý do.

- Rồi chúng ta xem. Nói gì thì nói, giờ thì tôi đã hiểu rõ hơn lý do tại sao cô ấy biến mất. Tôi cần tìm cô ấy và chúng ta cần có lời giải thích, tôi không thể rời đi chừng nào chưa gặp được cô ấy.

- Anh yêu cô ấy mà, không phải sao?

Paul dừng bước rồi nhún vai.

- Ta về thôi, tôi thấy lạnh. Buổi tối nay thật kỳ lạ, không phải vậy sao?

Trong thang máy đưa họ lên phòng khách sạn, Mia đứng đối diện Paul. Cô nhẹ nhàng lướt tay trên mặt anh rồi giáng cho anh một bạt tai. Paul bừng tỉnh khỏi cơn đờ đẫn. Mia đẩy anh đứng dựa vào vách thanh máy rồi hôn anh.

Nụ hôn vẫn kéo dài khi cánh cửa thang máy mở ra và tiếp diễn trong hành lang, kể cả lúc họ tiến bước, lưng dựa vào tường, từ cánh cửa phòng này sang cánh cửa phòng khác cho tới khi về đến phòng mình.

Môi hai người vẫn gắn chặt vào nhau trong khi họ trút bỏ quần áo và vẫn không hề rời ra khi cả hai cùng ngã xuống giường.

Mia thì thầm:

- Cái này không tính, chẳng cái gì được tính nữa, chỉ trừ có hiện tại thôi.

Và những nụ hôn của họ lại tiếp nối. Lên má, lên miệng, lên gáy, lên thân trên anh và ngực cô, lên bụng anh và lên hông cô, lên chân anh và lên đùi cô, lên làn da của họ đang hòa quyện. Trong vòng tay ôm riết còn hòa cả hơi thở họ cuồng say, cho đến khi họ cảm thấy kiệt sức và ngủ thiếp đi trong chăn đệm còn ấm xấp.

18

Paul và Mia bị dựng dậy khỏi giường bởi tiếng chuông điện thoại.

- Khốn kiếp! anh kêu lên khi nhìn đồng hồ trên ti vi chỉ 10 giờ.

Cô Bak ngại lắm nhưng cuộc gặp đầu tiên trong ngày lễ ra đã phải bắt đầu từ nửa giờ trước...

Paul nhặt quần đùi ở chân rèm.

... phóng viên tờ nhật báo *Chosun* đang chờ anh...

Anh vớ lấy quần dài trên ghế bành rồi vừa mặc vào vừa nhảy lò cò về phía tủ com mốt.

... trong một phòng khách và anh ta đang bắt đầu sốt ruột vì phải đợi lâu.

Chiếc sơ mi đã bị xé rách, Mia chạy về phía tủ quần áo rồi quăng cho anh một chiếc sơ mi sạch.

... bạn đồng nghiệp của anh ta làm việc cho tờ *Elle* phiên bản Hàn vừa tới...

- *Cái áo này màu xanh mà! Paul thì thảo.*

... và cần xuất phát đúng giờ để tới phòng thu của đài truyền thanh KBS...

- *Cái áo đó rất hợp để lên báo! Mia nói khẽ.*

... Cô Bak đã chuyển được cuộc gặp mặt với phóng viên mục thời luận tờ *Movie Week* sau cuộc gặp với tờ nhật báo *Hankyoreh*...

Paul cài cúc sơ mi.

... tờ nhật báo vốn nổi tiếng vì ủng hộ chính sách mở cửa của chính phủ đối với Bắc Triều Tiên.

Mia cài cúc áo của Paul để cài lại từng nút vào đúng khuyết.

... rồi sau đó, sẽ có một cuộc gặp gỡ công khai...

- *Giày của anh đâu nhỉ?*

- *Một chiếc dưới tủ com mốt, chiếc kia ở phòng ngoài!*

... với các sinh viên trên sân khấu lớn của Hội chợ sách.

Cô Bak đã thông báo xong chương trình của một ngày dài dằng dặc mà không cần dừng lại lấy hơi.

- Cô cứ bình tĩnh nhé, tôi đang ở trong thang máy rồi!

- *Đồ dối trá, chạy đi, chút nữa em sẽ gặp anh.*

- *Ở đâu thế?*

- *Ngay trước khi anh tới đài phát thanh.*

Cánh cửa phòng khách sạn khép lại. Trong hành lang vang lên một tiếng loảng xoảng kinh khiếp và giọng Paul chửi thề đủ thứ.

Mia ló đầu ra thì nhìn thấy một chiếc bàn gắn bánh xe đang nằm ngang hành lang, những thứ nằm trên bàn đã rơi tung tóe dưới sàn.

- Anh không sao chứ? cô hỏi khi nhìn thấy Paul lồm cồm đứng dậy.

- Mọi chuyện đều ổn, quần áo không bị dây bẩn và anh hầu như không tự làm mình đau.

- Khẩn trương nào! cô ra lệnh.

Quay về phòng, cô tiến về phía cửa sổ rồi ngấm nhìn thành phố dưới bầu trời xám xịt. Cô lấy điện thoại từ trong túi xách rồi bật máy. Mười ba tin nhắn xuất hiện trên màn hình. Tám tin của Creston, bốn tin của David và một tin của Daisy. Mia quăng điện thoại xuống giường rồi gọi bữa sáng, báo cho phục vụ phòng biết có một số thứ cần thu dọn ngoài hành lang.

Từ đại sảnh, cô Bak dẫn Paul bước vội sang phòng kế bên.

- Một tách cà phê được chứ? anh năn nỉ.

- Đang chờ sẵn trên bàn anh rồi, anh Barton, anh sẽ không giận tôi nếu nó chỉ còn âm ẩm chứ?

- Có thứ gì ăn không?

- Anh không thể vừa nói vừa nhai được, như vậy trông sẽ khó coi lắm!

Cô ta đưa anh vào phòng, Paul xin lỗi phóng viên. Cuộc phỏng vấn bắt đầu.

Anh cảm thấy một cảm xúc kỳ lạ khi chiêm hữu câu chuyện của Kyong. Càng lạ hơn nữa vì đôi giày anh vừa xỏ vào đã đưa anh đi như đôi hài vạn dặm. Anh trả lời từng câu hỏi với vẻ lưu loát trôi chảy khiến bản thân anh phải kinh ngạc, điểm xuyết câu chuyện của mình bằng những suy nghĩ sâu sắc và chân thành, đến nỗi người đối thoại không khỏi nhận xét với anh rằng cuộc gặp gỡ này khiến anh ta hết sức cảm động. Và cuộc gặp với phóng viên của tờ *Elle Hàn Quốc* cũng diễn ra tương tự. Sau đó Paul phải chụp ảnh, nghe theo chỉ dẫn của nhiếp ảnh gia đã chụp anh liên tục trong

suốt buổi phỏng vấn. Người ta yêu cầu anh ngồi xuống bên một chiếc bàn, khoanh tay lại, dang tay ra, kê dưới cằm, mỉm cười, không cười nữa, nhìn ra xa, nhìn sang phải, sang trái. Cô Bak giúp anh thoát khỏi công việc tạo dáng ấy bằng cách thông báo những cuộc hẹn khác đang chờ họ.

Nữ trợ lý báo chí đang đẩy anh ra xe thì Paul thoát được và chạy ủa về phía quầy lễ tân.

- Làm ơn gọi lên phòng tôi giúp, anh yêu cầu nhân viên lễ tân.

- Anh Barton à, cô ấy đã để lại tin nhắn cho anh đây. Cô ấy đã ngủ lại sau khi anh đi khỏi và...

Paul chồm người qua quầy chỉ tay vào tổng đài điện thoại.

- Gọi cho cô ấy ngay đi, ngay bây giờ!

Cô Bak giậm chân sốt ruột còn Mia vẫn không nhấc máy.

- Chắc cô ấy đang tắm, nhân viên lễ tân tiếp lời, lát nữa cô ấy sẽ gặp lại anh tại Hội chợ sách. Tôi sẽ cho cô ấy biết giờ diễn ra cuộc gặp của anh.

Nữ trợ lý báo chí hứa với anh sẽ làm những gì cần thiết. Cô ta sẽ cử một tài xế tới đón cộng sự của anh, và khi nói đến đây, cô ta bèn húng hắng ho.

Paul đặt lại ống nghe lên kệ rồi đi theo cô Bak mà hồn như chết lặng. Anh bỗng quay phắt lại, thò tay vào cốc đựng kẹo đặt trên quầy rồi ních cho đầy túi áo.

Một tiếng trôi qua trong phòng thu của đài truyền thanh KBS đối với anh dài như cả thế kỷ, nhưng anh chắc thắng suốt cuộc phỏng vấn. Những câu trả lời của anh giàu sức thuyết phục hơn, cảm xúc mà anh gọi lên khi kể về cuộc đời của các nhân vật trong cuốn tiểu thuyết, càng thấy rõ ở những người cùng trò chuyện. Ngay đến cô Bak cũng rơm rớm nước mắt.

- Anh tuyệt lắm, cô trấn an anh khi rời khỏi tòa nhà rồi mời anh ngồi lên chiếc limousine.

Người ta hộ tống anh, từ lối vào Dinh Quốc hội tới tận bậc, đằng trước là hai trăm chiếc ghế đã được các sinh viên tới nghe bài nói chuyện của anh

ngồi kín.

Khi người dẫn chương trình giới thiệu Paul với công chúng của anh, sự hoan nghênh nhiệt liệt mà đám đông dành cho anh khiến anh cảm thấy vô cùng bất loạn. Anh chờ Mia, đôi mắt anh di chuyển từ hàng ghế này sang hàng ghế khác khi những câu hỏi đầu tiên của cử tọa nhắc anh nhớ tới vai diễn của mình.

Paul diễn vai này với vẻ nhiệt thành hầu như đã mang nặng tính chiến đấu. Anh tố cáo, lên án, áp chế những con quái vật của chế độ cực quyền, chỉ trích sự trợ y của các nền dân chủ. Anh được cử tọa vỗ tay tán thưởng nhiều lần.

Cơn hăng hùng biện đang kéo anh đi quá trớn tới độ không thể kiểm soát thì bỗng dưng anh ngưng bật khi đang nói dở một câu. Ánh mắt anh vừa bắt gặp ánh mắt Eun-Jeong, tức Kyong. Ngồi ở hàng ghế cuối, cô đang mỉm cười nhìn anh, nụ cười khiến suy nghĩ của anh không còn liên mạch nữa.

Nép đằng sau một cây cột, Mia cũng đang mỉm cười, dịu dàng và bình thản.

Cô không rời mắt khỏi Paul, cảm động khi công chúng tung hô anh và không còn nhìn thấy anh đâu nữa khi các sinh viên ủa đến xin chữ ký của anh.

Vì từng trải qua nhiều lần, cô đoán ra được cơn hưng phấn mà anh hẳn đang cảm thấy giữa đám đông kia.

Kyong là người cuối cùng tiến lại gần bực.

- Mia vẫn chưa tới sao? Paul hỏi cô Bak đang chờ anh trước cửa phòng khách nhỏ nơi anh vào ngồi nghỉ.

- Cộng sự của anh đã có mặt trong khán phòng, cô ta đáp rồi chỉ chỗ ban nãy Mia đứng, nhưng cô ấy muốn được đưa về khách sạn trước.

- Khi nào?

- Tôi nghĩ cách đây chừng hơn một tiếng, trong khi anh đang trò chuyện cùng cô Eun-Jeong.

Lần này, chính Paul dẫn trợ lý báo chí vội vã tiến về phía chiếc limousine.

Anh băng nhanh qua đại sảnh khách sạn, chạy về phía thang máy, rồi trong hành lang, dừng khựng lại trước cửa phòng để chỉnh lại trang phục, vuốt lại tóc cho thẳng thơm, rồi mở cửa phòng.

- Mia?

Anh tiến vào tận phòng tắm. Chiếc bàn chải đánh răng của Mia không còn cắm trong cốc nữa, túi đựng đồ trang điểm của cô cũng không còn trên kệ nữa.

Paul quay vào phòng ngủ và nhìn thấy một mẫu giấy nhắn để trên chiếc gối ôm.

Paul,

Cảm ơn anh vì đã xuất hiện, cảm ơn vì tâm trạng hân hoan của anh, vì những khoảnh khắc điên rồ của anh, vì chuyến đi bất ngờ này đã bắt đầu bằng một chuyến đi dạo trên nóc nhà Paris. Cảm ơn vì đã thắng trong vụ cá cược bất khả nhằm khiến em bật cười và tặng cho em những kỷ ức mới.

Tối nay hai con đường của chúng ta tách khỏi nhau, những ngày bên anh vừa qua là một phép màu.

Em hiểu tình huống nan giải mà anh đang phải đương đầu và điều anh đang cảm thấy. Sống một cuộc sống khác với cuộc sống của cô ấy, yêu ý niệm về hạnh phúc thay vì ôm ấp cô ấy, không còn biết ta là ai nữa. Nhưng anh đâu có lỗi gì trong sự chiếm đoạt ấy, còn em, em không biết phải khuyên anh thế nào. Bởi vì anh yêu cô ấy, bởi vì sự phản bội của cô ấy thật tuyệt vời nếu không muốn nói là hào hùng, anh phải tha thứ cho cô ấy. Có lẽ rốt cuộc chính như thế mới là yêu thực sự. Học cách tha thứ, không chút dè dặt và nhất là không hối tiếc. Đặt ngón tay lên bàn phím, xóa những trang xám

ngắt để viết lại mọi thứ bằng rục rờ sắc màu. Hay hơn nữa là đấu tranh để mọi chuyện kết thúc tốt đẹp.

Anh hãy bảo trọng, ngay cả khi câu này không muốn nói lên gì nhiều nhận, nếu không phải là em nhớ những khoảnh khắc chúng ta đồng lõa.

Em nóng lòng muốn đọc những gì xảy đến cho nữ danh ca của chúng ta. Anh hãy mau xuất bản câu chuyện về cô ấy nhé.

Chúc cho cuộc sống của anh luôn tươi đẹp, anh xứng đáng với điều ấy.

Bạn anh,

Mia

TB: Về chuyện xảy ra hôm qua và trong tương lai, anh đừng có lo, những chuyện ấy không tính đâu.

- Em chẳng hiểu gì hết, chính cô ấy mới không tính nữa, Paul lắm bầm khi gấp tờ giấy lại.

Anh chạy ra hành lang rồi xuống quầy lễ tân.

- Cô ấy đi từ khi nào? anh vừa thở hên hên vừa gạn hỏi nhân viên lễ tân.

- Tôi không thể nói chính xác được, anh chàng này đáp. Cô ấy đã nhờ chúng tôi gọi một chiếc xe.

- Để đi đâu?

- Ra sân bay.

- Chuyến bay nào?

- Tôi không biết. Chúng tôi không phụ trách đặt vé.

Paul quay ra phía hai cánh cửa kính. Dưới mái hiên, cô Bak đang chuẩn bị ngồi vào chiếc limousine. Anh chạy ủa ra ngoài, gạt cô ta sang bên rồi ngồi vào ghế phụ lái.

- Tới sân bay, sảnh xuất phát các chuyến bay quốc tế, anh sẽ nhận được khoản tiền boa lớn nhất đời nếu lái thật nhanh.

Tài xế nhanh chóng cho xe khởi động và cô Bak đang gõ vào cửa kính chỉ kịp nhìn thấy chiếc limousine chạy vút đi trên đại lộ.

Chính anh sẽ khiến em phải ngạc nhiên khi xuất hiện trên chuyến bay đó, và nếu gã ngồi cạnh em không muốn nhường chỗ cho anh, anh sẽ nhét giẻ vào miệng gã rồi tống gã vào khoang hành lý. Anh sẽ không sợ nữa, ngay cả khi máy bay cất cánh, chúng ta sẽ bằng lòng với những khay đồ ăn, nếu em đòi quá anh sẽ nhường luôn cho em khay của anh. Chúng ta sẽ cùng xem một bộ phim và lần này chuyện đó sẽ tính. Chuyện đó sẽ quan trọng hơn tất cả những cuốn tiểu thuyết anh chưa từng viết.

Tài xế điều khiển chiếc limousine luôn lách giữa dòng xe cộ nhưng xe càng tiến vào vùng ngoại ô thì đường cao tốc lại càng ùn tắc.

- Đúng vào giờ cao điểm, anh ta lên tiếng. Tôi có thể thử một lộ trình khác nhưng hoặc là thoát tắc đường hoặc là xa gấp đôi.

Paul nài nỉ anh ta làm sao cho tốt nhất.

Ngồi xóc nảy ở khoang sau chiếc limousine, anh nhâm lại những gì anh sẽ nói với Mia khi gặp lại cô: những quyết định của anh, những gì anh đã nói với Kyong, người trên thực tế tên là Eun-Jeong, và người, còn hơn một dịch giả, là nhà xuất bản thực sự của anh tại Hàn Quốc.

Chín mươi phút sau, Paul thanh toán tiền xe cho tài xế.

Anh bước vào sảnh sân bay và nhìn bảng niêm yết những chuyến khởi hành. Trên đó không hiển thị chuyến bay nào tới Paris.

Tại quầy Air France, tiếp viên hàng không thông báo với anh rằng chuyến bay đã cất cánh được nửa giờ. Anh vẫn còn một ghế trống trên chuyến bay ngày hôm sau.

Bánh xe máy bay vừa chạm xuống đường băng, Paul liền bật lại điện thoại và thử gọi cho Mia. Cả ba lần anh đều gặp hộp thư thoại nên đành đập máy. Điều anh đang muốn nói, anh sẽ trực tiếp nói với cô.

Một chiếc taxi thả anh xuống phố Bretagne. Anh lấy lại chìa khóa căn hộ của mình tại quán cà phê Le Marché, bỏ va li lại nhà và không lãng phí thời gian vào việc check mail hay gọi lại cho Cristoneli trong khi ông ta đã để lại cho anh nhiều tin nhắn.

Tắm qua loa, mặc quần áo sạch, anh lái xe thẳng hướng Montmartre, đỗ xe ở phố Norvins rồi cuốc bộ tới tận nhà hàng La Clamada.

Vừa trông thấy anh, Daisy liền bỏ việc bếp núc sang một bên để ra gặp anh.

- Cô ấy đâu? Paul hỏi.

- Anh ngồi đi, chúng ta cần nói chuyện, Daisy vừa đáp vừa bước ra sau quầy bar.

- Cô ấy đang ở nhà cô sao?

- Anh uống một tách cà phê nhé? Hay một ly vang?

- Tôi muốn gặp Mia luôn bây giờ.

- Cô ấy không có ở nhà đâu, mà tôi cũng không biết cô hiện đang ở đâu. À mà có đấy, tôi đoán là ở Anh. Tuần trước cô ấy đã quay về Anh, nhưng từ đó tới giờ tôi không nhận được tin tức gì từ cô ấy nữa.

Paul nhìn qua vai Daisy. Cô nhìn theo thì nhìn thấy mắt anh đang dừng lại trên chiếc hộp gia vị kiểu cổ để gần bình pha cà phê.

- Đồng ý, cô đành nói. Sáng hôm qua Mia đã ghé qua đây, nhưng chỉ ghé một qua một lát thôi. Đúng là anh đã tặng cho tôi món quà đó hả?

Paul gật đầu xác nhận.

- Nó đẹp lắm, tôi rất cảm động. Tôi có thể hỏi anh là giữa hai người có chuyện gì được không?

- Không, Paul đáp.

Daisy không gắng hỏi thêm và rót cho anh một tách cà phê.

- Cuộc sống của cô ấy phức tạp hơn vẻ bề ngoài đấy; cô ấy cũng thường phức tạp hơn những gì cô ấy muốn công nhận. Nhưng tôi yêu quý con người thực của cô ấy. Cô ấy là bạn thân nhất của tôi, cuối cùng cô ấy đã quyết định hợp lý, và cô ấy cần phải thực hiện đúng quyết định đó. Bởi vì anh cũng là bạn của cô ấy, hãy để cô ấy yên.

- Cô ấy quay về London sinh sống hay sống cùng với người cũ?

- Được rồi, tôi đang có khách và căn bếp của tôi không tự xoay sở được. Tối nay anh qua gặp tôi nhé, sau 22 giờ, bảy giờ sẽ yên tĩnh hơn. Tôi sẽ nấu cho anh bữa tối và chúng ta sẽ nói chuyện. Tôi đã đọc một trong những cuốn tiểu thuyết của anh, anh biết đấy, và tôi đã thỏa lòng.

- Cuốn nào kia?

- Cuốn đầu tay, tôi nghĩ vậy, Mia đã tặng nó cho tôi.

Paul chào từ biệt Daisy rồi rời khỏi nhà hàng.

Cristoneli vẫn đang tìm cách gặp anh. Anh đi theo hướng Saint-Germain-des-Prés.

Cristoneli rời khỏi văn phòng để dang rộng hai tay chào đón anh.

- Ngôi sao của tôi! ông ta vừa thốt lên vừa ôm anh thật chặt. Thế nào, ai đã có lý khi giục gã cậu tiến hành chuyến đi này?

- Ông đang làm tôi ngạt thở đấy, Gaetano!

Cristoneli lùi lại một bước rồi chỉnh lại áo vest cho Paul.

- Đồng nghiệp người Hàn đã gửi cho tôi một bức mail, cùng tất cả các bài báo cắt ra, cả một gói to đùng! Không có bản dịch kèm theo nhưng có vẻ như giới phê bình đã hết lời ca ngợi, cậu đã tạo nên một cơn sốt thực sự.

- Chúng ta cần nói chuyện, Paul lâu lắm.

- Dĩ nhiên là chúng ta cần nói chuyện... tôi hy vọng không phải về một khoản tạm ứng nữa đấy chứ? Cậu là hay giữ kẽ lắm đấy nhé, Cristoneli hân hoan nói tiếp rồi vỗ vai anh.

- Rốt cuộc không phải như ông nghĩ đâu, phức tạp hơn thế nhiều.

- Những chuyện với phụ nữ chưa bao giờ đơn giản cả, và khi tôi nói phụ nữ, tôi đang nói về những người ta gặp gỡ mỗi ngày đấy nhé. Ở điểm này thì tôi phải công nhận rằng cậu không được thẳng thớm cho lắm!

- Phải nói là thẳng thắn chứ!

- Tôi chẳng thấy có gì khác biệt, nhưng nếu cậu tha thiết muốn thế, hôm nay tôi sẽ không làm cậu méch lòng đâu. Đi nào, ta cùng đi uống một ly để ăn mừng chuyến đi này... Paul thần thánh!

- Hình như ông uống đủ rồi phải không? Tôi thấy ông có vẻ lạ lắm.

- Tôi mà có vẻ lạ ấy hả? Cậu đùa hay sao? Chính cậu mới căng thẳng thì có! Nhưng rồi sẽ ổn cả thôi... Paul thần thánh!

- Ông bắt đầu làm tôi bức với mấy câu “Paul thần thánh” rồi đấy! Chính xác thì Eun-Jeong đã nói gì với ông vậy?

- Eun gì kia?

- Nhà xuất bản của tôi ở Hàn Quốc, ông còn muốn tôi nói đến ai nữa nào?

- Cứ nói cho tôi biết đi, Paul bé nhỏ, khi môi tôi mấp máy, cậu có nghe thấy âm thanh thoát ra từ miệng tôi không hay sau chuyến bay vừa rồi cậu đã thành ra bị điếc? Có vẻ như nhiều chuyện đã xảy ra cùng với sự giảm áp rồi. Tôi thì rất hãi máy bay, mà tôi cũng hạn chế đi máy bay hết sức có thể. Mỗi khi về Milan tôi lại đi tàu, dĩ nhiên là lâu hơn một chút nhưng ít ra ta cũng không phải bước qua máy quét trước khi lên tàu. Được rồi, chúng ta nâng ly này vì cô ấy chứ? Paul thần thánh!

Họ ngồi vào một bàn trống của quán Deux Magots. Paul để ý thấy tập tài liệu Cristoneli đã để trên băng ghế.

- Nếu đó là hợp đồng cho cuốn tiểu thuyết tiếp theo của tôi, thì trước tiên tôi cần nói chuyện với ông.

- Chúng ta không ký hợp đồng nữa sao? Này nhé, tôi chắc chắn điều ngược lại đây. Tôi thực sự tự hỏi nữ trợ lý của tôi đã làm cái quái gì. Và lại cậu sẽ không tranh thủ tình huống này đâu, trừ phi tôi hỗ trợ cậu! Để hôm khác cậu sẽ kể cho tôi nghe chủ đề của tuyệt tác tiếp theo, còn ngay bây giờ, tôi muốn nghe đầu đuôi mọi chuyện từng chi tiết một và cậu có thể tin ở sự kín đáo nơi tôi, tôi là một ngôi mộ, mầu mực và kín miệng...! Cristoneli vừa thì thầm vừa đặt ngón tay trở lên miệng.

- Ông có hút thuốc không? Paul ngạc nhiên.

- Ôi không!

- Ông đã nói chuyện với Eun-Jeong chứ, có hay không?

- Tại sao tôi lại phải nói chuyện với cô ấy? Tôi đã nói với cậu rồi đấy thôi, tôi đã đọc mail của cô ấy và thấy vui vì sự đón tiếp trọng thị dành cho cậu tại Seoul. Tôi đã chẳng nói trước với cậu rồi đấy thôi? Những con số rất tuyệt, tôi sẽ liên hệ với các nhà xuất bản ở Trung Quốc, thông báo cho nhà xuất bản của cậu ở Mỹ, rồi chúng ta sẽ theo đúng kế hoạch của tôi.

- Nếu chúng ta đang theo đúng kế hoạch của ông, tôi có thể biết điều khiến tâm trạng ông phấn khích đến thế không?

Cristoneli nhìn Paul hết sức chăm chú.

- Tôi cứ ngỡ mình là bạn cậu và cậu đã tin tưởng tôi kia đấy, chẳng giấu gì cậu, tôi thấy thất vọng khi biết được điều này, như tất cả mọi người.

- Tôi không mấy may hiểu ông đang nói gì, và nghiêm túc mà nói, ông bắt đầu khiến tôi bức mình rồi đấy, nhưng tôi sẽ đồ riệt tâm trạng bức bối này cho sự chênh lệch múi giờ, Paul làu bàu.

Cristoneli bắt đầu lầm rầm hát một khúc nhạc kịch Ý trước khi đặt tập tài liệu lên bàn. Ông ta mở hé nó ra, tiếp tục hát, đóng nó lại rồi lại mở hé ra, cho đến khi Paul, hết chịu nổi, giật nó từ tay ông ta.

Khi nhìn thấy những trang bìa tạp chí về người nổi tiếng nằm bên trong tập tài liệu đó, anh tròn mắt rồi cảm thấy khó thở.

- Khi đến đồn cảnh sát đón cậu, tôi thừa biết là tôi nhìn thấy cô ấy ở đâu đó mà, Cristoneli khẽ nói. Melissa Barlow, không gì khác! Tôi kinh *nhạc* luôn!

Những bức ảnh chụp Mia và Paul giăng đầy trên trang bìa cũng như những trang nhất báo. Những bức ảnh chụp họ sánh bước, vào khách sạn, trong đại sảnh, trước thang máy, những bức ảnh khác chụp anh đang cúi xuống cái rãnh bên lề đường trong khi Mia đỡ anh, có cả những tấm ảnh khác trong đó anh đang mở cửa chiếc limousine để Mia ngồi vào xe.

Và mỗi lần như vậy, những lời chú giải lại kể mỗi điểm tình đầy đam mê của Melissa Barlow. Trong cuốn tạp chí thứ hai mà Paul lật giở bằng đôi tay run run, người ta có thể thấy bên dưới một bức ảnh chụp Mia tại Hội chợ sách những dòng sau:

Vài ngày trước khi bộ phim mà cô đóng chung với chồng được trình chiếu, Melissa Barlow đang diễn một bộ phim hài lãng mạn hoàn toàn khác bên cạnh nhà văn người Mỹ Paul Barton.

- Hơi xâm phạm tự do cá nhân nhỉ, tôi cho là vậy, nhưng đối với số lượng phát hành thì càng *thúy* vị hơn đấy! Paul thần thánh! Mà sao về mặt anh lại thế kia? Cristoneli ngạc nhiên hỏi.

Paul cảm thấy lợm giọng bèn lao ra bên ngoài quán.

Vài phút sau, khi đang cúi gập người trên vỉa hè, anh nhìn thấy xuất hiện trước mắt mình một chiếc khăn tay vẩy vẩy. Cristoneli đang đứng đằng sau anh, cánh tay chìa ra.

- Thật nhor nhóp, và cứ nghĩ bản thân mình đã bị người ta lên án là quá chén mà xem!

Paul lau miệng rồi Cristoneli dìu anh tới một băng ghế.

- Không ổn sao?

- Ôn chứ, ông thấy rõ mà, tôi chưa bao giờ thấy dễ chịu đến thế.

- Chính những bức ảnh kia đã khiến cậu ra nông nổi này hả? Cậu phải ngồi đến kết cục này rồi mới phải. Cậu qua lại với một ngôi sao đang lên của nghệ thuật thứ bảy thì còn dự kiến được điều gì nữa chứ?

- Ông từng có cảm giác mặt đất lún xuống bên dưới chân mình chưa?

- Ồ có chứ, biên tập viên của anh đáp. Trước tiên là khi mẹ tôi qua đời, sau đó là khi bà vợ đầu tiên bỏ tôi và cuối cùng là khi tôi chia tay bà vợ thứ hai. Bà vợ thứ ba thì khác, chúng tôi đã giải tán bằng một thỏa thuận chung.

- Thì ông thấy đấy, khi người ta rơi xuống đáy vực, cần phải hết sức cảnh giác, bởi vì dưới đó còn một vực thẳm khác nữa, sâu hơn nữa, và tôi tự hỏi chuyện này sẽ dừng lại ở đâu.

Paul quay về nhà rồi ngủ đến tối. Khoảng 20 giờ, anh ngồi vào bàn làm việc. Anh kiểm tra hộp thư điện tử, chỉ đọc những tiêu đề rồi tắt máy tính. Một lát sau, anh gọi taxi rồi xuống xe tại Montmartre.

Khi anh bước vào nhà hàng La Clamada đã gần 23 giờ. Daisy đang thu dọn mấy bộ đồ ăn của những thực khách cuối cùng vừa rời khỏi nhà hàng.

- Tôi cứ nghĩ là anh sẽ không đến nữa kia. Anh đói không?

- Tôi chẳng rõ.

- Để tôi thử vận may nhé.

Cô để anh chọn một bàn, cô vào bếp để rồi vài phút sau quay trở lại, tay cầm một chiếc đĩa. Cô ngồi vào vị trí đối diện với Paul và bảo anh nếm thử món chính trong ngày của quán. Lúc nào lót dạ xong họ sẽ nói chuyện sau. Cô rót cho anh một ly vang rồi nhìn anh dùng bữa tối.

- Tôi đoán là cô đã biết chuyện? anh hỏi.

- Biết cô ấy không phải là phục vụ bàn ư? Tôi đã nói với anh là cuộc sống của cô ấy phức tạp hơn vẻ bề ngoài mà.

- Còn cô, cô thực sự là đầu bếp hay làm việc cho sở mật vụ? Cô có thể nói với tôi mọi chuyện mà, tôi đâu còn gì để ngạc nhiên nữa.

- Không phải vô cớ mà anh là nhà văn, Daisy bật cười sảng khoái.

Suốt buổi tối, cô kể cho anh nghe về cuộc đời mình và Paul cảm thấy vui khi nghe cô thổ lộ với anh lần nữa những ký ức thời niên thiếu cùng Mia.

Đến nửa đêm, anh đưa Daisy về tới chân tòa nhà nơi cô sống. Paul ngẩng lên nhìn những khung cửa sổ.

- Nếu cô ấy báo tin cho cô biết, hứa với tôi là cô sẽ khuyên cô ấy gọi cho tôi nhé.

- Không, tôi không dám hứa với anh chuyện đó đâu.

- Tôi thề với cô, tôi không phải một gã xấu xa tôi tặc.

- Chính xác, cũng chính vì thế mà tôi không muốn hứa hẹn với anh điều gì. Tin tôi đi, hai người không được sinh ra để dành cho nhau đâu.

- Nhưng tôi nhớ người bạn gái tôi từng có.

- Anh nói dối cũng tặc chẳng kém gì cô ấy. Những ngày đầu tiên là những ngày khó khăn nhất, sau đó chuyện này sẽ dịu đi. Trong nhà hàng của tôi lúc nào cũng có một bàn dành cho anh, vào bất cứ giờ nào. Tạm biệt nhé, Paul.

Daisy đẩy cánh cổng xe rồi biến mất.

Ba tuần trôi qua, trong suốt quãng thời gian đó Paul viết không ngừng nghỉ. Anh hầu như không rời khỏi bàn làm việc, có chăng chỉ để tới ăn trưa tại quán của Ngải Ria Múp, và ngày Chủ nhật ăn bữa sáng muộn cùng Daisy.

Một tối, khoảng 20 giờ, anh nhận được một cuộc gọi từ Cristoneli.

- Cậu đang viết sao?

- Không.
- Cậu có đang xem ti vi không? biên tập viên của anh hỏi tiếp.
- Cũng không.
- Tuyệt lắm, cứ tiếp tục như thế đi nhé.
- Ông gọi tôi chỉ để biết thời gian biểu của tôi sao?
- Không hề, tôi muốn biết tin tức về cậu thôi, muốn biết liệu cuốn tiểu thuyết của cậu có tiến triển không.
- Tôi đã bỏ dở cuốn tiểu thuyết trước để viết một cuốn khác rồi.
- Tuyệt.
- Nó sẽ rất khác biệt.
- Thế hả? Cậu phải kể cho tôi nghe chủ đề của nó đấy nhé.
- Tôi không nghĩ ông sẽ thích nó.
- Làm gì có chuyện đó, cậu nói thế để kích thích trí tò mò của tôi thôi.
- Không, tôi thực lòng nghĩ thế đấy.
- Lần này là một cuốn tiểu thuyết kinh dị chẳng?
- Từ giờ đến vài tuần nữa chúng ta sẽ bàn lại chuyện này nhé...
- Một cuốn tiểu thuyết trinh thám hả?
- Khi nào tôi kết thúc phần đầu đã.
- Một cuốn tiểu thuyết tình ái!
- Gaetano, ông có chuyện gì đặc biệt định nói với tôi không?
- Không... Cậu ổn chứ?
- Vâng, tôi ổn, thậm chí là cực ổn kia. Bởi vì cuộc đời tôi khiến ông say mê đến thế, sáng nay tôi đã dọn dẹp nhà cửa một chút, rồi tôi đã ăn trưa tại quán cà phê dưới nhà, phần lớn thời gian buổi chiều tôi dành để đọc sách,

tối nay tôi đã hâm lại món đậu lăng đang nguội dần ở kia, và sau đó, tôi sẽ viết trước khi đi ngủ, ông yên tâm chưa?

- Món đậu lăng cho bữa tối thì hơi nặng bụng đấy, phải không?

- Chúc ông ngủ ngon, Gaetano.

Paul lắc đầu, đập máy rồi ngồi vào trước máy tính. Vừa viết một đoạn văn mới, anh vừa nhớ lại cuộc trò chuyện vô nghĩa với biên tập viên.

Bỗng nhiên thấy nghi hoặc, anh vớ lấy điều khiển từ xa. Anh gặp đúng bản tin thời sự của kênh TF1, chuyển sang bản tin thời sự của kênh France 2, tiếp tục chuyển kênh, quay trở lại và dừng lần nữa ở kênh chính thống. Nó đang phát đoạn trailer của một bộ phim.

Paul nhìn thấy một phụ nữ mặc đầm dạ tiệc đang ôm hôn người tình. Người đàn ông ôm cô trong vòng tay rồi đặt cô xuống giường trước khi cởi đồ cho cô. Anh hôn lên ngực cô, cô rên rỉ.

Cận cảnh gương mặt hai diễn viên... dừng hình rồi quay trở lại trường quay với hai diễn viên, lần này xuất hiện bằng xương bằng thịt.

- Ngày mai bộ phim *Chuyến đi kỳ lạ của Alice* sẽ ra rạp. Chúng tôi chúc cho bộ phim đạt được thành công vang dội, nhưng sự kiện được chờ đợi nhất liên quan đến bộ phim này là thấy hai người sánh đôi bên nhau, cả trên màn ảnh lẫn trong đời thường, nếu tôi có thể nói vậy. Melissa Barlow, David Babkins, cảm ơn vì đã nhận lời mời của chúng tôi tối nay, người dẫn chương trình thông báo.

Máy quay hướng đến hai diễn viên chính đang ngồi cạnh nhau.

- Cảm ơn vì đã đón tiếp chúng tôi, ông Delahousse, họ đồng thanh đáp.

- Cũng giống như đông đảo khán giả xem truyền hình của chúng ta, tôi muốn biết liệu trải nghiệm diễn cùng bạn đời của mình là dễ dàng hay ngược lại, là khó khăn?

Mia nhường lời cho David, anh ta giải thích rằng chuyện này còn tùy thuộc vào từng cảnh quay.

- Dĩ nhiên, anh ta nói, mỗi lần cảm xúc của Melissa dâng trào ào ào như thác lũ, tôi lại run lên vì cô ấy, và dĩ nhiên là ngược lại. Đừng nghĩ những cảnh thân mật dễ diễn hơn nhé, đương nhiên chúng tôi hiểu nhau hơn bất kỳ ai khác, nhưng sự hiện diện của các kỹ thuật viên khiến chúng tôi bối rối. Chúng tôi không quen với việc họ bước vào phòng ngủ nhà mình, anh ta vừa nói thêm vừa cười vang vì câu đùa của mình.

- Anh Babkins này, vì anh đang nói đến sự riêng tư, cho phép tôi trò chuyện với Melissa Barlow và hỏi cô ấy về những bức ảnh xuất hiện mới đây trên các tạp chí chuyên viết về người nổi tiếng. Vì đã gặp cả hai người tôi nay, chúng ta có nên kết luận rằng toàn bộ chuyện này chỉ là một bài báo dối gạt và những chuyện ngồi lê đôi mách không nhỉ? Nhà văn đó, một anh chàng Paul Barton nào đó nếu tôi không nhầm, là gì của cô vậy?

- Một người bạn, Mia đáp ngắn gọn. Một người bạn rất thân.

- Vậy là cô thích những cuốn sách đó?

- Những cuốn sách đó và tình bạn đã kết nối chúng tôi. Phần còn lại không quan trọng.

Paul tắt ti vi trước khi điều khiển từ xa tuột khỏi tay anh.

Suốt một giờ đồng hồ tiếp theo, anh không viết nổi một dòng. Khoảng nửa đêm, anh nhắc điện thoại lên.

Chiếc xe ô tô dài với các cửa kính nhuộm màu tiến vào bãi đỗ của khách sạn. David đặt tay lên tay nắm cửa xe rồi quay sang Mia.

- Em chắc là em muốn thế chứ?

- Tạm biệt, David.

- Tại sao chúng ta không thử giảng hòa nhỉ. Em đã trả thù được rồi, và chúng ta không thể nói là em tiến hành kín đáo được.

- Em không tìm cách trốn tránh. Nhưng giờ thì trò hạnh phúc bản thủ này đã kết thúc rồi, đó là điều tôi sẽ làm, kể cả với chính mình. Tôi cảm thấy mình thật xấu xa, và cảm giác đó còn tệ hơn cả cảm giác cô đơn. Một điều cuối cùng, hãy ký những giấy tờ mà Creston đã gửi cho anh, nếu anh không muốn tôi tỏ ra mâu thuẫn trên mặt báo và tiết lộ con người thật của anh.

David khinh khỉnh nhìn cô rồi bước ra ngoài và sập mạnh cửa xe.

Tài xế hỏi Mia muốn đi đâu. Cô bảo anh ta đi theo đường quốc lộ phía Nam. Rồi cô lấy điện thoại ra gọi cho Creston.

- Tôi xin lỗi, Mia, lẽ ra tôi phải có mặt ở đó để dự buổi quảng bá phim cuối cùng của cô, nhưng với chứng đau thần kinh tọa này, tôi hầu như không thể đi lại được. Cô hẳn đang cảm thấy tự do lắm nhỉ?

- Được giải thoát khỏi anh ta, khỏi cả ông nữa, đối với những thứ còn lại thì tôi sẽ không nói như vậy, không đâu.

- Tôi đã làm hết khả năng để bảo vệ cô, nhưng cô đã khiến tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ đó.

- Tôi biết, Creston, tôi không trách ông đâu, chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi.

- Cô đang đi đâu thế?

- Sang Thụy Điển, bấy lâu nay Daisy đã nhắc về đất nước đó với tôi.

- Nhớ mặc ấm vào nhé, bên đó lạnh cắt da cắt thịt. Cô sẽ cho tôi biết tin về cô chứ, tôi mong lắm.

- Để sau nhé, Creston, không phải lúc này.

- Nghỉ ngơi cho lại sức đi. Sau vài tuần nữa, toàn bộ chuyện này sẽ thuộc về quá khứ. Một tương lai tuyệt vời đang chờ cô.

- Giá như ta có thể ấn bàn phím và xóa đi mọi sai lầm thì sẽ thật tuyệt vời đúng không? Nhưng chuyện đó chỉ có trong những cuốn sách thôi. Tạm biệt, Creston, ông mau khỏe nhé.

20

- Cậu đã làm gì sau khi xem chương trình đó?

- Tớ đã đi đi lại lại trong căn hộ rồi đến nửa đêm, không thể chịu được nữa, tớ bèn gọi cho cậu. Tớ không nghĩ ngay ngày hôm sau cậu lại bấm chuông cửa nhà tớ, nhưng tớ thật mừng khi trông thấy cậu.

- Tớ đã bay chuyến sớm nhất. Ngày trước cậu cũng đã làm điều tương tự vì tớ còn gì.

- Đúng thế, nhưng khi ấy tớ chỉ việc lái xe từ đầu này sang đầu kia thành phố thôi.

- Mặt cậu trông khiếp quá.

- Cậu tới một mình hay Lauren đang nấp trong tủ tường thế?

- Pha cho tớ một tách cà phê đi, thay vì huyền thuyên như thế.

Arthur ở cạnh Paul mười ngày, suốt quãng thời gian đó tình bạn giữa họ đã làm tái sinh một vẻ ngoài hạnh phúc.

Buổi sáng, họ ngồi tại quán Ngài Ria Múp và đàm đạo. Buổi chiều, họ đi dạo quanh Paris.

Paul mua đủ thứ đồ không đâu, những dụng cụ làm bếp, những đồ mỹ nghệ, những thứ quần áo anh sẽ không mặc, những cuốn sách anh sẽ không bao giờ đọc và những món quà dành tặng con trai đỡ đầu. Arthur cố gắng kiềm chế bầu nhiệt huyết của anh nhưng vô hiệu.

Họ dùng bữa tại nhà hàng La Clamada hai tối liên tiếp.

Arthur thấy đồ ăn rất ngon, còn Daisy thì hết sức duyên dáng.

Tại một trong hai bữa ăn đó, Paul giải thích cho anh nghe kế hoạch của mình, khác thường và điên rồ, kế hoạch đó đang chiếm trọn tâm trí anh. Arthur cảnh báo cho anh biết những nguy hiểm có thể đối mặt. Paul đã hình

dung rất rõ hậu quả, nhưng anh thấy đó là cách duy nhất để anh giảng hòa với nghiệp viết văn và với lương tâm.

- Cái hôm Eun-Jeong và tớ gặp lại nhau tại Hội chợ sách, anh giải thích, bọn tớ đã ngồi đó một lúc lâu mà không thể nói nên lời. Và lại cô ấy tha thiết muốn thanh minh. Việc cô ấy là đã và sẽ không gây cho tớ thiệt hại nào hết. Nhờ cô ấy, tớ đã được ném mùi nổi tiếng, được nhận tiền phần trăm hoa hồng còn cô ấy đã sử dụng tên tớ để kể câu chuyện của cô ấy. Một câu chuyện sẽ không bao giờ được đọc bên ngoài biên giới đó, bởi lẽ chẳng ai, dù là ở đây hay ở đó, quan tâm đến số phận của dân tộc cô ấy. Cuối cùng, mỗi người đã tìm thấy món lợi cho bản thân mình. Tuy thế, cứ nghĩ đến việc mình đã sống dựa trên công sức của cô ấy là tớ lại thấy không tài nào chịu nổi. Quan trọng hơn chuyện tiền bạc, tớ phải thú nhận với cậu rằng lòng dũng cảm và quyết tâm của cô ấy khiến tớ thán phục. Cô ấy đã thú thực với tớ mọi chuyện. Cách thức cô ấy tận dụng những dịp lưu lại Paris để tới thăm mạng lưới mà cô ấy đã gây dựng. Cô ấy đã nguyên rủa tớ vì đã trót dành tình cảm chân thành cho tớ, mặc dù cô ấy đang yêu một người đàn ông khác, bị giam cầm dưới chế độ mà cô ấy đấu tranh đòi xóa bỏ. Cậu hẳn đang nghĩ là tớ nên cảnh cáo cô ấy, nhưng cô ấy tuyệt lắm. Và nhất là, lần đầu tiên từ nhiều tháng nay, tớ cảm thấy tự do. Tớ không còn yêu cô ấy nữa. Chuyện gặp lại cô ấy hay sự thật tớ đã khám phá ra kia không khiến tớ hiểu ra điều đó, mà chỉ nhờ Mia thôi. Cậu có thể giễu cợt tớ, nhưng theo cách nào đó tớ đã đuổi kịp cậu, cả hai ta đều có một tài năng điên rồ là quyến rũ những hồn ma. Xin lỗi, câu tớ vừa nói không được dễ nghe cho lắm. Lauren chẳng có lỗi gì trong chuyện này. Khi chúng tớ tạm biệt nhau, tớ thề sẽ viết lại câu chuyện của Kyong, để tiết lộ nó với thế giới, có lẽ cũng là để chứng minh rằng tớ có khả năng kể câu chuyện đó thuyết phục hơn cô ấy. Biên tập viên của tớ còn chưa biết gì về chuyện này, và tớ hình dung ra vẻ mặt ông ta khi đọc bản thảo tớ viết. Nếu cần, tớ sẽ đấu tranh để ông ta xuất bản nó.

- Cậu tính sẽ thú thật với ông ta hả?

- Không, ông ta hay bắt kỳ ai cũng không. Cậu là người duy nhất biết chuyện. Cũng đừng nói gì với Lauren nhé.

Đến cuối bữa ăn, Daisy tới ngồi cùng họ. Họ nâng ly chúc mừng cuộc sống, tình bạn và lời hứa sẽ hạnh phúc trong tương lai.

Arthur quay về San Francisco. Paul tiễn bạn ra sân bay và thề hết sức trang trọng rằng, giờ thì anh hầu như không còn sợ đi máy bay nữa, rằng ngay khi viết xong cuốn tiểu thuyết còn dang dở, anh sẽ về thăm con đỡ đầu.

Arthur yên tâm từ biệt bạn. Paul đang có hứng viết và không gì quan trọng hơn cuốn tiểu thuyết của anh.

Paul cố gắng viết không ngừng nghỉ. Anh thường trải qua những quãng nghỉ ngơi hiếm hoi cùng Ngài Ria Múp, và thỉnh thoảng lui tới nhà hàng La Clamada.

Một tối, khi anh đang ngồi trên một băng ghế nói chuyện với Daisy, một họa sĩ tiến lại gần với một bức vẽ trên tay.

Paul ngắm bức tranh hồi lâu, trên đó vẽ một đôi trai gái ngồi cạnh nhau trên một băng ghế, nhìn từ đằng sau.

- Bức tranh được vẽ từ mùa hè năm ngoái. Bên phải là anh, người họa sĩ tuyên bố. Dịp lễ đang tới gần rồi, đây là món quà của tôi.

Paul nhận thấy khi đi khỏi, người họa sĩ khẽ chạm vào tay Daisy và cô mỉm cười tinh nghịch với ông.

Hai tháng sau, khi đang viết những dòng cuối cùng của cuốn tiểu thuyết mình ấp ủ, Paul nhận được điện thoại của Daisy vào lúc tối muộn. Cô giục anh tới gặp cô càng nhanh càng tốt.

Paul phát hiện trong giọng cô một nỗi phấn khích khi thông báo với anh rằng cô vừa nhận được tin từ Mía.

Anh đi tàu điện ngầm vì sợ tắc đường, rồi chạy ngược lên đầu phố Lepic. Anh đi ngang qua trước cối xay gió Galette, hơi thở đứt quãng và người

nóng sức trong khi ngoài trời đang lạnh căm. Bước vào nhà hàng La Clamada, hai phổi bỏng rát, lòng anh khắp khởi vì chắc hẳn cô đang ở đó.

Anh chỉ thấy Daisy đang đứng sau quầy.

- Có chuyện gì thế? anh hỏi trong lúc ngồi xuống một chiếc ghế quầy bar.

Daisy tiếp tục lau cốc chén.

- Tôi sẽ không nói với anh là tôi vừa trò chuyện với cô ấy, bởi vì sự thật không phải thế.

- Tôi không hiểu.

- Nếu anh yên lặng, tôi có thể kể cho anh nghe những gì tôi biết. Nhưng trước đó, tôi sẽ pha cho anh một ly cocktail, thứ gì đó giúp lại sức.

Daisy cứ thông thả. Cô đợi cho anh uống xong. Thứ đồ uống khá mạnh khiến Paul cảm thấy một cơn say tức thời.

- Rượu nặng thật đấy, anh ho khẽ.

- Đây là loại rượu người ta thường cho những người leo núi bị lạc trong dãy Alpes uống khi tìm thấy họ trong đêm. Thứ giành giật họ khỏi tay thần Chết để đặt họ vào vòng tay thần Sống.

- Cô biết điều gì nào, Daisy?

- Không nhiều lắm, nhưng đầu sao thì...

Cô tiến về phía ngăn kéo quầy thu ngân rồi lấy từ trong đó ra một phong bì giấy bồi, đặt lên mặt quầy. Paul toan cầm phong bì lên thì cô đã nắm tay anh.

- Chờ đã, trước hết tôi cần nói chuyện với anh. Anh có biết người tên Creston là ai không?

Paul nhớ từng nghe Mia nhắc đến tên người này khi còn ở Seoul, cô nhắc đến ông như một người thân cận nhưng dĩ nhiên chưa bao giờ tiết lộ vai trò thực sự của ông. Thậm chí khi đó anh còn cảm thấy có chút ghen tị.

- Đó là quản lý của cô ấy, rốt cuộc ông ấy là quản lý của cô ấy đây, Daisy tiếp lời. Ông ấy và tôi có điểm gì đó giống nhau, hẳn phải giữ bí mật về điều này, phòng khi một ngày nào đó, mọi chuyện được thu xếp ổn thỏa.

- Chuyện gì kia?

- Anh yên nào và để tôi nói hết đã. Anh thấy đây, kể từ khi cô ấy biến mất, chúng ta đã chia sẻ nỗi trống vắng mà sự vắng mặt của cô ấy để lại. Thoạt đầu, tôi ngỡ ông ấy lo lắng về tình hình tài chính của cô ấy, nhưng đó là chuyện trước đây rồi.

- Trước thời điểm nào kia?

- Tôi qua ông ấy đã tới đây. Lúc nào cũng khá buồn cười khi rốt cuộc cũng biết mặt một người mà ta đã biết tên từ trước. Ông ấy tuyệt nhiên không giống với hình dung của tôi. Tôi cứ ngỡ ông ấy giống với một trong những ông già người Anh đội mũ cao thành và mang ô, nhưng những suy nghĩ sáo mòn sẽ giết chết chúng ta. Tóm lại, Creston trông hoàn toàn khác, trạc năm mươi, thực sự rất điển trai còn nắm đầm thì có thể đập gãy những đốt ngón tay của anh. Tôi thích những người đàn ông được tự do hành động, việc đó nói lên rất nhiều điều về họ. Anh cũng vậy, anh có phẩm chất đó, điều đó khiến tôi lập tức thấy vui. Vậy là tôi qua ông ấy đã tới dùng bữa một mình. Ông ấy chờ tới lúc hóa đơn thanh toán xong xuôi, chờ cho phòng ăn vắng tanh rồi mới nói chuyện với tôi. Làm vậy thật là lịch thiệp, nếu tôi mà biết thì tôi đã không đòi nào để ông ấy trả tiền. Vả lại, lúc đó chính tôi đã đi về phía ông ấy, có lẽ nếu tôi không làm thế thì ông sẽ không tự giới thiệu mình là ai đâu. Vì ông ấy là khách hàng cuối cùng trong ngày nên tôi đã tiến lại gần để hỏi xem ông ấy có ngon miệng không. Sau một hồi im lặng, ông ấy nói: “Món sò Saint-Jacques của nhà hàng cô ngon lắm, tôi đã nghe người ta hết lời khen ngợi, và giờ thì tôi đã hiểu tại sao cô ấy yêu nơi này đến thế.” Ông ấy chìa cho tôi chiếc phong bì này, và khi mở nó ra, tôi hiểu ngay ông ấy là ai. Ông ấy cũng không nhận được tin tức gì của Mia từ nhiều tháng nay. Cô ấy chỉ gọi cho Creston đúng một lần, cô ấy muốn nhờ Creston bán căn hộ cùng toàn bộ đồ đạc trong đó, nhưng không hề tiết lộ cô ấy đang ở đâu. Creston đã chứng kiến những chiếc xe tải chuyển nhà chở đồ

đặc của cô ấy đi và thổ lộ với tôi là đã tới phòng đấu giá để mua lại chúng. Mỗi lần búa của người phụ trách đấu giá gõ xuống, chính ông ấy là người trả giá cao nhất. Cô ấy vốn là người được ông ấy bảo trợ. Ông ấy không chịu nổi ý nghĩ một kẻ xa lạ sẽ ngồi vào bàn viết của cô ấy, hoặc ngủ trên giường của cô ấy. Những món đồ gỗ và đồ mỹ nghệ của Mia hiện đang nằm trong một kho chứa ở ngoại ô London.

- Trong phong bì này có gì vậy? Paul gắng hỏi về bồn chồn.

- Anh cứ bình tĩnh nào. Ông ấy đang ở Paris để trải qua một tối tại nơi Mia thích. Tôi không thể trách ông ấy được; giá mà anh biết tôi đã nhìn chiếc bàn nơi chúng tôi thường ăn tối hay chiếc ghế mà cô ấy thường ngồi trên quảng trường Tertre bao nhiêu lần. Thậm chí tôi sẽ thổ lộ với anh một chuyện nữa, bàn mà chúng tôi thường ngồi, tôi chỉ xếp cho khách ngồi một khi phòng ăn đã hết bàn. Thậm chí có lúc tôi còn từ chối khách để chiếc bàn đó trống, bởi vì từ khi cô ấy đi, tối nào tôi cũng mong được thấy cô ấy bước qua ngưỡng cửa kia và hỏi tôi còn phục vụ món sò Saint-Jacques không.

Paul không chờ thêm được nữa, Daisy vừa cho phép anh đã xé phong bì. Bên trong có ba bức ảnh.

Chúng được chụp từ xa, có lẽ là từ sân hiên nhà hàng nằm dọc trung tâm thương mại Carrousel du Louvre. Ảnh chụp dòng người đang xếp hàng trước tòa kim tự tháp. Daisy chỉ vào một gương mặt giữa những gương mặt khác.

- Cô ấy biết thay đổi diện mạo đến mức khó lòng nhận ra, tôi không cần nói cho anh biết điều đó, nhưng Creston không nghi ngờ chút nào: người phụ nữ đứng giữa đám đông kia chính là cô ấy.

Tim run rẩy, Paul cúi xuống nhìn bức ảnh. Daisy nói đúng, sẽ không ai nhận ra, nhưng cả hai người họ đều biết đó đúng là Mia.

Paul cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Vì những lúm đồng tiền anh nhìn thấy trên má cô. Khi họ ở Seoul, anh đã nhìn thấy chúng mỗi lần cô cười vui. Anh hỏi Daisy tại sao Creston lại có được những bức ảnh này.

- Creston có quan hệ thường xuyên với cánh paparazzi, ông ấy thường phải mua lại của họ những bức ảnh tiêu cực với giá cao hơn giá họ bán cho các báo. Những bức chụp ở Seoul thì vì đã quá muộn nên ông ấy không thể kiểm soát nổi. Tóm lại, ông ấy đã thông báo cho tất cả những paparazzi quen rằng ông ấy sẽ trả giá cực cao cho một bức ảnh chụp Mia để biết được cô ấy đang ở đâu vào thời điểm ảnh được chụp. Ấy vậy mà, những bức ảnh này lại được gửi đến cho ông ấy hoàn toàn miễn phí.

Paul đang toan hỏi Daisy xem liệu anh có thể giữ lại một tấm được không, thì cô đã tặng cả cho anh.

- Cô ấy hẳn đang làm lại cuộc đời, Paul nói.

- Anh có nhìn thấy cô ấy đi cùng ai trong bức ảnh này không? Không hề. Vậy thì tại sao anh phải tự làm khó mình như vậy?

- Bởi vì hy vọng chính là thứ khiến ta đau khổ nhất.

- Ngốc thật, ta chỉ bất hạnh khi không còn hy vọng nữa thôi. Cô ấy đang ở Paris mà không hề đến gặp tôi. Tin tôi đi, cô ấy đang một mình, đang tự gây dựng lại. Tôi biết thế, bởi vì cô ấy chẳng khác gì chị em ruột thịt với tôi. Creston vừa nhận được những bức ảnh này cách đây một tuần. Điều đó đã khiến ông ấy quyết định lên đường lần theo dấu vết của cô ấy. Trước khi tới chỗ tôi, ông ấy đã mất hai ngày dạo quanh Paris, với ý nghĩ điên rồ rằng sự tình cờ sẽ đứng về phía mình, để có thể gặp cô ấy giữa hai triệu dân Paris. Dân Anh khủng thật đấy! Nhưng chúng ta đang sống ở đây, vậy thì ai biết được... nếu gặp chút may mắn...

- Ai dám đảm bảo rằng cô ấy vẫn còn ở đây?

- Hãy tin vào trực giác của mình, nếu anh thực lòng yêu cô ấy, anh sẽ biết cô ấy ở đâu.

Daisy nói đúng. Paul không hề biết liệu đó là kết quả trí tưởng tượng của mình hay đơn giản là niềm hy vọng mà anh từ chối bám víu vào, nhưng trong những tuần kế tiếp, anh thường ngửi thấy mùi nước hoa của Mia ở

một chỗ ngoặt nào đó trên phố, như thể cô vừa bước phía trước anh, và nghĩ là mình vừa mới lỡ dịp gặp cô trong gang tấc. Thậm chí đôi khi anh rảo bước trên vỉa hè vì tin chắc sẽ gặp được cô ở ngã tư kế tiếp. Đôi khi anh còn gọi hỏi những phụ nữ không quen biết trên đường, lang thang trong đêm, ngẩng lên nhìn những khung cửa sổ sáng đèn và hình dung cô đang sống bên trong đó.

Cuốn tiểu thuyết của anh đã được xuất bản. Rốt cuộc, chính là câu chuyện của Kyong mà anh đã viết lại hoàn toàn. Đó là lần đầu tiên anh đánh liều bước ra ngoài khuôn khổ hư cấu. Mỗi tối ngồi trước bản thảo, anh đã không ngừng tự chất vấn bản thân. Liệu nó có trở thành một sự hư cấu dưới ngòi bút của anh? Anh đã tô hồng hay thảm kịch hóa câu chuyện của cô chẳng? Anh vẫn ý thức được rằng mình đã mang đến cho những nhân vật của Eun-Jeong cả thể xác lẫn tâm hồn. Chính ở đó, cô đã bằng lòng nói lên những nỗi thăng trầm của họ, dù chúng có bi thảm đến đâu, Paul đã kể lại cuộc đời của họ, mô tả những nỗi đau và cảm xúc của họ. Anh đã làm điều mà một nhà văn phải làm khi tiếp quản một câu chuyện không phải do mình sáng tạo ra.

Báo chí cũng đón nhận cuốn sách. Ngay khi sách ra, nó đã gây một cơn lốc xoáy mà Paul không hiểu được nguyên do. Có lẽ đơn giản là nó đã nằm sẵn trong suy nghĩ của công chúng.

Vào thời kỳ khi mỗi người còn muốn tin vào những phẩm chất của tự do cá nhân, nhắm mắt trước gọng kìm đang siết chặt lại đằng sau biên giới phía Đông, trước ảnh hưởng ngày càng lớn mạnh của những tên độc tài núp sau quyền lực của những nền kinh tế mà chúng chiếm đoạt, câu chuyện tố cáo một nền độc tài chuyên chính không thể chối cãi đang hợp thời, và gây nên một sự thức tỉnh nào đó trong lương tâm công chúng. Paul chấp nhận ý nghĩ này vô cùng bình tâm đến độ anh không nhận nó về mình. Theo anh, công trạng này hoàn toàn thuộc về lòng quả cảm của Eun-Jeong.

Giới phê bình hết lời ca tụng, những lời đề nghị phỏng vấn xuất hiện tới tấp trên bàn làm việc của Cristoneli, Paul từ chối hết sức.

Hết sức nhanh chóng, đến lượt các nhà sách khen ngợi cuốn tiểu thuyết của anh. Lần đầu tiên Paul nhìn thấy cuốn sách mình viết được bày trên bàn dành cho những tác phẩm bán chạy nhất, thậm chí anh còn nhìn thấy nó trong những đèn đài tự xưng của tư duy thời thượng.

Rồi trong các hành lang nhà xuất bản của anh bắt đầu rộ lên tin đồn về một giải thưởng văn học.

Cristoneli mời anh ăn trưa ngày càng thường xuyên hơn. Ông nói với anh về thú ăn chơi của giới thượng lưu Paris, mở cuốn sổ ghi chép bìa giả da rồi tỏ vẻ nghiêm trọng khi điếm qua những buổi tiệc cocktail và những buổi tiệc tối mà Paul cần tham dự. Anh luôn vắng mặt, và thậm chí còn thôi không nghe hộp thư thoại nữa.

Tất cả những âm thanh xung quanh anh vang vọng như trong một căn hộ bỏ không.

Sáu tuần đã trôi qua khi anh gặp Cristoneli, lần này là tại quán cà phê Flore.

Người ta nhìn anh, anh không tránh khỏi biết bao nụ cười, ngưỡng mộ hoặc hân học, nhưng tối hôm đó, Cristoneli đã gọi rượu sâm banh trước khi thông báo với anh rằng khoảng ba chục nhà xuất bản nước ngoài đã mua bản quyền cuốn tiểu thuyết của anh.

Trớ trêu làm sao, câu chuyện của nữ dịch giả làm việc cho anh sắp được dịch ra ba mươi thứ tiếng. Trong lúc Cristoneli nâng ly chúc mừng thắng lợi, Paul không khỏi tự hỏi mình rằng Eun-Jeong sẽ nghĩ gì về chuyện này. Anh chưa từng liên lạc lại với cô.

Đó là một bữa tối tiệc tùng nhưng tâm trí Paul lại đề ở nơi khác. Tuy nhiên, anh sẽ phải chuẩn bị tinh thần cho việc đó, bởi tiệc tùng mới chỉ bắt đầu.

Một ngày mùa thu, Paul bị làm phiền tằm giữa trưa bởi hồi chuông điện thoại réo không dứt. Bàn cùng bắt đắ dĩ anh phải nhắ máy. Cristoneli ấ úng và Paul nghe thấy ông bậ bôm nói:

- Địa...

- Gì kia?

- Địa...

- Suy tưởng á? Paul hỏi.

- Ôi không, tại sao cậu lại muốn tôi suy tưởng cơ chứ? Cậu nhanh lên, Địa Trung Hải, mọi người đang đợi cậu!

- Được rồi, Gaetano, ông tử tế lắm, nhưng ông muốn tôi đi Địa Trung Hải làm quái gì chứ?

- Paul, cậu yên nào và làm ơn nghe tôi cho rõ đây. Cậu đã đoạt giả Médicis dành cho văn học nước ngoài, báo giới đang chờ cậu ở nhà hàng Địa Trung Hải trên quảng trường Odéon. Một chiếc taxi đang đợi cậu dưới nhà, cậu rõ rồi chứ? Cristoneli hét to.

Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, trong tâm trí Paul nơi các suy nghĩ đang chen chúc nhau dường như chẳng còn gì sáng rõ nữa.

- Mẹ kiếp! anh làu bàu.

- Sao lại mẹ kiếp?

- Mẹ kiếp, mẹ kiếp và mẹ kiếp.

- Cậu có thôi cái kiểu ăn nói thô thiển ấy đi không? Sao cậu lại cứ mẹ kiếp với tôi như thế chứ?

- Tôi không nói thế với ông, mà tôi nói với chính mình đấy chứ.

- Có như thế thì vẫn là thô thiển.

- Không thể thế được, Paul thốt lên, hãy ngăn họ lại.

- Ngăn họ làm gì?

- Ngăn họ trao cho tôi giải thưởng đó. Tôi không thể nhận nó được.

- Paul à, tôi phải mạn phép nói rằng cậu bắt đầu thực sự khiến tôi bội bạc rồi đây. Chẳng ai từ chối giải Médicis bao giờ, thế nên cậu hãy ngồi vào chiếc taxi đó và khấn trương lên, nếu không chính tôi sẽ nói mẹ kiếp với cậu đấy. Mà này, tôi đang nói với cậu rồi đây, mẹ kiếp, mẹ kiếp và mẹ kiếp! Mười lăm phút nữa họ sẽ xướng tên những người đoạt giải, tôi đã tới đây rồi, đây là một thắng lợi đấy, anh bạn!

Paul gác máy rồi cảm thấy một tim đập dồn kịch liệt đang kéo tới. Anh nằm dài ra sàn nhà, tay bắt tréo và bắt đầu một loạt các bài tập thở.

Chuông điện thoại lại reo, reo mãi không thôi. Và nó vẫn tiếp tục reo vang cho tới khi chiếc taxi thả anh xuống quảng trường Odéon.

Cristoneli đang chờ anh trước cửa nhà hàng, tiếng đèn flash kêu tanh tách và Paul có cảm giác đã từng chứng kiến cảnh này, nó khiến máu anh đông lại.

Thay cho toàn bộ diễn văn, anh áp úng một lời cảm ơn, mỗi lần biên tập viên thúc khuỷu tay sang thì anh lại ngẩng đầu lên để mỉm cười với cánh thợ ảnh, và hầu như không trả lời câu hỏi nào, ít nhất thì cũng không trả lời theo lối dễ hiểu.

15 giờ, trong khi Cristoneli đang vội về văn phòng để thu xếp việc tái bản sách và xác nhận nội dung dải bọc bìa, Paul quay về nhà rồi nhốt mình trong đó.

Daisy gọi cho anh vào cuối giờ chiều để chúc mừng anh, cô đã nghe tin trên đài phát thanh trong khi thái củ cải và muôn cảm ơn anh: vì anh mà cô thái củ vào tay mình. Cô nói thêm là anh nên tới La Clamada để ăn mừng thành công này ngay khi có thể, nếu không muốn xuất hiện trong danh sách đen của cô.

20 giờ, anh vẫn đang đi đi lại lại trong căn hộ của mình trong lúc chờ Arthur gọi lại.

Người gọi lại là Lauren. Arthur đang ở New Mexico cùng khách hàng. Họ đã trò chuyện một lúc lâu, và từ xa, trước khi một ca cấp cứu buộc cô phải gác máy, cô đã giúp anh tìm ra cách bình tĩnh lại.

Paul ngồi trước màn hình máy tính và mở một tệp bản thảo đã bỏ dở bấy lâu nay. Lauren có lý khi khuyên anh kết nối lại với nữ danh ca, cô đã mau chóng mang lại cho anh niềm an ủi mà anh đang cần.

Sau vài trang, Paul cảm thấy gọng kìm đang siết quanh lồng ngực mình đã lỏng ra, rồi anh viết suốt đêm với một tâm trạng vô lo kỳ diệu.

Đến sáng sớm, Paul đã có một quyết định và tự hứa với bản thân sẽ thực hiện cho kỳ được, dù có phải trả bằng giá nào chăng nữa. Người bạn thân của anh sẽ được hạnh phúc. Đã đến lúc quay về quê hương bản quán.

Ngày hôm sau, Paul ghé qua gặp biên tập viên. Anh lơ đãng lắng nghe Cristoneli, bằng lòng với việc từ chối tất cả các lời đề nghị phỏng vấn mà ông nêu ra.

Cristoneli cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Ông đã nghe Paul từ chối tới hai chục bận. Đến nỗi khi anh buột miệng trả lời “được”, ông cũng chẳng hề để ý mà vẫn tiếp tục liệt kê tên những phóng viên đang muốn phỏng vấn anh.

- Tôi vừa nói “được” rồi mà, Paul thở dài.
- Thế hả, nhưng được cái gì kia?
- “Thư viện Lớn”, đó là chương trình duy nhất tôi sẽ tham gia.
- Nhất trí, Cristoneli đáp với tâm trạng gần như trầm uất. Tôi sẽ báo họ biết ngay lập tức, chương trình sẽ diễn ra vào tối mai, tường thuật trực tiếp.

Paul dùng ngày cuối cùng để xếp sắp lại đồ đạc. Đến giữa trưa, anh ghé quán Daisy dùng bữa. Đến lúc chia tay, họ ôm nhau và Daisy đã khó khăn lắm mới kìm được nước mắt.

Cuối giờ chiều, anh chào từ biệt Ngai Ria Mep và giao chìa khóa căn hộ cho ông. Chủ quán cà phê hứa sẽ giám sát việc dọn nhà cho anh như thể đó là nhà của ông vậy.

20 giờ, Cristoneli ghé qua đón anh. Paul đề va li vào cốp taxi rồi họ cùng tới trường quay của đài truyền hình quốc gia.

Paul im lặng suốt thời gian trang điểm, anh chỉ yêu cầu người ta đừng che những nếp nhăn nhỏ quanh mắt mình. Khi trợ lý đạo diễn tới tìm anh, anh năn nỉ Cristoneli đợi anh trong khoang riêng. Ông có thể theo dõi chương trình qua màn hình ti vi lắp sẵn trong khoang.

Francois Dutertre, người dẫn chương trình, chào mừng anh trong hậu đài rồi chỉ cho anh chiếc ghế anh sẽ ngồi giữa bốn tiểu thuyết gia khác.

Paul chào các đồng nghiệp rồi hít một hơi dài. Vài phút sau, chương trình truyền hình trực tiếp bắt đầu.

- Chào quý vị, chào mừng tới trường quay của “Thư viện Lớn”. Tối nay, chủ đề sẽ là các giải thưởng văn học, nhưng cũng là về văn học nước ngoài, và chúng tôi sẽ bắt đầu chương trình này với sự đồng hành của một tác giả còn chưa được đông đảo công chúng biết tới, dù sao mới hôm qua thôi, anh vẫn còn chưa được đông đảo công chúng Pháp biết tới, cho đến khi giải thưởng Médicis dành cho tiểu thuyết nước ngoài được trao cho anh. Paul Barton, cảm ơn anh vì đã có mặt ở đây cùng chúng tôi.

Trên màn hình hiện lên một bức ảnh chụp chân dung Paul. Một giọng thuyết minh điểm lại sự nghiệp của anh, xuất thân kiến trúc sư của anh, nói về lựa chọn tới Pháp sinh sống của anh. Người ta giới thiệu sáu cuốn tiểu thuyết của anh, và đến cuối bài phóng sự ngắn này, Francois Dutertre nói với anh.

- Anh Paul Barton này, chính một cuốn tiểu thuyết rất khác so với những cuốn anh từng viết trước đây đã mang về cho anh giải Médicis này, một cuốn tiểu thuyết thống thiết, gây sùng sốt, gây xáo trộn, mang tính cảm hóa, tôi có thể nói như vậy. Một cuốn tiểu thuyết không thể thiếu.

Dutertre tiếp tục ca ngợi cuốn sách trước khi hỏi Paul điều gì đã xui khiến anh viết nên câu chuyện đó. Paul nhìn chăm chú vào máy quay.

- Tôi không viết ra nó. Tôi chỉ dịch nó thôi.

Francois Dutertre tròn mắt, nín thở.

- Tôi có nghe nhầm không? Anh không viết cuốn tiểu thuyết đó ư?

- Không, câu chuyện này là thực từ dòng đầu đến dòng cuối và nó không thuộc về tôi. Tác giả của nó là một phụ nữ. Cô ấy không thể công bố câu chuyện dưới tên mình được. Cha mẹ cô ấy, gia đình cô ấy, và nhất là người đàn ông mà cô ấy yêu hiện đang sống tại Bắc Triều Tiên, họ sẽ phải trả giá bằng cả mạng sống của mình. Chính vì lý do đó mà tôi sẽ không bao giờ tiết lộ danh tính của cô ấy, nhưng tôi không thể chiếm đoạt thành quả lao động của cô ấy.

- Tôi không hiểu, Dutertre thốt lên, anh đã xuất bản câu chuyện ấy dưới tên mình kia mà?

- Tôi đã dùng quyền đứng tên thay bằng một thỏa thuận chung. Kyong thực chỉ có một khát khao duy nhất là câu chuyện về đồng bào của cô ấy được đông đảo công chúng biết đến, rằng rốt cuộc mọi người sẽ đồng cảm với số phận đã được dành cho họ. Ở Bắc Triều Tiên không có dầu lửa, vậy thì thế giới phương Tây đã coi thường một trong những nền độc tài chuyên chính đáng ghê sợ nhất. Tôi đã mất nhiều tháng ròng rã để thẩm nhuần những gì cô ấy viết, để tiếp thêm sự sống cho các nhân vật của cô ấy, tuy nhiên tôi nhắc lại để quý vị rõ, câu chuyện này thuộc về cô ấy và giải thưởng được trao cho tôi ngày hôm qua thuộc về cô ấy và chỉ riêng cô ấy mà thôi. Tối nay, tôi tới đây góp mặt trong chương trình này là để nói ra sự thật, và cũng để nói với quý vị rằng nếu một ngày nào đó, chế độ đang đè nén dân tộc ấy sụp đổ, tôi sẽ tiết lộ tên của tác giả ngay khi cô ấy cho phép tôi làm vậy. Cô ấy đã tặng tôi tiền bản quyền và tôi đã chuyển khoản tiền đó cho quỹ Ân xá Quốc tế và cho các phong trào khác vẫn đang đấu tranh chống lại chế độ bỉ ổi đó. Tôi gửi lời xin lỗi chân thành nhất tới biên tập viên của tôi, cho tới giờ phút này ông ấy không hề biết đầu đuôi sự thể,

cũng như tới các thành viên trong ban giám khảo giải Médicis. Nhưng nói cho cùng, họ đã tôn vinh một cuốn tiểu thuyết chứ đâu phải tác giả có tên xuất hiện trên bìa sách. Và điều duy nhất đáng kể, đó là bằng chứng nó đã mang đến cho chúng ta. Với tất cả những khán giả đang theo dõi chương trình này, tôi xin quý vị hãy đọc cuốn sách, nhân danh tự do và hy vọng. Chân thành cảm ơn và xin lỗi.

Paul đứng dậy, bắt tay Dutertre và các khách mời khác trước khi rời trường quay.

Cristoneli đang chờ anh trong hậu đài. Họ lặng lẽ bước bên nhau cho đến khi ra tới đại sảnh.

Khi chỉ còn hai người họ với nhau, Cristoneli nhìn Paul rồi chìa tay cho anh.

- Tôi hết sức hãnh diện được làm biên tập viên của cậu, ngay cả khi tôi muốn bóp cổ cậu quá đi mất. Đó là một cuốn sách rất hay, và không có cuốn sách vĩ đại nào được xuất bản ở nước ngoài nếu không có tác phẩm của một dịch giả vĩ đại. Tôi đã hiểu rõ hơn quyết định đi San Francisco một thời gian của cậu. Hãy biết cho rằng tôi sẽ nóng lòng chờ đợi ihân tiếp theo trong chuyến phiêu lưu của nữ danh ca. Tôi đã rất thích thú với những chương đầu mà cậu cho tôi đọc và tôi sốt ruột muốn xuất bản nó đây.

- Cảm ơn Gaetano, nhưng không có gì buộc ông phải làm vậy. Tôi e là tối nay tôi đã đánh mất toàn bộ độc giả của mình rồi.

- Tôi thì tin ngược lại. Chỉ có tương lai mới khẳng định được chuyện đó.

22

Paul và biên tập viên cùng bước xuống bậc tam cấp. Khi họ xuống tới vỉa hè vắng tanh, một thanh niên bước ra từ bóng tối và lại gần họ, tay cầm tờ giấy.

- Cậu thấy đấy, cậu vẫn còn ít nhất một người hâm mộ, Cristoneli nói.
- Có lẽ đó là mật vụ do Kim Jong-un phái đến để khử tôi cũng nên, Paul cười xòa.

Cậu đùa không moi nổi một nụ cười từ biên tập viên của anh.

- Cái này gửi cho anh, cậu thanh niên nói đoạn chìa cho Paul một phong bì nhỏ.

Anh bóc niêm phong ra và nhìn thấy một mẫu giấy ghi chép kỳ lạ trên đó có dòng chữ viết tay:

Ký rượu cà rốt, nửa ký bột, một gói đường, một tá trứng và nửa lít sữa.

- Ai đưa cho cậu cái này vậy? Paul hỏi cậu thanh niên.

Anh chàng chỉ một bóng người đứng trên vỉa hè đối diện trước khi bỏ đi.

Một phụ nữ băng qua phố tới gặp anh.

- Em đã giữ lời hứa, Mia nói, em đã xem chương trình.
- Em chưa từng hứa gì với anh cả, Paul đáp.
- Anh có biết tại sao em lại nhanh chóng phải lòng anh đến thế không?
- Không, anh chẳng hiểu tại sao đâu.
- Bởi vì anh không biết cách giả vờ.
- Và đó là một phẩm chất sao?
- Đó là một phẩm chất tuyệt vời.
- Em không thể hình dung là anh đã nhớ em thế nào đâu, Mia. Anh nhớ em muốn chết đi được.
- Thật chứ?
- Anh không biết cách giả vờ mà, phải không?
- Anh muốn nói thêm gì nữa và ôm em chứ?
- Đúng vậy.

Họ ôm riết nhau trên phố. Cristoneli chờ một lát, liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi húng hắng ho trước khi tiến lại gần.

- Bởi vì trông hai người có vẻ không vội, cô cậu không thấy phiền nếu tôi lên taxi trước chứ? Chiếc taxi tôi gọi đến trễ rồi, cô cậu chỉ việc lên xe đó thôi.

Cristoneli đưa chiếc va li đang cầm trên tay cho Paul.

Ông chào Mia, đóng cửa xe, hạ kính xuống rồi kêu to “Paul thần thánh” trong khi chiếc xe lăn bánh.

- Anh đi đâu thế? Mia hỏi.

- Đi ngủ ở sân bay Roissy, anh bay về San Francisco lúc sáng sớm.

- Để ở đó một thời gian dài sao?

- Đúng thế.

- Em gọi điện cho anh được chứ?

- Không, nhưng nếu em tha thiết muốn vậy, chúng ta có thể hát người ngồi cạnh anh ra. Anh có những món tuyệt ngon trong chiếc va li này đây.

Paul đặt hành lý của mình xuống rồi hôn Mia.

Nụ hôn của họ kéo dài cho tới khi một chiếc taxi khiến họ giật mình bằng một cú nhún còi.

Anh mở cửa xe cho Mia lên trước rồi ngồi vào cạnh cô.

Trước khi nói cho tài xế biết điểm đến, anh quay sang Mia để hỏi cô:

- Thế bây giờ, cái này tính hay không tính nào?

- Có chứ, cái này tính.